

Marea Controversă

Biblia, ghid de studiu

Drepturile de autor apartin lui Merlin Beerman si Revelatiei Publicațiilor.
Toate drepturile sunt rezervate la nivel international.

Condiții care permit impartirea

Convingerea noastră este că, dacă nu copiați și nu împărtășiți acest lucru cu ceilalți, veți fi trași la răspundere în fața Domnului, astfel încât vă încurajăm să impartasiti si sa permiteti scutirea redeventelor dupa urmatoarele conditii. Acest ghid de studiu poate fi stocat într-un format PDF sau fotocopiat și tipărit pentru a fi partajat. Acesta

nu poate fi vândut sau modificat în nici un fel, iar această notificare privind drepturile de autor trebuie să rămână în fiecare copie succesivă.

www.Bible-Lessons.org

PublisherForGod@gmail.com

Întrebări și redactare de Merlin Beerman

Ilustrații –Dreptul de autor

(C) Lars Justinen

Comentariile sunt capitol succinte din Marea Controversă de E.G. White

Comentariul la acest ghid este preluat din cartea, Marea controversă. Pentru a obține o înțelegere și mai buna, vă încurajăm să obțineți cartea completă.

Index

- 1. Originea răului**
- 2. Dușmănie dintre Om și Satana**
- 3. Agenția spiritelor rele**
- 4. Capcanele Satanei**
- 5. Prima mare înșelăciune**
- 6. Ne pot vorbi morții?**
- 7. Conflictul iminent**
- 8. Scripturile sunt o protecție**
- 9. Avertismentul final**
- 10. Timpul necazurilor**
- 11. Poporul lui Dumnezeu izbăvit**
- 12. Pustiirea Pământului**
- 13. Controversa s-a încheiat**

Apendice

Libertatea conștiinței amenințată

Introducere

Această carte nu este publicată pentru a vă spune că păcatul și devastarea există; acest lucru este mult prea evident. Ca participant silit la această controversă incompatibilă dintre bine și rău, între viață și moarte, te-ai întrebat vreodată:

Cum a început această mare bătălie?

Ce principii presupune?

Cat timp va mai continua?

Cum se va sfarsi?

Cum pot sa nu fiu dezamagit, sa-mi pierd sperantele?

Cum se poate ca lupta pentru suflet sa fie inradacinata in victoria binelui?

Putem comunica cu cei din lumea de dincolo?

Care este scopul existentei mele?

Cum voi sti ca sfarsitul se apropie?

Există într-adevăr vreo speranță pentru un viitor lipsit de durere, suferință, nedreptate, și moarte?

Iti trebuie curaj! Dumnezeu, Cel care a creat setea pentru o viață mai bună și dorința pentru adevăr, nu ți-a ascuns aceasta eruditie datatoare de viața? Esti invitat într-o călătorie incredibilă prin Biblie folosind ghidul de studiu al Bibliei privind Marea Controversa. Pe măsură ce veti găsi răspunsuri la întrebările de mai sus și multe altele, veti avea un avantaj pentru a intelege evenimentele tragice din ultimele zile care va vor pregati mai bine sa luati decizii ce va vor influenta viata eterna.

Lectia 1

Originea răului

(1) DE CE NU ESTE DUMNEZEU RESPONSABIL PENTRU PĂCAT?

***“Nimeni, când este ispitit, să nu zică:
„Sunt ispitit de Dumnezeu”. Căci
Dumnezeu nu poate fi ispitit ca să facă
rău și El Însuși nu ispitește pe nimeni.
(Iacob 1:13)***

Este cu neputință să explicăm originea păcatului, pentru a da un motiv existenței. Cu toate acestea, se pot înțelege suficient atât originea lui, cât și măsurile luate cu privire la soarta finală a păcatului, măsuri care descoperă pe deplin dreptatea și mila lui Dumnezeu în toate procedeele Sale cu păcatul. Nimic nu este mai clar explicat în Scripturi decât că Dumnezeu n-a fost în nici o privință răspunzător de apariția păcatului; că n-a

fost o retragere arbitrară a harului divin, nici o lipsă în conducerea divină, care să dea ocazie la apariția răzvrătirii. Păcatul este un intrus, pentru a cărui existență nu se poate da nici o explicație. El este tainic, de neexplicat; a-l scuza înseamnă a-l apăra. Dacă s-ar putea găsi o scuză pentru el sau vreo cauză a existenței lui, ar înceta să mai fie păcat. Unica definiție pe care o putem da păcatului este aceea pe care o găsim în Cuvântul lui Dumnezeu; el „este călcarea Legii”; este acțiunea unui principiu în luptă cu Legea cea mare a dragostei, care este temelia guvernării divine.

(2) CARE ESTE DEFINIȚIA BIBLICĂ A PĂCATULUI?

Oricine face păcat face și fărădelege; și păcatul este fărădelege. (1 Ioan 3:4)

Înainte de apariția păcatului, în întregul univers era pace și bucurie. Totul era în armonie desăvârșită cu voința Creatorului. Iubirea față de Dumnezeu era supremă, iar iubirea omului față de om era nepărtinitoare. Hristos, Cuvântul, singurul născut al lui Dumnezeu, era una cu Tatăl cel veșnic — una în natură, în caracter și în scop — singura Ființă din tot Universul care putea intra în sfaturile și în planurile lui Dumnezeu. Prin Hristos, Tatăl a realizat cererea tuturor ființelor cerești. „Prin El au fost făcute

toate lucrurile care sunt în ceruri; fie scaune de domnii, fie dregătorii, fie stăpâniri” (Coloseni 1, 16) și tot cerul dădea ascultare lui Hristos în aceeași măsură ca și Tatălui.

(3) CARE SUNT CELE PATRU PRINCIPII FUNDAMENTALE CARE CARACTERIZĂ GUVERNUL LUI DUMNEZEU?

Dreptatea și judecata sunt temelia scaunului Tău de domnie; bunătatea și credincioșia sunt înaintea Feței Tale. (Psalmi 89:14)

Legea iubirii fiind temelia guvernării lui Dumnezeu, fericirea tuturor ființelor create depindea de asentimentul lor desăvârșit față de marile principii ale dreptății. Dumnezeu dorește de la toate făpturile Sale o slujire din dragoste — un omagiu care izvorăște dintr-o apreciere inteligentă a caracterului Său. El nu găsește plăcere într-o slujire silită și, ca urmare, dă tuturor libertatea de voință, ca să-I aducă o slujire de bunăvoie.

(4) Cine a încălcat legea lui Dumnezeu și a devenit autorul păcatului?

“Cum ai căzut din cer, Luceafăr strălucitor, fiu al zorilor! Cum ai fost doborât la pământ, tu, biruitorul neamurilor! (Isaia 14:12)

Înainte de apariția păcatului, în întregul univers era pace și bucurie. Totul era în armonie desăvârșită cu voința Creatorului. Iubirea față de Dumnezeu era supremă, iar iubirea omului față de om era nepărtinitoare. Hristos, Cuvântul, singurul născut al lui Dumnezeu, era una cu Tatăl cel veșnic — una în natură, în caracter și în scop — singura Ființă din tot Universul care putea intra în sfaturile și în planurile lui Dumnezeu. Prin Hristos, Tatăl a realizat cererea tuturor ființelor cerești. „Prin El au fost făcute toate lucrurile care sunt în ceruri; fie scaune de domnii, fie dregătorii, fie stăpâniri” (Coloseni 1, 16) și tot cerul dădea ascultare lui Hristos în aceeași măsură ca și Tatălui.

(5) ÎN CE STADIU L-A CREAT DUMNEZEU PE LUCIFER?

*Ai fost fără prihană în căile tale, din ziua când ai fost făcut până în ziua când s-a găsit nelegiuirea în tine.
(Ezechiel 28:15)*

Legea iubirii fiind temelia guvernării lui Dumnezeu, fericirea tuturor ființelor create depindea de asentimentul lor desăvârșit față de marile principii ale dreptății. Dumnezeu dorește de la toate făpturile Sale o slujire din dragoste — un omagiu care izvorăște

dintr-o apreciere inteligentă a caracterului Său. El nu găsește plăcere într-o slujire silită și, ca urmare, dă tuturor libertatea de voință, ca să-I aducă o slujire de bunăvoie.

(6) CE TRĂSĂTURĂ FIZICĂ A ALES LUCIFER CARE L-A ADUS IN DORINTA PACATOASA A AU- TOEXILARII?

„Ți s-a îngâmfat inima din pricina frumuseții tale, ți-ai stricat înțelepciunea cu strălucirea ta. De aceea, te arunc la pământ, te dau priveliște împăraților... (Ezechiel 28:17)

Lucifer ar fi putut rămâne în grația lui Dumnezeu, iubit și onorat de oștile îngerești, punându-și la lucru puterile nobile pentru a-i binecuvânta pe alții și a-L slăvi pe Făcătorul său. Dar profetul spune: „Ți s-a îngâmfat inima din pricina frumuseții tale, ți-ai stricat înțelepciunea cu strălucirea ta” (Ver 17). Puțin câte puțin, Lucifer a ajuns să-și îngăduie dorința după înălțare de sine. „Pentru că îți dai ifose ca și când ai fi Dumnezeu.” „Tu ziceai în inima ta: ... «îmi voi ridica scaunul de domnie mai presus de stelele lui Dumnezeu; voi ședea pe muntele adunării ... mă voi sui pe vârful norilor, voi fi ca Cel Preaînalt»” (Ver 6; Isaia 14, 13.14). În loc să caute să-L facă pe

Dumnezeu cel dintâi în dragostea și slujirea creaturilor, strădania lui Lucifer a fost să le câștige slujirea și închinarea pentru el. Râvnind la onoarea pe care Tatăl cel veșnic o revărsase asupra Fiului Său, acest prinț al îngerilor a aspirat la puterea pe care numai Hristos o putea folosi.

(7) CARE ESTE REZULTATUL PĂCATULUI-REBELIUNII ÎMPOTRIVA LEGII LUI DUMNEZEU?

*Fiindcă plata păcatului este moartea,
dar darul fără plată al lui Dumnezeu
este viața veșnică în Isus Hristos,
Domnul nostru. (Romani 6:23)*

Tot cerul se bucura să reflecte slava Creatorului și să trâmbițeze lauda Lui. Câtă vreme Dumnezeu fusese onorat în felul acesta, pretutindeni fusese pace și veselie. Dar acum armoniile cerești au fost umbrite de o notă discordantă. Slujirea și înălțarea de sine, contrară planului Creatorului, a provocat simțăminte rele în mințile în care slava lui Dumnezeu era mai presus de orice. Sfaturile cerești au stăruit pe lângă Lucifer. Fiul lui Dumnezeu i-a prezentat măreția, bunătatea și dreptatea Creatorului și natura sfântă

și neschimbătoare a Legii Sale.

Dumnezeu Însuși stabilise ordinea în ceruri; așa că, neținând seama de ea, Lucifer Îl dezonoara pe Făcătorul său și aducea ruină asupra lui. Dar avertizarea dată cu milă și cu o dragoste nemărginită n-a făcut decât să trezească un spirit de împotrivire. Astfel, Lucifer a îngăduit ca invidia față de Hristos să-l stăpânească și a rămas intransigent.

(8) UNDE L-A CONDUS ORGOLIUL PE LUCIFER?

Tu ziceai în inima ta: ‘Mă voi sui în cer, îmi voi ridica scaunul de domnie mai presus de stelele lui Dumnezeu; voi șede pe muntele adunării dumnezeilor, la capătul miazănoaptei; 14 mă voi sui pe vârful norilor, voi fi ca Cel Preaînalt.’ (Isaia 14:13-14)

Mândria și slava proprie au alimentat dorința după supremație. Înalta cinstire dată lui Lucifer n-a fost apreciată ca fiind darul lui Dumnezeu și n-a produs nici o recunoștință față de Creator. El se preamărea pe sine în strălucirea și înălțarea lui și aspira să fie deopotrivă cu Dumnezeu. Era iubit și respectat de oștile cerești. Îngerii găseau plăcere să aducă la îndeplinire poruncile lui și era îmbrăcat cu înțelepciune și cu slavă

mai presus de toți ceilalți. Dar Fiul lui Dumnezeu era recunoscut ca Suveran al cerului, una cu Tatăl în putere și în autoritate; Hristos participa la toate sfaturile lui Dumnezeu, pe când lui Lucifer nu-i era îngăduit să pătrundă planurile divine. „De ce”, întreba acest înger puternic, „să aibă Hristos supremația? De ce este în felul acesta onorat mai mult decât Lucifer?”

(9) CE REPUTAȚIE A CÂȘTIGAT CONSPIRAȚIA DE INSELĂCIUNE A LUI LUCIFER?

Voi aveți de tată pe Diavolul și vreți să împliniți poftele tatălui vostru. El de la început a fost ucigaș și nu stă în adevăr, pentru că în el nu este adevăr. Ori de câte ori spune o minciună, vorbește din ale lui, căci este mincinos și tatăl minciunii. (Ioan 8:44)

Părăsindu-și locul din prezența imediată a lui Dumnezeu, Lucifer a început să răspândească spiritul de nemulțumire printre îngeri. Lucrând în taină adâncă și pentru o vreme ascunzându-și scopul adevărat sub aparența respectului față de Dumnezeu, a încercat să trezească nemulțumirea față de legile care guvernau ființele cerești, lăsând să se înțeleagă că ele impuneau restricții care nu erau

necesare. Din moment ce erau sfinți, el susținea că îngerii trebuie să asculte de îndemnul conștiinței lor. Căuta să trezească simpatie pentru el, arătând că Dumnezeu pro-cedase nedrept cu el, dându-I onoarea supremă lui Hristos. El pretindea că, aspirând la o putere și la o onoare mai mari, nu urmărea înălțarea de sine, ci căuta să asigure libertatea pentru toți locuitorii cerului; că pe calea aceasta ei ar putea ajunge la o stare mai înaltă de existență.

(10) CE TRĂSĂTURI DE CARACTER A EXPUS DUMNEZEU ÎN COVERSATIA CU LUCIFER AȘA CUM FACE ȘI PENTRU NOI?

*Sau disprețuiești tu bogățiile bunătății,
îngăduinței și îndelungii Lui răbdări?
Nu vezi tu că bunătatea lui Dumnezeu
te îndeamnă la pocăință? (Rom 2:4)*

Dumnezeu, în mila Sa cea mare, l-a suportat îndelung pe Lucifer. Nu l-a îndepărtat imediat din starea lui înălțată atunci când, pentru prima oară, și-a permis un spirit de nemulțumire, nici chiar atunci când a început să dea pe față pretențiile lui false înaintea îngerilor credincioși. El a fost menținut în ceruri multă vreme. Mereu și mereu i s-a oferit iertarea, condiționată de pocăință și a supunere. Asemenea eforturi, pe care

numai iubirea și înțelepciunea infinită le puteau plănuși, au fost făcute pentru a-l convinge de rățacirea lui. Spiritul de nemulțumire nu fusese cunoscut niciodată în ceruri. Nici chiar Lucifer n-a văzut de la început unde va ajunge; el nu înțelegea natura adevărată a simțămintelor lui. Dar atunci când s-a dovedit că nemulțumirea lui nu are motiv, Lucifer a fost convins că era greșit, că cerințele divine erau drepte și că ar fi trebuit să recunoască acest lucru înaintea cerului întreg. Dacă atunci ar fi făcut lucrul acesta, s-ar fi salvat pe sine și pe mulți alți îngeri. Până atunci nu părăsise cu totul supunerea față de Dumnezeu. Cu toate că părăsise poziția de heruvim ocrotitor, dacă ar fi vrut să se întoarcă la Dumnezeu, recunoscând înțelepciunea Creatorului, și dacă s-ar fi mulțumit să ocupe locul care-i fusese destinat în marele plan al lui Dumnezeu, ar fi fost pus iarăși în slujbă. Dar mândria l-a împiedicat să se supună. El și-a apărat cu insistență calea, a susținut că nu are nevoie de pocăință și s-a angajat cu totul în lupta cea mare împotriva Făcătorului său.

(11) ÎN TIMPUL REBELIUNII CÂȚI ÎNGERI A REUSIT SATANA SĂ PACALEASCA?

*Cu coada trăgea după el a treia parte
din stelele cerului și le arunca pe*

pământ. Balaurul a stat înaintea femeii care stătea să nască, pentru ca să-i mănânce copilul, când îl va naște.
(Apocalipsa 12:4)

Toate puterile minții lui iscusite au fost puse în slujba amăgirii, pentru a-și asigura simpatia îngerilor care fuseseră sub comanda lui. Chiar faptul că Hristos îl avertizase și îl sfătuisese a fost interpretat pentru a sluji planurilor lui de trădare. Acelora a căror încredere plină de iubire îi legase mai strâns de el, Satana le spunea că a fost judecat greșit, că poziția lui nu era respectată și că libertatea avea să-i fie restrânsă. De la prezentarea eronată a cuvintelor lui Hristos a trecut la pervertire și la înșelăciune directă, acuzându-L pe Fiul lui Dumnezeu de un plan care să-L umilească înaintea locuitorilor cerului. A mai încercat să facă și o legătură falsă între el și îngerii rămași credincioși. Pe toți aceia pe care nu i-a putut supune și nu i-a putut aduce cu totul de partea lui i-a acuzat de indiferență față de interesele ființelor cerești. Chiar lucrarea pe care o făcea el o pune pe seama acelor care rămăseseră credincioși lui Dumnezeu. Și, pentru a-și susține acuzația de nedreptate a lui Dumnezeu față de el, a recurs la interpretarea tendențioasă a cuvintelor și faptelor Creatorului. Metoda lui era să-i încurce

pe îngerii cu argumente subtile cu privire la planurile lui Dumnezeu. A îmbrăcat în mister tot ce era simplu și, printr-o pervertire măiastră, a aruncat îndoială asupra declarațiilor celor mai lămurite ale lui Iehova. Poziția lui înaltă, într-o legătură atât de strânsă cu conducerea divină, a dat mai multă putere sofisticărilor lui și mulți au fost induși în eroare să se unească în răzvrătire împreună cu el împotriva autorității cerului.

(12) DE CE I-A PERMIS DUMNEZEU SATANEI ÎN ÎNȚELEPCIUNEA SA INFINITĂ SA DEZVALUIE SECRETUL CARACTERULUI SAU ADEVARAT?

Cine umblă fără prihană umblă fără teamă, dar cine apucă pe căi strâmbe se dă singur de gol. (Proverbele 10:9)

Dumnezeu, în înțelepciunea Sa, i-a îngăduit lui Satana să-și continue lucrarea, până când spiritul de nemulțumire a avut ca rod o revoltă activă. A fost necesar ca planurile lui să se desfășoare din plin, pentru ca natura și tendința lor adevărată să poată fi văzute de toți. Lucifer, heruvimul cel uns, fusese foarte mult înălțat; el era mult iubit de ființele cerești, iar influența lui asupra lor era puternică. Guvernarea lui

Dumnezeu îi includea nu numai pe locuitorii cerului, ci și pe toate lumile pe care El le crease; și Satana cugeta că, dacă i-ar fi putut atrage pe îngerii cerului împreună cu el la răscoală, ar fi putut atrage și celelalte lumi. El și-a prezentat cu măiestrie punctul de vedere, folosind înțelepciunea și denaturarea pentru a-și atinge scopul. Puterea lui de amăgire era foarte mare și, ascunzându-se sub o mască de înșelăciune, câștigase teren. Nici chiar îngerii rămași credincioși nu puteau discerne pe deplin caracterul lui și nici nu puteau vedea unde avea să ducă lucrarea lui.

Satana fusese atât de mult onorat și toate faptele lui erau atât de înveșmântate în taină, încât era greu să se descopere îngerilor natura adevărată a lucrării sale. Până ce n-a ajuns la dezvoltarea deplină, păcatul n-a părut atât de rău precum era. Deoarece până atunci păcatul nu avusese nici un loc în universul lui Dumnezeu, ființele sfinte nu aveau nici o idee cu privire la natura și la răutatea lui. Ele nu puteau vedea urmările teribile care aveau să se producă drept urmare a lepădării Legii lui Dumnezeu. La început, Satana își ascunsese lucrarea sub o mărturisire amăgitoare de loialitate față de Dumnezeu. El pretindea că urmărește să promoveze onoarea lui Dumnezeu, stabilitatea guvernării Sale și binele

tuturor locuitorilor cerului. În timp ce strecura nemulțumirea în mintea îngerilor aflați sub conducerea lui, făcea cu măiestrie să pară că el caută să îndepărteze nemulțumirea. Când susținea că trebuiau făcute schimbări în ordinea și în legile guvernării lui Dumnezeu, făcea aceasta motivând că ele erau necesare pentru a păstra armonia în ceruri.

(13) DE CE NU L-A DISTRUS DUMNEZEU PE SATANA LA INCEPUTUL IZBUCNIRII REBELIUNII?

Pe Cel Atotputernic nu-L putem ajunge, căci este mare în tărie, dar dreptul și dreptatea deplină El nu le frânge. (Iov 37:23)

Până la încheierea luptei din ceruri, marele uzurpator a continuat să se îndreptățească. Când i s-a adus la cunoștință că trebuia să fie alungat din locuințele strălucite împreună cu toți simpatizanții lui, atunci conducătorul răsculat și-a manifestat cu îndrăzneală nemulțumirea față de Legea Creatorului. El și-a reafirmat susținerea că îngerii nu trebuiau să fie controlați, că ei trebuiau lăsați să-și urmeze propria voință, care avea să-i conducă în mod corect. El a denunțat rânduielile divine ca fiind o restrângere a libertății lor și a declarat că

scopul lui era să asigure desființarea Legii; că, liberați de această restricție, oștile cerești puteau să intre într-o stare de existență mai înaltă și mai slăvită.

(14) LA CE EVENIMENT DEZASTRUOS A DUS REBELIUNEA SATANEI?

Și în cer s-a făcut un război. Mihail și îngerii lui s-au luptat cu balaurul. Și balaurul cu îngerii lui s-au luptat și ei, ⁸ dar n-au putut birui; și locul lor nu li s-a mai găsit în cer. ⁹ Și balaurul cel mare, șarpele cel vechi, numit Diavolul și Satana, acela care înșală întreaga lume, a fost aruncat pe pământ și împreună cu el au fost aruncați și îngerii lui. (Apocalipsa 12:7-9)

(15) DUPA CE A FOST IZGONIT DIN RAI, INCOTRO S-A INDREPTAT SATANA PENTRU A-SI STABILI REGATUL?

Și balaurul cel mare, șarpele cel vechi, numit Diavolul și Satana, acela care înșală întreaga lume, a fost aruncat pe pământ și împreună cu el au fost aruncați și îngerii lui. (Apocalipsa 12:9)

Același spirit care s-a arătat în rebeliunea din cer inspiră și rebeliunea de pe pământ. Satana a continuat cu oamenii același fel de a proceda pe care l-a avut și față de îngeri. Duhul lui domnește astăzi în fiii neascultării. Asemenea lui, ei caută

să îndepărteze restricțiile Legii lui Dumnezeu și făgăduiesc oamenilor libertatea prin călcarea preceptelor ei. Muștrarea păcatului trezește încă spiritul urii și al împotrivirii. Când soliile de avertizare ale lui Dumnezeu sunt prezentate conștiinței, Satana îi conduce pe oameni să se îndreptățească și să caute aprobarea altora pentru calea lor păcătoasă. În loc să-și îndrepte greșelile, ei își manifestă indignarea față de cel care muștră, de parcă aceasta ar fi singura cauză a greutăților. Din zilele dreptului Abel până în vremea noastră, acesta este spiritul care s-a manifestat față de aceia care au îndrăznit să muștre păcatul.

Satana l-a amăgit pe om la păcat prin aceeași reprezentare falsă a caracterului lui Dumnezeu pe care o practicase în ceruri, făcându-L să fie privit ca aspru și tiranic. Satana l-a dus pe om în păcat și a reușit să ajungă atât de departe, încât să declare că restricțiile nedrepte ale lui Dumnezeu au dus atât la căderea omului, cât și la răzvrătirea lui.

Dar Cel veșnic a declarat cu privire la Sine: „Domnul Dumnezeu este un Dumnezeu plin de îndurare și milostiv, încet la mânie, plin de bunătate și credincioșie, care își ține dragostea până la mii de neamuri de oameni, iartă fărădelegile, răzvrătirea și păcatul, dar nu socotește pe cel vinovat drept nevinovat” (Exod 34, 6.7).

(16) CARE ESTE ADEVĂRATA NATURĂ A CARACTERULUI LUI DUMNEZEU?

Și Domnul a trecut pe dinaintea lui și a strigat: „Domnul Dumnezeu este un Dumnezeu plin de îndurare și milostiv, încet la mânie, plin de bunătate și credinciosie,⁷ care Își ține dragostea până în mii de neamuri de oameni, iartă fărădelegea, răzvrătirea și păcatul, dar nu socotește pe cel vinovat drept nevinovat și pedepsește fărădelegea părinților în copii și în copiii copiilor lor până la al treilea și al patrulea neam!” (Exod 34:6-7)

(17) CUM A DEMONSTRAT DUMNEZEU MAREA SA IUBIRE SI MILOSTENIE?

Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică. (Ion 3:16)

Prin alungarea lui Satana din ceruri, Dumnezeu Și-a dat pe față dreptatea și a păstrat onoarea tronului Său. Dar atunci când omul a păcătuit, supunându-se amăgirilor acestui duh decăzut, Dumnezeu a dat dovada iubirii Sale, dându-L pe singurul Său Fiu să moară pentru neamul omenesc căzut. În ispășire, s-a descoperit caracterul lui

Dumnezeu. Argumentul cel puternic al crucii demonstrează universului întreg că drumul păcatului, pe care Lucifer l-a ales, nu putea fi pus în nici un fel pe seama guvernării lui Dumnezeu.

(18) CUM SI-AU EXPRIMAT DEMONII INTENTIA RAUTACIOASA A SATANEI DE A- L DISTRUGE PE IISUS IN TIMPUL MISIUNII PAMANTESTI?

*Ei au strigat din nou: „Răstignește-L!”
(Marcu 15:13)*

În lupta dintre Hristos și Satana, în timpul lucrării pământești a Mântuitorului, caracterul marelui amăgitor a fost demascat. Nimic altceva nu l-ar fi putut dezrădăcina atât de mult pe Satana, din simpatia îngerilor cerești și a întregului univers rămas credincios, cum a făcut-o lupta lui cruntă împotriva Mântuitorului lumii. Hula îndrăzneată din cererea lui, ca Hristos să i se închine; obrăznicia lui îngâmfată, de a-L duce pe vârful muntelui și pe streășina templului; intenția lui plină de viclenie când l-a cerut să se arunce de pe înălțimea amețitoare; răutatea neadormită cu care-L urmărea dintr-un loc în altul, inspirând inimile preoților și ale poporului să respingă iubirea Sa și, în cele din urmă, să strige: „Răstignește-L! Răstignește-L!”; toate

acestea au provocat uimirea și indignarea universului.

Satana a fost acela care a îndemnat lumea să-L respingă pe Hristos. Prințul păcatului și-a exercitat toată puterea și viclenia pentru a-L distruge pe Isus; deoarece a văzut că dragostea și mila Mântuitorului, simpatia și grija Lui iubitoare prezentau lumii caracterul lui Dumnezeu, Satana a pus în discuție toate susținerile Fiului lui Dumnezeu și i-a folosit pe oameni ca unelte ale sale, pentru a umple viața Mântuitorului de suferință și de durere. Înșelăciunea și necinstea prin care căutase să zădărnicească lucrarea lui Isus, ura manifestată prin copiii neascultării, acuzațiile lor nemiloase împotriva Aceluia a cărui viață era un exemplu de bunătate fără egal, toate acestea izvorau dintr-o răzbunare profundă. Focul invidiei și al răutății, mocnit până acum, ura și dorința de răzbunare au izbucnit pe Calvar împotriva Fiului lui Dumnezeu, în timp ce tot cerul privea îngrozit scena.

Când marea jertfă a fost adusă, Hristos S-a înălțat la cer, refuzând adorarea îngerilor până ce nu a prezentat cererea: „Vreau ca acolo unde sunt Eu, să fie împreună cu Mine și aceia pe care Mi i-ai dat Tu” (Ioan 17, 24). Atunci, cu o iubire și o putere de nedescris, a venit răspunsul de la tronul Tatălui: „Toți îngerii lui Dumnezeu, să I se închine”

(Evrei 1, 6). Asupra lui Isus nu rămăsese nici o pată. Umilirea Lui fiind terminată, jertfa Lui fiind deplină, I s-a dat un nume care este mai presus de orice nume.

Vina lui Satana era acum fără scuză. El își dezvăluisese adevăratul caracter de mincinos și ucigaș. S-a văzut că același spirit care îi inspirase pe fiii oamenilor care se găseau sub puterea lui ar fi fost descoperit, dacă i s-ar fi îngăduit să aibă stăpânire peste locuitorii cerului. El susținuse că neascultarea de Legea lui Dumnezeu ar fi adus libertate și înălțare; dar s-a văzut că a avut ca urmare sclavie și degradare.

(19) CUM A INDEPLINIT DUMNEZEU SACRIFICIUL FIULUI SAU CARE ÎI DEZVALUIE CARACTERUL UNIVERSULUI?

Și toate lucrurile acestea sunt de la Dumnezeu, care ne-a împăcat cu El prin Isus Hristos și ne-a încredințat slujba împăcării; (2 Corinteni 5:18)

Dumnezeu Și-a arătat dezaprobarea față de principiile rebeliunii. Tot cerul a văzut dreptatea Sa descoperită atât în condamnarea lui Satana, cât și în răscumpărarea omului. Lucifer declarase că, dacă Legea lui Dumnezeu este de neschimbat, iar pedeapsa nu putea fi înlăturată, orice călcător al ei trebuia să fie pe veci lipsit de favoarea Creatorului. El pretindea ca

neamul omenesc păcătos să fie așezat în afara mântuirii și prin aceasta să fie prada lui de drept. Dar moartea lui Hristos era un argument în favoarea omului, care nu putea fi înfrânt.

Pedeapsa Legii a căzut peste Acela care era egal cu Dumnezeu, iar omul avea posibilitatea să primească neprihănirea lui Hristos și, printr-o viață de pocăință și de umilință, să biruie, așa cum Fiul lui Dumnezeu a triumfat asupra puterii lui Satana. Așa că Dumnezeu este drept și în același timp poate să-l îndreptățească pe acela care crede în Isus.

(20) CARE A FOST SPECIFICA MISIUNE A LUI HRISTOS?

Să nu credeți că am venit să stric Legea sau Prorocii; am venit nu să stric, ci să împlinesc. (Matei 5:17)

Dar Hristos a venit pe pământ nu numai să aducă la îndeplinire mântuirea omului, să sufere și să moară. El a venit să „vestească o lege mare și minunată”. Nu numai pentru ca locuitorii acestui pământ să privească Legea așa cum ar trebui privită, ci ca să se demonstreze lumilor din univers că Legea lui Dumnezeu este de neschimbat. Dacă cerințele ei ar fi putut să fie înlăturate, atunci n-ar fi fost nevoie ca Fiul lui Dumnezeu să-și dea viața ca jertfă de ispășire pentru călcarea ei. Iar jertfa la

care I-a îndemnat iubirea infinită pe Tatăl și pe Fiul, ca păcătoșii să fie mântuiți, demonstrează întregului univers — nimic mai puțin decât acest plan de ispășire nefiind suficient — că dreptatea și mila sunt temelia Legii și guvernării lui Dumnezeu.

(21) LA SFARSITUL MARII REVELATII CARE VA FI MARTURIA FIINTELOR CREATE?

*pentru ca, în Numele lui Isus, să se
plece orice genunchi al celor din
ceruri, de pe pământ și de sub
pământ ¹¹ și orice limbă să
mărturisească, spre slava lui
Dumnezeu Tatăl, că Isus Hristos este
Domnul. (Filipeni 2:10-11)*

În aducerea la îndeplinire a judecății finale, se va vedea că nu există nici un motiv pentru existența păcatului. Când Judecătorul a tot pământul îl va întreba pe Satana: „De ce te-ai răzvrătit împotriva Mea și M-ai jefuit de supușii Împărăției Mele?”, inițiatorul păcatului nu va putea aduce vreo scuză. Orice gură va fi închisă și toate oștile răzvrătirii vor fi fără cuvânt.

(22) CE PROCLAMARE A IMPIEDICAT JUDECATA DE APOI A SATANEI?

Când a luat Isus oțetul, a zis: „S-a isprăvit!” Apoi și-a plecat capul și Și-a dat duhul. (Ioan 19:30)

Crucea de pe Calvar, în timp ce declară Legea ca fiind de neschimbat, face cunoscut universului că plata păcatului este moartea. În strigătul de moarte al Mântuitorului „S-a sfârșit”, a bătut clopotul de moarte al lui Satana. Marea luptă care durase atâta vreme s-a hotărât atunci, iar curățirea finală a păcatului a fost asigurată. Fiul lui Dumnezeu a trecut prin porțile mormântului, pentru ca „prin moarte să nimicească pe acela care avea puterea morții, pe diavolul” (Evrei 2, 14).

(23) CARE ESTE FINALUL SORTII SATANEI SI A TUTROR CELOR CARE ADERA LA MANDRIE SI NENOROCIRE?

Căci iată, vine ziua care va arde ca un cuptor! Toți cei trufași și toți cei răi vor fi ca miriștea; ziua care vine îi va arde, zice Domnul oștirilor, și nu le va lăsa nici rădăcină, nici ramură. (Maleahi 4:1)

Dorința lui Lucifer după înălțare de sine îl făcuse să spună: „Îmi voi înălța tronul mai presus de stelele lui Dumnezeu.... Voi fi ca Cel Preaînalt”. Dar Dumnezeu declară: „Te voi face ca

cenușa pe pământ.... și niciodată nu vei mai fi” (Isaia 14, 13.14; Ezechiel 28, 18.19). „Căci iată, vine ziua, care va arde ca un cuptor! Toți cei trufași și toți cei răi, vor fi ca miriștea; ziua care vine îi va arde, zice Domnul oștirilor, și nu le va lăsa nici rădăcină, nici ramură” (Maleahi 4, 1)

(24) LA SFARSITUL MARII REVELATII CE FAGADUINTE VOR FI PROCLAMATE?

*Ce planuri faceți voi împotriva
Domnului? El le zădărnicește!
Nenorocirea nu va veni de două ori.
(Naum 1:9)*

Întregul univers va fi martor cu privire la natura și la urmările păcatului. Și distrugerea lui totală, care la început ar fi provocat îngerilor frică, iar lui Dumnezeu dezonoare, va îndreptăți acum iubirea Sa și-I va restabili onoarea în fața universului ființelor care-și găseau plăcerea să facă voia Sa și în a căror inimă este Legea Sa. Niciodată nu va mai fi păcatul. Cuvântul Domnului spune: „Nenorocirea nu vine de două ori” (Naum 1, 9). Legea lui Dumnezeu, pe care Satana a declarat-o a fi un jug al robiei, va fi cinstită ca lege a libertății. O creațiune încercată și trecută prin experiențe nu va mai fi niciodată îndepărtată de la supunerea față de

Acela al cărui caracter a fost deplin descoperit înaintea lor, ca fiind iubire nepătrunsă și înțelepciune infinită.

Înțeleg cum, prin mândria sinelui, păcatul a fost conceput pentru prima dată în inima lui Lucifer. Știu că în acel moment Dumnezeu l-ar fi putut distruge, dar, pentru a face acest lucru, toate ființele Sale create s-ar fi supus din cauza fricii.

Da Indecis

Am trăit mizeria pe care o aduce violarea principiilor bazate pe dragostea lui Dumnezeu. Văd dragoste, corectitudine și mila demonstrată de supunerea lor.

Da Indecis

Acum înțeleg că în înțelepciune Dumnezeu a permis păcatului să-și urmeze cursul malign, astfel încât întregul univers să poată fi martor la efectele sale teribile și să vadă adevăratul caracter al Satanei.

Da Indecis

Vreau să revendic marea milă pe care Dumnezeu a oferit-o prin jertfa Fiului Său. Mă bucur că prin acest dar dorințele legii sunt îndeplinite. În înțelepciunea Sa, El rămâne drept și Justificatorul tuturor celor care cred.

Da Indecis

Lectia 2

Dușmănia dintre om și Satana

**(1) CE MARE FĂGĂDUIRE A
FĂCUT DUMNEZEU PENTRU
SPERANȚA OMULUI DECAZUT?**

*Vrăjmășie voi pune între tine și femeie,
între sămânța ta și sămânța ei. Aceas-
ta îți va zdrobi capul, și tu îi vei zdrobi
câlcâiul.” (Geneza 3:15)*

Sentința divină pronunțată împotriva
lui Satana după căderea omului era la
rândul ei o profeție, cuprinzând toate
veacurile până la sfârșitul timpului și
prevestind marele conflict care urma să

angajeze toate rasele de oameni ce aveau să locuiască pe fața pământului.

Dumnezeu spune: „Voi pune vrăjmășie”. Această vrăjmășie nu se arată în mod natural. Când omul a călcat Legea divină, firea lui a devenit păcătoasă și el era în armonie, și nu în luptă cu Satana. În mod natural, nu există vrăjmășie între omul păcătos și începătorul păcatului. Amândoi au devenit răi prin apostazie. Cel decăzut nu-și găsește odihnă niciodată, în afară de cazul când câștigă simpatie și sprijin, făcându-i și pe alții să-i urmeze exemplul. Pentru motivul acesta, îngerii căzuți și oamenii nelegiuiți se unesc într-o tovărășie disperată. Dacă Dumnezeu n-ar fi intervenit în mod deosebit, Satana și omul s-ar fi unit într-o alianță împotriva cerului; și, în loc să nutrească vrăjmășie contra lui Satana, întreaga familie omenească s-ar fi unit în împotrivire contra lui Dumnezeu.

(2) CARE A FOST ORDINUL ȘI AVERTISMENTUL SPECIFIC AL LUI DUMNEZEU ÎN CEEA CE ÎI PRIVESTE PE ADAM ȘI EVA?

dar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci, căci, în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit.”(Geneza 2:17)

(3) CE ACT DE SFIDARE A ADUS DISTRUGEREA PĂMÂNTULUI ȘI O NATURĂ CĂZUTĂ DIN UMANITATE?

Femeia a văzut că pomul era bun de mâncat și plăcut de privit și că pomul era de dorit ca să deschidă cuiva mintea. A luat deci din rodul lui și a mâncat; a dat și bărbatului ei, care era lângă ea, și bărbatul a mâncat și el. (Geneza 3:6)

(4) CE ESTE ADEMENIREA, ISPITA?

Frații mei, să priviți ca o mare bucurie când treceți prin felurite încercări, ³ ca unii care știți că încercarea credinței voastre lucrează răbdare. (Iacob 1:2-3)

(5) CINE ESTE AUTORUL ACE- LOR TENTATII?

După ce L-a ispitit în toate felurile, diavolul a plecat de la El, până la o vreme. (Luca 4:13)

Satana l-a dus pe om la păcat, așa cum i-a făcut pe îngerii să se răzvrătească, pentru a-și asigura în felul acesta colaborarea în lupta lui împotriva cerului. Între el și îngerii căzuți n-a fost nici o deosebire în ceea ce privește ura lor față de Hristos; în timp ce toate celelalte puncte erau în discordie,

ei erau strâns uniți în opoziția lor contra autorității Conducătorului universului. Dar când Satana a auzit declarația că avea să fie vrăjmășie între el și femeie, între sămânța lui și sămânța ei, a știut că eforturile lui pentru a corupe fiirea omenească urmau să fie zădărnice; că prin anumite mijloace omul avea să fie în stare să reziste puterii sale.

(6) ÎN A CĂREI IMAGINE A FOST OMUL CREAT ȘI MOTIVAȚIA SATANEI PENTRU A DISTRUGE OMENIREA?

Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu; parte bărbătească și parte femeiască i-a făcut. (Geneza 1:27)

Vrăjmășia lui Satana împotriva neamului omenesc este aprinsă pentru că, prin Hristos, el este obiectul iubirii și grijii lui Dumnezeu. El dorește să zădărnicească planul divin pentru răscumpărarea omului, ca să arunce dezonoare asupra lui Dumnezeu, desfigurând și întinând lucrarea mâinilor Sale; el voia să producă amărăciune în ceruri și să umple pământul de blestem și pustiire. Și el arată tot acest rău ca fiind urmarea lucrării lui Dumnezeu prin crearea omului.

(7) CE PROMISIUNE PREȚIOASĂ PUTEM CERE ȘI PRIMI PENTRU PUTEREA LUI HRISTOS?

*prin care El ne-a dat făgăduințele Lui
nespus de mari și scumpe, ca prin ele să vă
faceți părtași firii dumnezeiești, după ce ați
fugit de stricăciunea care este în lume prin
pofte. (2 Petru 1:4)*

Harul pe care Hristos îl sădește în suflet este acela care creează în om vrăjmășia contra lui Satana. Fără acest har transformator și această putere înnoitoare, omul ar fi sclavul lui Satana, un rob totdeauna gata să împlinească pretențiile lui. Dar principiul nou în suflet creează conflict acolo unde până atunci fusese pace. Puterea pe care o împărtășește Hristos îl face pe om în stare să reziste tiranului și uzurpatorului. Pretutindeni unde se vede oroare față de păcat, în loc de iubire față de el, oriunde se rezistă acestor patimi care au pus stăpânire pe suflet și sunt biruite, acolo se vede efectul unui principiu într-un tot de sus.

(8) CE PARTICULARITATE EVLAUVIOASA A VIETII LUI HRISTOS A PROVOCAT DUSMANIE IN INIMILE NECREDINCIOȘILOR INCAT AU AJUNS IN PUNCTUL DE A-L RASTIGNI?

***Și știți că El S-a arătat ca să ia păcatele;
și în El nu este păcat. (1 Ioan 3:5)***

Antagonismul care există între spiritul lui Hristos și spiritul lui Satana s-a dat pe față în modul cel mai pronunțat în felul în care lumea L-a primit pe Isus. Iudeii au ajuns să-L lepede nu atât de mult pentru că a venit fără bogăție lumească, pompă sau grandoare. Ei au văzut că El deținea puterea care avea să facă mai mult decât să compenseze lipsa acestor avantaje exterioare. Însă curăția și sfințenia lui Hristos I-au atras ura celor nelegiuiți. Viața Lui de lepădare de sine și consacrarea Lui fără păcat erau o muștrare continuă pentru un popor mândru și senzual. Aceasta a provocat vrăjmășia împotriva Fiului lui Dumnezeu. Satana și îngerii cei răi s-au unit cu oamenii păcătoși. Toate forțele apostaziei au conspirat împotriva Luptătorului pentru adevăr.

(9) CE TRATAMENT PUTEM AȘTEPTA DE LA LUME CA URMĂTORI AI LUI CRISTOS?

***De altfel, toți cei ce voiesc să trăiască
cu evlavie în Hristos Isus vor fi
prigoniți. (2 Timotei 3:12)***

Aceeași vrăjmășie care s-a dovedit față de Maestru s-a manifestat și față de

urmașii lui Hristos. Toți aceia care văd caracterul respingător al păcatului și cu putere de sus rezistă ispitei vor trezi cu siguranță ura lui Satana și a supușilor săi. Ura față de principiile cele curate ale adevărului, precum și mustrarea și prigonirea apărătorilor lui vor exista atâta vreme cât există păcat și păcătoși. Urmașii lui Hristos și slujitorii lui Satana nu se pot armoniza. Rușinea crucii nu a încetat. „Toți aceia care vor să trăiască cu evlavie în Hristos Isus vor fi prigoniți” (2 Timotei 3, 12)

(10) CARE SUNT CEI DOI PASI PE CARE TREBUIE SA II URMĂM PENTRU A ÎNVINGE FORȚELE SATANEI?

Supuneți-vă dar lui Dumnezeu. Împotriviți-vă diavolului, și el va fugi de la voi. (Iacob 4:7)

Satana își adună toate forțele și aruncă toată puterea în luptă. De ce oare nu întâlnește o împotrivire mai mare? De ce soldații lui Hristos sunt atât de adormiți și indiferenți? Pentru că, în realitate, au o legătură slabă cu Hristos; pentru că sunt atât de lipsiți de Duhul Său. Păcatul nu este pentru ei atât de respingător și de oribil cum a fost pentru Domnul lor. Ei nu se împotrivesc, așa cum a făcut Hristos, cu rezistență

hotărâtă și categorică. Ei nu-și dau seama de răul nespus de mare și de răutatea păcatului și sunt orbiți atât de caracterul, cât și de puterea prințului întunericului. Se dă pe față puțină vrăjmășie contra lui Satana și a lucrărilor lui, pentru că este o lipsă de cunoaștere atât de mare cu privire la puterea și la răutatea lui, cât și la marea întindere a luptei sale împotriva lui Hristos și a bisericii Sale. Aici mulți sunt amăgiți. Ei nu știu că vrăjmașul lor este un general puternic, care stăpânește mințile îngerilor răi, și că, prin planuri bine puse la punct și prin mașinații pricepute, el luptă împotriva lui Hristos, pentru a împiedica mântuirea sufletelor. Printre aceia care poartă numele de creștini și chiar printre lucrătorii Evangheliei, rareori se aude vreo referire la Satana, afară poate doar de o menționare incidentală de la amvon. Ei trec cu vederea dovezile activității și succesului lui continuu; ei neglijează multele avertismente cu privire la viclenia lui; ei par să ignore chiar și existența lui.

(11) DE CE ESTE SATANA MEREU OBIECTIV?

A căror minte necredincioasă a orbit-o Dumnezeu veacului acestuia, ca să nu vadă strălucind lumina Evangheliei slavei lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu. (2 Corinteni 4:4)

În timp ce oamenii nu cunosc planurile lui, acest dușman veghetor este în orice clipă pe urmele lor. El se amestecă în toate domeniile căminului, pe toate străzile orașelor noastre, în biserici, în consiliile naționale, în tribunale, încurcând, amăgind, seducând, ruinând pretutindeni sufletele și trupurile bărbaților, femeilor și copiilor, distrugând familii, semănând ură, concurență, luptă, răzvrătire, crimă. Iar lumea creștină pare să privească aceste lucruri ca și când Dumnezeu le-ar fi rânduit și trebuie să existe.

Satana caută continuu să-l învingă pe poporul lui Dumnezeu, dărâmând barierele care-l despart de lume. Israelul din vechime a fost ademenit la păcat atunci când s-a aventurat în asociere interzisă cu păgânii. În același fel este rătăcit și Israelul modern, „a cărui minte necredincioasă a orbit-o dumnezeul veacului acestuia, ca să nu vadă chipul lui Dumnezeu” (2 Corinteni 4, 4). Toți aceia care nu sunt urmașii hotărâți ai lui Hristos sunt slujitorii lui Satana. În inima nerenăscută este iubire față de păcat și o dispoziție de a-l hrăni și a-l scuza. Dar în inima renăscută este ură față de păcat și o rezistență hotărâtă împotriva lui. Când creștinii aleg societatea celor nelegiuiți și necredincioși, ei se expun ispitei. Satana se ascunde și, pe neobservate, trage vâlul lui amăgitor pe ochii lor. Ei nu văd că o astfel de tovărășie este intenționată ca să

le producă pagube; și dacă devin tot mai asemenea lumii în caracter, în vorbire și în fapte, ei ajung din ce în ce mai orbiți.

(12) CUM VOR FI IN SIGURANTA DE SUPUNEREA LUMII?

*Nu intra pe cărarea celor răi
și nu umbla pe calea celor nelegiuiți!
(Proverbele 4:14)*

Conformarea față de obiceiurile lumii convertește biserica spre lume; ea niciodată nu convertește lumea la Hristos. Prietenia cu păcatul îl va face în mod inevitabil să pară mai puțin respingător. Acela care alege să se unească cu slujitorii lui Satana în curând nu se va mai teme de stăpânul lor. Când pe calea datoriei suntem aduși în încercări, așa cum a fost Daniel la curtea împăratului, putem fi siguri că Dumnezeu ne va ocroti; dar, dacă ne așezăm în calea ispitei, mai curând sau mai târziu vom cădea.

(13) DE CATRE CINE SUNTEM AVERTIZATI SA NU URMAM SAU SA NE FOCUSAM ASUPRA PROPRIEI STIME?

*Nu pizmui pe oamenii cei răi
și nu dori să fii cu ei; (Proverbele 24:1)*

Ispititorul lucrează adesea cu cel mai mare succes prin aceia care sunt

cel mai puțin bănuți că sunt sub stăpânirea lui. Cei înzestrați cu talente și educație sunt admirați și onorați, de parcă aceste calități ar putea înlocui lipsa temerii lor de Dumnezeu sau le-ar da dreptul la favoarea Sa. Talentul și cultura sunt în ele însele darurile lui Dumnezeu, dar, atunci când acestea sunt socotite că pot înlocui evlavia, când în loc să aducă sufletul mai aproape de Dumnezeu îl îndepărtează de El, atunci ele devin un blestem și o cursă. În mintea multora predomină părerea că tot ce apare ca fiind curtenie sau rafinament trebuie, într-un anumit sens, să-I aparțină lui Hristos.

Niciodată n-a fost o greșală mai mare ca aceasta. Aceste calități trebuie să onoreze caracterul oricărui creștin, căci ele vor exercita o influență puternică în favoarea religiei adevărate; dar trebuie să fie consacrate lui Dumnezeu, căci altfel sunt o putere spre rău. Mulți bărbați cu o inteligență cultivată și cu maniere plăcute, care nu se coboară la ceea ce este în general socotit ca o faptă imorală, sunt doar o unealtă lustruită în mâinile lui Satana.

Caracterul amăgitor și înșelător al influenței și al exemplului acestora face din ei niște dușmani mult mai periculoși pentru cauza lui Hristos

decât cei care sunt necultivați și neștiutori.

(14) CARE ESTE SINGURA SURSĂ DE ÎNȚELEPCIUNE ȘI PUTERE SPIRITUALĂ?

Dumnezeu este adăpostul și sprijinul nostru, un ajutor care nu lipsește niciodată în nevoi. (Psalmul 46:1)

Prin rugăciune stăruitoare și prin dependență de Dumnezeu, Solomon a primit înțelepciunea care a provocat uimirea și admirația lumii. Dar a căzut pradă ispitei atunci când s-a îndepărtat de la Izvorul puterii lui și a plecat, încrezându-se în sine. Atunci, puterile minunate, revărsate peste cel mai înțelept dintre regi, au făcut din el doar un mijloc mai eficient al vrăjmașului sufletelor.

(15) CE STRATEGIE A ADOPTAT SATANA ÎN EFORTUL SĂU DE A CÂȘTIGA MAREA CONTROVERSĂ?

Fiți treji și vegheați! Pentru că potrivnicul vostru, diavolul, dă târcoale ca un leu care răcnește și caută pe cine să înghită. (1 Petru 5:8)

Din zilele lui Adam și până în vremea noastră, marele nostru vrăjmaș și-a exercitat puterea de a prigoni și de a distruge. El se pregătește acum pentru

ultima lui campanie împotriva bisericii. Toți aceia care caută să-L urmeze pe Isus vor ajunge în conflict cu acest vrăjmaș neînduplecat. Cu cât creștinul imită Modelul divin, cu atât mai sigur va deveni o țintă a atacurilor lui Satana. Toți aceia care sunt angajați în mod activ în lucrarea lui Dumnezeu, căutând să demaște amăgirile celui rău și să-L prezinte pe Hristos înaintea oamenilor, se vor putea uni cu mărturisirea lui Pavel, în care vorbește despre slujirea lui Dumnezeu cu toată umilința sufletului, cu multe lacrimi și ispite.

(16) CE NE VA PROTEJA DE TERTIPURILE DIAVOLULUI?

*Îmbrăcați-vă cu toată armătura lui
Dumnezeu, ca să puteți ține piept
împotriva uneltirilor diavolului.
(Efeseni 6:11)*

Satana L-a atacat pe Hristos cu ispitele cele mai amăgitoare și mai cumplite, dar a fost respins de fiecare dată. Acele lupte au fost duse în favoarea noastră; biruințele acelea ne fac pe noi în stare să biruim. Hristos va da putere tuturor acelor care-L caută. Nici un om nu poate fi biruit de Satana fără consimțământul lui. Ispititorul nu are putere să stăpânească voința sau să constrângă sufletul ca să păcătuiască. El

poate întrista, dar nu poate contamina. El poate provoca agonie, dar nu poate mânji. Faptul că Hristos a biruit ar trebui să le inspire urmașilor Lui curaj de a lupta bărbătește în lupta împotriva păcatului și a lui Satana.

(17) CUM POT FI VIEȚILE NOASTRE FERITE DE PROFANARE?

*Cum își va ține tânărul curată cărarea?
Îndreptându-se după Cuvântul Tău.
(Psalmi 119:9)*

(18) CE FAGADUINTA DE LA DUMNEZEU PUTEM REVENDICA?

*Nu v-a ajuns nicio ispită care să nu fi
fost potrivită cu puterea omenească. Și
Dumnezeu, care este credincios, nu va
îngădui să fiți ispitiți peste puterile
voastre, ci, împreună cu ispita, a
pregătit și mijlocul să ieșiți din ea, ca s-o
puteți răbda. (1 Corinteni 10:13)*

*Sunt recunoscător că Dumnezeu a dat
promisiunea de a pune vrăjmășie în
inimile copiilor Săi față de Satana.*

Da Indecis

*Mă rog pentru înțelepciune spirituală
și o dorință mai mare pentru Cuvântul*

lui Dumnezeu și, prin harul Său, sunt hotărât să rezist avansurilor diavolului.

Da Indecis

***Revendic promisiunea lui Dumnezeu
de a nu-mi permite să fiu ispitit mai
presus de ceea ce sunt în stare să
suport și să mă rog pentru înțelepciune
pentru a alege calea evadării.***

Da Indecis

Îmi dau seama că toți cei care trăiesc pentru Hristos pot suferi persecuții și sunt dispuși să suporte din dragoste pentru El.

Da Indecis

[illegible]

Lecția 3

Lucrarea spiritelor rele

(1) CUM IDENTIFICĂ SCRIPTURA PUTERILE RĂULUI ÎN MAREA CONTROVERSĂ?

***Căci noi n-avem de luptat împotriva
cărnii și sângelui, ci împotriva
căpeteniilor, împotriva domniilor,
împotriva stăpânitorilor întunericului
acestui veac, împotriva duhurilor
răutății care sunt în locurile cerești.
(Efeseni 6:12)***

Legătura dintre lumea văzută și cea
nevăzută, lucrarea îngerilor lui
Dumnezeu și lucrarea duhurilor rele sunt
lămurit descoperite în Scripturi și sunt
întrețesute cu istoria omenirii. Se vede o

tendință crescândă de a nu crede în existența duhurilor rele, în timp ce îngerii sfinți, care „lucrează pentru cei care vor moșteni mântuirea” (Evrei 1, 14), sunt priviți de mulți ca duhuri ale morților. Dar Scriptura nu numai că învață despre existența îngerilor, atât a celor buni, cât și a celor răi, ci prezintă dovezi de netăgăduit că aceștia nu sunt duhuri despărțite de corp ale morților.

(2) UNDE AU ABDICAT TOȚI ÎNGERII ÎNAINTE DE APUSUL MARII CONTROVERSE?

M-am uitat și, împrejurul scaunului de domnie, în jurul făpturilor vii și în jurul bătrânilor, am auzit glasul multor îngeri. Numărul lor era de zece mii de ori zece mii și mii de mii. (Apocalipsa 5:11)

(3) CE NUME ESTE FOLOSIT ÎN SCRIPTURĂ REFERITOR LA ÎNGERII DECAZUTI?

Tu crezi că Dumnezeu este unul, și bine faci, dar și dracii cred... și se înfioară! (Iacob 2:19)

(4) UNDE RĂMÂN ACUM ACESTE FIINȚE CAZUTE?

Și balaurul cel mare, șarpele cel vechi, numit Diavolul și Satana, acela care înșală întreaga lume, a fost aruncat pe

pământ și împreună cu el au fost aruncați și îngerii lui. (Apocalipsa 12:9)

(5) ÎN CE STADIU A FOST CREAT OMUL RELATIV CU ÎNGERII?

L-ai făcut cu puțin mai prejos decât Dumnezeu și l-ai încununat cu slavă și cu cinste. (Psalmi 8:5)

Îngerii existau înainte de crearea omului, căci atunci când au fost puse temeliile pământului, „stelele dimineții izbucneau în cântări de bucurie, și fiii lui Dumnezeu scoteau strigăte de veselie” (Iov 38, 7). După căderea omului, îngerii au fost trimiși să păzească pomul vieții, și aceasta s-a petrecut înainte ca o ființă omenească să fi murit. Îngerii sunt superiori oamenilor, căci psalmistul spune că omul a fost făcut „cu puțin mai prejos decât îngerii” (Psalmii 8, 5).

(6) CE PARERE ARE SCRIPTURA DE NUMARUL DE INGERI CREATI DE DUMNEZEU?

M-am uitat și, împrejurul scaunului de domnie, în jurul făpturilor vii și în jurul bătrânilor, am auzit glasul multor îngeri. Numărul lor era de zece mii de ori zece mii și mii de mii. (Apocalipsa 5:11)

În Scriptură ni se spune despre numărul, despre puterea și slava ființelor

cerești, despre legătura lor cu guvernarea lui Dumnezeu, precum și despre legătura lor cu lucrarea de mântuire.

„Domnul Și-a așezat scaunul de domnie în ceruri; și Împărăția Lui se întinde peste tot.” Iar profetul spune: „Am auzit glasul multor îngeri în jurul scaunului de domnie”. În prezența Împăratului împăraților, ei așteaptă „îngerii care sunt tari în putere”, „robii Lui care fac voia Lui”, „care ascultă de glasul cuvintelor Lui” (Psalmii 103, 19-21; Apocalipsa 5, 11). Zece mii de ori zece mii și mii de mii erau solii cerești pe care i-a văzut profetul Daniel. Apostolul Pavel a declarat că sunt „o mulțime nenumărată” (Daniel 7, 10; Evrei 12, 22).

(7) CÂȚI ÎNGERI AU ALES CALEA RAULUI?

Cu coada trăgea după el a treia parte din stelele cerului și le arunca pe pământ. Balaurul a stat înaintea femeii care stătea să nască, pentru ca să-i mănânce copilul, când îl va naște.
(Apocalipsa 12:4)

(8) CARE ESTE ASPECTUL FIZIC AL ÎNGERILOR?

În mijlocul acestor fapte vii era ceva ca niște cărbuni de foc aprinși, care ardeau, și ceva ca niște făclii umbla înc-oace și încolo printre aceste fapte

vii; focul acesta arunca o lumină strălucitoare și din el ieșeau fulgere. ¹⁴ Făpturile vii însă, când alergau și se întorceau, erau ca fulgerul. (Ezechiel 1:13-14)

Ca soli ai lui Dumnezeu, ei aleargă ca „un fulger de lumină” (Ezechiel 1, 14), atât de strălucitoare este slava lor și atât de iute este zborul lor. Fața îngerului care s-a arătat la mormântul Mântuitorului era „ca lumina, iar îmbrăcămintea lui era albă ca zăpada”, ceea ce i-a făcut pe păzitori să tremure de spaimă și „au rămas ca niște morți” (Matei 28, 3.4).

(9) CE EVENIMENT ÎN ACEST TEXT RELEVĂ PUTEREA PE CARE O POSEDĂ UNICUL ÎNGER UNIC AL LUI DUMNEZEU?

În noaptea aceea, a ieșit îngerul Domnului și a ucis în tabăra asirienilor o sută optzeci și cinci de mii de oameni. Și, când s-au sculat dimineața, iată că toți erau niște trupuri moarte. (2 Imparatorilor 19:35)

Când Sanherib, asirianul cel îngâmfat, l-a hulit și l-a blestemat pe Dumnezeu și l-a amenințat pe Israel cu distrugerea, „chiar în noaptea aceea a venit îngerul Domnului și a lovit tabăra asirienilor, omorând o sută optzeci și cinci de mii”. Și au fost „uciși toți băr-

bații puternici și de valoare, conducători și căpeteniile din armata lui Sanherib. Astfel s-a întors rușinat în țara lui” (2 Regi 19, 35; 2 Cronici 32, 21).

(10) CE ROL A INCREDINTAT DUMNEZEU ÎNGERILOR DECAZUTI DUPA PIEIREA OMULUI?

Nu sunt oare toți duhuri slujitoare trimise să îndeplinească o slujbă pentru cei ce vor moșteni mântuirea? (Evrei 1:14)

Îngerii sunt trimiși în misiuni de har la copiii lui Dumnezeu. Astfel, la Avraam au fost trimiși cu făgăduința binecuvântării; la porțile Sodomei, pentru a salva pe Lot cel drept de sub condamnarea groaznică; la Ilie, când era gata să piară de slăbiciune și de foame în pustie; la Elisei, având care și cai de foc, care au înconjurat mica cetate care era asediată de dușmani; la Daniel, când căuta înțelepciune divină la curtea regelui păgân sau când a fost dat pradă leilor; la Petru, amenințat cu moartea în închisoarea lui Irod; la prizonierii din Filipi; la Pavel și la tovarășii lui, în noaptea furtunii pe mare; să deschidă mintea lui Corneliu, pentru a primi Evanghelia; pentru a-l trimite pe Petru cu o solie a mântuirii la acel străin dintre neamuri — în felul acesta, îngerii sfinți au slujit în toate veacurile poporului lui Dumnezeu.

(11) CE FAC ÎNGERII PENTRU NOI ÎN MOD PERSONAL?

*Îngerul Domnului tabără în jurul celor ce se tem de El și-i scapă din primejdie.
(Psalmi 34:7)*

Un înger păzitor este rânduit pentru fiecare urmaș al lui Hristos. {TV 512.2} Acești veghetori cerești îl ocrotesc pe cel drept de puterea celui rău. Acest lucru l-a recunoscut Satana atunci când a spus: „Oare degeaba se teme Iov de Dumnezeu? Nu l-ai ocrotit Tu pe el, casa lui și tot ce este al lui?” (Iov 1, 9.10). Instrumentul prin care Dumnezeu îl ocrotește pe poporul Său este prezentat în cuvintele psalmistului: „Îngerul Domnului tăbărăște în jurul celor ce se tem de El, și-i scapă din primejdie” (Psalmii 34, 7). Vorbind despre cei care cred în El, Mântuitorul spunea: „Feriți-vă să nu defăimați nici măcar pe unul din acești micuți; căci vă spun că îngerii lor în ceruri văd pururea fața Tatălui Meu” (Matei 18, 10). Îngerii rânduiți să slujească pentru copiii lui Dumnezeu au totdeauna intrare în prezența Sa.

În felul acesta, poporul lui Dumnezeu, expus puterii amăgitoare și răutății neadormite ale prințului întunericului și în lupta cu toate puterile răului, este asigurat de paza neîncetată a îngerilor cerești. Această asigurare nu este dată fără să fie nevoie. Dacă

Dumnezeu le-a dat copiilor Săi făgăduința harului și a ocrotirii, a făcut aceasta pentru că există forțe puternice ale răului cărora trebuie să le facă față — forțele numeroase, hotărâte și neobosite ale acelor puteri și răutăți de care nimeni nu trebuie să fie neștiutor sau să nu țină seama de ele.

(12) CE I-A SCHIMBAT PE SFINTII ÎNGERI ÎN DEMONI?

Căci dacă n-a cruțat Dumnezeu pe îngerii care au păcătuit, ci i-a aruncat în Adânc, unde stau înconjurați de întuneric, legați cu lanțuri și păstrați pentru judecată; (2 Petru 2:4)

Spiritele rele, la început create fără păcat, erau egale în natură, putere și slavă cu ființele sfinte, care acum sunt solii lui Dumnezeu. Dar, căzute prin păcat, ele s-au unit pentru dezonorarea lui Dumnezeu și pentru distrugerea oamenilor. Unite cu Satana în răzvrătire și aruncate din ceruri o dată cu el, au colaborat cu el de-a lungul veacurilor în lupta împotriva autorității divine. În Scriptură se spune despre confederația și despre conducerea lor, despre diferitele lor categorii, despre inteligența și despre viclenia lor și despre planurile lor răutăcioase împotriva păcii și fericirii oamenilor.

(13) CE METODE A ADOPTAT SATANA PENTRU A INSELA SI CONTROLA OMENIREA?

Acestea sunt duhuri de draci, care fac semne nemaipomenite și care se duc la împărații pământului întreg, ca să-i strângă pentru războiul zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic.
(Apocalipsa 16:14)

Istoria Vechiului Testament prezintă în diferite împrejurări descrieri cu privire la existența și lucrarea lor; dar duhurile rele și-au manifestat puterea în modul cel mai izbitor, mai ales în timpul când Hristos a fost pe pământ. Hristos venise să îndeplinească planul întocmit pentru mântuirea omului, dar Satana s-a hotărât să-și susțină dreptul de a stăpâni lumea. El reușise să întemeieze idolatria în toate părțile pământului, în afară de țara Palestinei. În singura țară care nu se supusese ispitei, Hristos a venit să răspândească asupra oamenilor lumina cerului. Aici își disputau supremația două puteri rivale. Isus Și-a întins brațul iubirii, invitându-i pe toți aceia care voiau să găsească iertare și pace în El. Oștile întunericului au văzut că nu aveau puteri nelimitate și au înțeles că, dacă misiunea lui Hristos avea să fie încununată de succes, stăpânirea lor avea să se încheie în curând. Satana

răcnea ca un leu înlănțuit și folosea puterea cu îndrăzneală atât asupra corpurilor, cât și asupra sufletelor oamenilor.

(14)UNDE VOR ABDICA FORTELE RAULUI ATUNCI CAND OAMENII PACATOSI VOR PERMITE?

Seara, au adus la Isus pe mulți îndrăciți. El, prin cuvântul Lui, a scos din ei duhurile necurate și a tămăduit pe toți bolnavii, (Matei 8:16)

Faptul că oamenii au fost luați în stăpânire de demoni este clar arătat în Noul Testament. Persoanele chinuite în felul acesta nu sufereau numai de boala pricinuită de cauze naturale. Hristos știa perfect de bine cu cine avea de a face și recunoștea prezența directă și lucrarea duhurilor rele. Un exemplu izbitor cu privire la numărul, puterea și răutatea lor, dar și cu privire la puterea și mila lui Hristos este dat în raportul Scripturii referitor la vindecarea demonizaților din Gadara. Acei maniaci nefericiți, rupând toate obstacolele, se zvârcoleau, făceau spume la gură, turbând de furie, umpleau văzduhul de strigătele lor, își făceau rău lor înșiși și îi puneau în primejdie pe toți aceia care erau în jurul lor. Trupurile lor desfigurate și sângerânde, precum și mințile lor

rătăcite prezentau o priveliște care îi convenea prințului întunericului.

(15) CÂȚI OAMENI L-AU INLOCUIT PE OMUL DIN ȚARA GADARENILOR?

„Care-ți este numele?” l-a întrebat Isus. „Numele meu este Legiune, a răspuns el, pentru că suntem mulți.”
(Marcu 5:9)

Unul dintre demonii care aveau stăpânire asupra suferinzelor a strigat: „Numele meu este legiune, căci suntem mulți” (Marcu 5, 9). În armata romană, o legiune era formată din trei până la cinci mii de oameni. Și oștile lui Satana sunt împărțite în grupe și o singură grupă căreia aparțineau acești demoni număra nu mai puțin decât o legiune

(16) PRIN PUTERILE CUI TREBUIE FORTELE RAULUI SA DISPARA?

Cei șaptezeci s-au întors plini de bucurie și au zis: „Doamne, chiar și dracii ne sunt supuși în Numele Tău”.
(Luca 10:17)

La porunca lui Isus, duhurile rele au părăsit victimele, lăsându-le liniștite, supuse, inteligente și blânde la

picioarele Mântuitorului. Demonilor le-a fost îngăduit să arunce o turmă de porci în mare; dar, pentru locuitorii Gadarei, pierderea acestora a cântărit mai mult decât binecuvântările pe care Hristos le revărsase, așa că Vindecătorul divin a fost rugat să-i părăsească. Acesta a fost rezultatul pe care Satana a dorit să-l obțină. Aruncând vina pentru pierderea lor asupra lui Isus, el a trezit temerile egoiste ale poporului și i-a împiedicat să asculte cuvintele Sale. Satana îi acuză continuu pe creștini ca fiind cauza pierderii, a nenorocirii și a suferinței, în loc să lase ca mustrarea să cadă asupra aceluia care o merită — asupra lui și a agenților lui. Dar planurile lui Hristos n-au fost zădărnicate. El a îngăduit ca duhurile rele să distrugă turma de porci, ca o mustrare pentru iudeii care creșteau aceste animale necurate pentru câștig. Dacă Hristos nu i-ar fi împiedicat, demonii ar fi aruncat în mare nu numai porcii, ci și pe păzitorii și pe proprietarii lor. Ocrotirea atât a păzitorilor, cât și a stăpânilor se datorase numai puterii Sale, folosită, din milă, pentru scăparea lor. Mai mult decât atât, acest eveniment a fost îngăduit să aibă loc pentru ca ucenicii să poată fi martori ai puterii crude a lui Satana atât asupra omului, cât și a animalelor. Mântuitorul dorea ca urmașii Săi să-l cunoască pe vrăjmașul pe care aveau să-l întâlnească, pentru a

nu fi amăgiți și biruiți de planurile lui. Voia Sa era, de asemenea, ca oamenii din regiunea aceea să vadă puterea Sa de a rupe robia lui Satana și de a-i elibera pe captivi. Iar când Isus Însuși avea să plece, bărbații aceia eliberați într-un mod atât de minunat rămâneau să vestească mila Binefăcătorului lor.

În Scripturi mai sunt redată și alte împrejurări asemănătoare. Fiica femeii siro-feniciene era chinuită grozav de un demon, pe care Isus l-a alungat prin Cuvântul Său (Marcu 7, 26-30). „Unul stăpânit de un demon, orb și mut” (Matei 12, 22); un tânăr care avea un duh mut, care deseori „îl arunca în foc, și în apă, pentru a-l distruge” (Marcu 9, 17-27); demonizatul care era chinuit de un duh al unui demon necurat (Luca 4, 33-36) a tulburat liniștea Sabatului în sinagoga din Capernaum — toți aceștia au fost vindecați de Mântuitorul milostiv. Aproape în fiecare împrejurare, Hristos S-a adresat demonului ca unei ființe inteligente, poruncindu-i să iasă din victimă și să nu o mai chinuiască. Închinătorii de la Capernaum, văzând marea Sa putere, au fost uimiți și vorbeau între ei, spunând: „Ce înseamnă lucrul acesta? El poruncește cu stăpânire și cu putere duhurilor necurate și ele ies afară!”

**(17) CARE A FOST PROFESIA
ALEASA DE ELYMAS DUPA CE A
DESCOPERIT POSESIA RAULUI?**

Dar Elima, vrăjitorul – căci așa se tâlcuiește numele lui –, le stătea împotriva și căuta să abată pe dregător de la credință. (Faptele apostolilor 13:8)

Cei posedați de duhuri rele sunt de obicei reprezentați ca fiind într-o stare de mare suferință; cu toate acestea, sunt și excepții de la această regulă. Pentru a avea putere supranaturală, unii primeau influența satanică. Aceștia, desigur, nu aveau lupte cu demonii. Din această categorie erau aceia care aveau duhul ghicirii — Simon magul, Elima vrăjitorul și femeia aceea care s-a luat după Pavel și Sila la Filipi.

(18) CUM DESCRIE ACEST VERS ASPECTUL FIZIC AL LUI LUCIFER - ACUM NUMIT SATANA?

Ți s-a îngâmfat inima din pricina frumuseții tale, ți-ai stricat înțelepciunea cu strălucirea ta. De aceea, te arunc la pământ, te dau priveliște împăraților. (Ezechiel 28:17)

Nimeni nu se găsește într-o primejdie mai mare din partea influenței spiritelor rele decât aceia care, neținând seama de mărturia directă și îndestulătoare a Scripturilor, neagă existența și lucrarea celui rău și a îngerilor lui. Atâta vreme cât suntem în necunoaștință cu privire la

șiretlicurile lui, ele au un câștig aproape de necrezut; mulți iau seama la sugestiile lor, în timp ce cred că urmează îndemnul propriei înțelepciuni. Pentru motivul acesta, pe măsură ce ne apropiem de încheierea timpului, când Satana va lucra cu cea mai mare putere pentru a amăgi și a distruge, el răspândește pretutindeni credința că nu există. Aceasta este metoda lui de a se ascunde pe sine și modul lui de lucru.

De nimic nu se teme atât de mult marele amăgitor ca de faptul că îi vom cunoaște planurile. Și-a ascuns atât de bine adevăratul caracter și scopurile, încât a făcut să fie reprezentat în așa fel ca să nu provoace nici o emoție deosebită în afară de batjocură sau nemulțumire. Îi place să fie descris ca o ființă caraghioasă sau ca o ființă respingătoare, jumătate animal și jumătate om. Îi place să-și audă numele folosit în glumă și batjocură de către aceia care se socotesc inteligenți și cunoscători.

(19)CE ACTIUNE TE INVATA BIBLIA CE ITI OFERA INTELEPCIUNEA SA PREVII DEZAMAGIREA?

*Îmbrăcați-vă cu toată armătura lui Dumnezeu, ca să puteți ține piept împotriva uneltirilor diavolului.
(Efeseni 6:11)*

Caută să te înfățișezi înaintea lui Dumnezeu ca un om încercat, ca un lucrător care n-are de ce să-i fie rușine și care împarte drept Cuvântul adevărului. (2 Timotei 2:15)

Tocmai pentru că s-a deghizat cu o iscusință desăvârșită se repetă atât de des întrebarea: „Poate exista cu adevărat o astfel de ființă?” Dovada succesului său este faptul că teoriile care socotesc o minciună cele mai lămurite Testimonies ale Scripturilor sunt atât de unanim primite în lumea religioasă. Și datorită faptului că Satana poate stăpâni foarte ușor mințile acelor care nu-și dau seama de influența lui, Cuvântul lui Dumnezeu ne dă atât de multe exemple cu privire la lucrarea lui ruinătoare, descoperindu-ne puterile lui ascunse și, în felul acesta, punându-ne în gardă împotriva atacurilor lui.

(20) CE MARE PROMITERE DE PROTECȚIE PUTEM CERE ATUNCI CÂND SUNTEM ATACAȚI DE FORȚELE RĂULUI?

***Urâți răul, cei ce iubiți pe Domnul!
El păzește sufletele credincioșilor Lui
și-i izbăvește din mâna celor răi.
(Psalmi 97:10)***

Puterea și răutatea lui Satana și a oștirii lui ne-ar putea îngrozi cu adevărat, dacă n-am găsi ocrotire și

scăpare în puterea cu mult mai mare a Răscumpărătorului nostru. Ne asigurăm casele cu încuietori și cu zăvoare, pentru a ne apăra proprietatea și viața de oameni nelegiuiți; dar rareori ne gândim la îngerii cei răi care caută continuu intrare la noi și împotriva atacurilor cărora, în puterea noastră, nu avem nici o metodă de apărare. Dacă le îngăduim, ei ne pot lua mintea, pot produce dezordine și suferință în trupurile noastre, ne pot distruge proprietățile și viața. Singura lor bucurie o găsesc în nenorocire și distrugere. Grozavă este starea acelor care se împotrivesc cerințelor divine și se supun ispitelor lui Satana, până când Dumnezeu îi lasă sub stăpânirea duhurilor rele. Dar aceia care Îl urmează pe Hristos sunt totdeauna siguri sub grija Lui ocrotitoare. Îngerii care sunt tari în putere sunt trimiși din cer să-i păzească. Cel nelegiuit nu poate trece de paza pe care Dumnezeu a pus-o în jurul poporului Său.

Înțeleg din Scriptură că sunt prins într-o luptă cosmică între bine și rău. Îmi dau seama că puterile demonice nu sunt spirite ale oamenilor morți, ci mai degrabă îngeri căzuți care caută distrugerea mea, deoarece pretind darul de har al lui Dumnezeu.

Da

Indecis

Sunt recunoscător că Dumnezeu îmi trimite pe mesagerii Săi cerești la nevoile mele și care să ofere protecție în timpul acestei mari controversă.

Da

Indecis

Îmi dau seama că nu sunt potrivit pentru inteligența, puterea sau abilitățile Satanei și ale agenților săi răi. Îi mulțumesc lui Dumnezeu că pot revendica puterea supranaturală în numele lui Hristos pentru eliberarea de aceste forțe ale răului.

Da

Indecis

**Știu că în ultimele zile puterile
întunericului vor folosi semne și
minuni miraculoase pentru a mă
înșela. Mă rog ca Duhul Sfânt să-mi
călăuzească studiul Cuvântului lui
Dumnezeu, astfel încât să nu fiu
înșelat.**

Da

Indecis

[illegible]

Lecția 4

Capcanele Satanei

**(1) CARE ESTE ULTIMUL
OBIECTIV AL SATANEI ÎN
ACEASTĂ MARE
CONTROVERSĂ?**

*L-a aruncat în Adânc, l-a închis acolo
și a pecetluit intrarea deasupra lui,
ca să nu mai înșele neamurile, până se
vor împlini cei o mie de ani. După
aceea, trebuie să fie dezlegat pentru
puțină vreme. (Apocalipsa 20:3)*

Marea luptă dintre Hristos și Satana, care a fost dusă aproape șase mii de ani, se va încheia în curând, astfel încât cel rău își dublează eforturile pentru a nimici lucrarea

lui Hristos în favoarea omului, ca să prindă suflete în cursele lui. Scopul lui este acela de a-i ține pe oameni în întuneric și în nepocăință, până când mijlocirea Mântuitorului se încheie și nu va mai fi jertfă pentru păcat.

(2) CE INSTRUCȚIUNE ÎN DOUĂ PĂRȚI NE DAȚI PENTRU A NE PROTEJA DE DECEPȚIILE SATANEI?

Supuneți-vă dar lui Dumnezeu. Împotriviți-vă diavolului, și el va fugi de la voi. (Iacob 4:7)

Când nu se depune nici un efort deosebit pentru a rezista puterii sale și când nepăsarea predomină în biserică și în lume, Satana nu este îngrijorat; căci nu este în primejdie să-i piardă pe aceia pe care-i duce robi după voia lui. Dar atunci când atenția este atrasă către lucrurile veșnice, iar sufletele întreabă: „Ce să fac ca să fiu mântuit?”, el este la lucru, căutând să opună puterea lui puterii lui Hristos și să contracareze influența Duhului Sfânt. Scripturile raportează că, într-o împrejurare când îngerii lui Dumnezeu au venit înaintea Domnului, a venit și Satana în mijlocul lor (Iov 1, 6), nu pentru ca să se închine înaintea Împăratului veșnic, ci ca să-și continue planurile rele împotriva celor neprihăniți. Cu același scop vine el și în

adunare, atunci când oamenii se adună pentru a se închina lui Dumnezeu. Cu toate că este ascuns vederii noastre, el lucrează cu toată puterea pentru a stăpâni mințile închinătorilor. Asemenea unui general iscusit, el își face planurile mai dinainte. Când îl vede pe solul lui Dumnezeu cercetând Scripturile, el ia notă de subiectul care va fi prezentat înaintea poporului. Apoi își folosește toată viclenia și dibăcia pentru a controla împrejurările, astfel încât solia să nu ajungă la aceia pe care-i amăgește chiar în problema prezentată. Acela care are cea mai mare nevoie de avertizare va fi solicitat într-o problemă care cere prezența lui sau, prin alte mijloace, va fi împiedicat să asculte cuvintele care ar fi fost pentru el ca un miros de viață spre viață.

(3) CE SFATURI BIBLICE NE VOR AJUTA SĂ SUPRAVIEȚUIM POFTELOR CARNALE?

***Zic dar: umblați cârmuiți de Duhul și
nu împliniți poftele firii pământești.
(Galateni 5:16)***

Satana îi vede pe slujitorii lui Dumnezeu împovărați datorită întunericului spiritual, care învăluie poporul. El aude rugăciunile lor stăruitoare pentru har și putere divină, pentru a rupe vraja indiferenței, a

neglijenței și a indolenței. Atunci, cu un zel nou, își folosește priceperea. El îi ispitește pe oameni în legătură cu îngăduirea apetitului sau cu alte forme ale îngăduinței de sine și în felul acestale amortțește simțurile, ca ei să nu mai audă lucrurile pe care au o atât de mare nevoie să le învețe.

(4) CE SFATURI BIBLICE NE VOR AJUTA SĂ SUPRAVIEȚUIM POFTELOR CARNALE?

*dar năvălesc în ei grijile lumii,
înșelăciunea bogățiilor și poftele altor
lucruri, care îneacă Cuvântul și-l fac
astfel neroditor. (Marcu 4:19)*

Satana știe bine că toți aceia pe care îi poate duce la neglijarea rugăciunii și a cercetării Scripturilor vor fi învinși de atacurile lui. De aceea născocește orice plan posibil pentru a preocupa mintea.

(5) CUM ÎI FOLOSEȘTE SATANA PE CEI CARE PRETIND A FI CREȘTINI DAR NU SUNT?

*Vă îndemn, fraților, să vă feriți de cei
ce fac dezbinări și tulburare împotriva
învățăturii pe care ați primit-o.
Depărtați-vă de ei. (Romani 16:17)*

Totdeauna a existat o categorie de oameni care mărturisesc că sunt evlavioși, dar care, în loc să înainteze în cunoașterea adevărului, își fac o religie din căutarea greșelilor de caracter sau ale credinței la aceia pe care nu-i agreează. Aceștia sunt mâna dreaptă a lui Satana. Pârătorii fraților nu sunt puțini și sunt totdeauna activi atunci când Dumnezeu este la lucru, iar slujitorii Lui Îi aduc o închinare adevărată. Ei vor da un alt sens fals cuvintelor și faptelor acelor care iubesc și ascultă adevărul. Îi vor înfățișa pe cei mai stăruitori, pe cei mai zeloși și mai smeriți slujitori ai lui Hristos ca fiind amăgiți sau amăgitori. Lucrarea lor este să reprezinte greșit motivele oricărei fapte nobile și cinstite, să pună în circulație insinuări și să trezească îndoiala în mintea celor fără experiență. Pe orice cale posibilă, ei vor căuta să determine ca tot ce este curat și neprihănit să fie privit ca nebunie și amăgire.

(6) CUM IDENTIFICĂ SCRIPTURA ACEI ESCROCI?

Îi veți cunoaște după roadele lor.

Culeg oamenii struguri din spini sau smochine din mărcini? (Matei 7:16)

Dar nimeni nu trebuie să fie amăgit cu privire la ei. Se poate vedea cu ușurință ai cui copii sunt, al cui exemplu îl urmează și lucrarea cui o fac. „Îi veți cunoaște după roadele lor” (Matei 7, 16). Calea lor se

aseamăna cu a lui Satana, calomniatorul veninos, „pârătorul fraților noștri” (Apocalipsa 12, 10).

Marele amăgitor are mulți agenți, gata să prezinte tot felul de rătăcirii pentru a prinde sufletele în cursă — rătăcirii pregătite pentru a se potrivi diferitelor gusturi și capacități ale acelor pe care vrea să-i ducă la ruină. Planul lui este de a aduce în biserică elemente nesincere, nerenăscute, care vor încuraja îndoiala și necredința, și să-i împiedice pe toți aceia care doresc să vadă lucrarea lui Dumnezeu înaintând, ca să avanseze o dată cu ea. Mulți dintre aceia care nu au o credință adevărată în Dumnezeu sau în Cuvântul Său susțin unele principii ale adevărului și sunt considerați creștini și în felul acesta li se dă posibilitatea să-și strecoare propriile rătăcirii ca fiind învățături ale Scripturii.

(7) CARE ESTE REZULTATUL ACCEPTĂRII ADEVĂRULUI?

veți cunoaște adevărul, și adevărul vă va face slobozi”. (Ioan 8:32)

A susține că nu are nici o importanță ce cred oamenii este una dintre amăgirile cele mai ascunse ale lui Satana. El știe că adevărul primit în iubire sfințește sufletul primitorului, de aceea el caută fără încetare să aducă în locul lui teorii false, fabule sau o altă evanghelie. Încă de la început, slujitorii

lui Dumnezeu au avut de luptat împotriva învățătorilor rătăciți, nu numai pentru că erau oameni plini de vicii, ci și pentru că strecurau rătăcirii fatale pentru suflet. Ilie, Ieremia, Pavel s-au împotrivit cu hotărâre și fără teamă acelor care îi abăteau pe oameni de la Cuvântul lui Dumnezeu. Acele persoane cu vederi liberale, care socotesc o credință religioasă corectă ca fiind neimportantă, nu se bucură de nici o atenție din partea acestor apărători sfinți ai adevărului.

(8) CE SE VA INTAMPLA CU CEI CARE ADUC O INTORSATURA SCRIPTURII PENTRU A SE ADAPTA CREDINȚELOR LOR?

ca și în toate epistolele lui, când vorbește despre lucrurile acestea. În ele sunt unele lucruri greu de înțeles, pe care cei neștiutori și nestatornici le răstălmăcesc ca și pe celelalte Scripturi, spre pierzarea lor. (2 Petru 3:16)

Interpretarea superficială și fantezistă a Scripturii, precum și nenumăratele teorii contradictorii cu privire la credința religioasă, care se găsesc în lumea creștină, sunt lucrarea vrăjmașului nostru care caută să încurce mințile, astfel ca ele să nu mai deosebească adevărul. Iar neînțelegerea și despărțirea care există în-

tre bisericile creștinătății se datorează în mare măsură obiceiului predominant de a denatura Scripturile, pentru a susține o teorie favorită. În loc să studieze Cuvântul lui Dumnezeu cu atenție, cu inima umilită pentru a obține o cunoaștere a voinței Sale, mulți caută numai să descopere ceva ciudat sau original.

(9) CE AVERTISMENT LE ESTE OFERIT CELOR CARE AR PUTEA CREDE CA POT SCHIMBA SEMNIFICATIA CUVANTULUI LUI DUMNEZEU?

Mărturisesc oricui aude cuvintele prorociei din cartea aceasta că, dacă va adăuga cineva ceva la ele, Dumnezeu îi va adăuga urgiile scrise în cartea aceasta. ¹⁹ Și, dacă scoate cineva ceva din cuvintele cărții acestei prorocii, îi va scoate Dumnezeu partea lui de la pomul vieții și din cetatea sfântă, scrise în cartea aceasta. (Apocalipsa 22:18-19)

Pentru a susține învățăturile rătăcite sau practicile necreștinești, unii se opresc asupra unor pasaje ale Scripturii despărțite de context, citind jumătate dintr-un singur verset, pentru a-și dovedi punctul de vedere, atunci când restul ar putea arăta că înțelesul este cu totul altul. Cu viclenia șarpelui, se ascund în spatele declarațiilor fără legătură între

ele, construite pentru a urma dorințele lor firești. În felul acesta, mulți pervertesc Cuvântul lui Dumnezeu. Alții, care au o imaginație activă, se opresc asupra simbolurilor și figurilor din Sfintele Scripturi, le interpretează pentru a se potrivi fanteziei lor, neținând seama de mărturia Scripturii care este propriul interpret, și după aceea prezintă aceste capricii ca fiind învățăturile Bibliei.

Atunci când se studiază Scripturile fără un spirit de rugăciune, umil și gata să primească învățătură, atât pasajele cele mai simple și mai lămurite, cât și cele mai grele vor fi denaturate în înțelesul lor adevărat. Conducătorii papali aleg părți din Scriptură care slujesc cel mai bine scopurilor lor, le interpretează, pentru a-i susține, și după aceea le prezintă poporului, în timp ce interzic privilegiul de a studia Biblia și de a înțelege adevărurile ei sfinte. Întreaga Biblie trebuie dată oamenilor exact așa cum se prezintă ea. Ar fi fost mai bine pentru ei să nu fi învățat din Biblie deloc decât să le fie interpretate greșit învățăturile Scripturii.

(10) Ce va face mărturia Domnului pentru cea mai simplă gândire?

Legea Domnului este desăvârșită și înviorează sufletul; mărturia Domnului este adevărată și dă înțelepciune celui neștiutor. (Psalmi 19:7)

Biblia a fost dată cu scopul de a fi o călăuză pentru toți aceia care doresc să cunoască voia Făcătorului lor.

Dumnezeu le-a dat oamenilor cuvântul cel sigur al profeției; îngerii și Însuși Hristos au venit să-i descopere lui Daniel și lui Ioan lucrurile care aveau să se întâmple în curând. Aceste probleme importante, care au de-a face cu mântuirea noastră, n-au fost lăsate învăluite de mister. Ele n-au fost descoperite ca să încurce și să rățăcească pe cercetătorul sincer după adevăr. Domnul spunea prin profetul Habacuc: „Scrie viziunea și explic-o ... ca să se poată citi ușor” (Habacuc 2, 2). Cuvântul lui Dumnezeu este lămurit pentru toți aceia care îl studiază cu o inimă plină de rugăciune. Orice suflet sincer va veni la lumina adevărului. „Lumina este semănată pentru cel drept” (Psalmii 97, 11). I nici o biserică nu poate înainta în sfințenie, dacă membrii ei nu caută cu stăruință după adevăr ca după o comoară ascunsă.

Prin strigătul: Toleranță! oamenii sunt orbiți față de planurile vrăjmașului lor, în timp ce el lucrează tot timpul, neabătut, la împlinirea scopului său. Dacă reușește să înlocuiască Biblia cu speculațiile omenești, Legea lui Dumnezeu este pusă deoparte, iar bisericile sunt sub robia păcatului, în timp ce pretind că sunt libere.

(11) CUM VEDE DUMNEZEU

ÎNȚELEPCIUNEA ACESTEI LUMI?

Căci înțelepciunea lumii acesteia este o nebunie înaintea lui Dumnezeu. De aceea este scris: „El prinde pe cei înțelepți în viclenia lor”. (1 Corinteni 3:19)

Pentru mulți, cercetările științifice au devenit un blestem. Dumnezeu a îngăduit ca un potop de lumină să se reverse peste lume prin descoperirile din știință și din artă; dar chiar cele mai luminate minți, dacă nu sunt călăuzite de Cuvântul lui Dumnezeu în cercetările lor, se rătăcesc în încercările de a cerceta legăturile dintre știință și revelație.

(12) CUM PRIVESTE SCRIPTURA ȘTIINȚA SECULARĂ?

Timotee, păzește ce ți s-a încredințat; ferește-te de flecăriile lumești și de împotririle științei, pe nedrept numite astfel, (1 Timotei 6:20)

Cunoștința omenească a lucrurilor materiale și spirituale este parțială și nedesăvârșită; de aceea, mulți nu sunt în stare să pună de acord vederile lor cu privire la știință cu declarațiile Scripturii. Mulți acceptă simplele teorii și speculații ca fapte științifice și socotesc că Scriptura trebuie probată prin învățăturile „științei pe nedrept numite astfel” (1 Timotei 6, 20). Creatorul și lucrările Sale sunt din-

colo de înțelegerea lor; și pentru că nu pot explica acestea prin legile naturale, istoria biblică este socotită ca nefiind demnă de încredere. Aceia care se îndoiesc de autenticitatea rapoartelor din Vechiul și Noul Testament prea adesea fac un pas mai departe și se îndoiesc de existența lui Dumnezeu și atribuie naturii puterea infinită. Părăsindu-și ancora, sunt lăsați să se lovească de stâncile necredinței.

(13) DE CE OMUL NU IL VA INTE- LEGE NICIODATA PE DEPLIN PE DUMNEZEU?

O, adâncul bogăției, înțelepciunii și științei lui Dumnezeu! Cât de nepătrunse sunt judecățile Lui și cât de neînțelese sunt căile Lui! (Romani 11:33)

În felul acesta, mulți se rătăcesc de la credință și sunt amăgiți de cel rău. Oamenii au încercat să fie mai înțelepți decât Creatorul lor; filozofia omenească a încercat să cerceteze și să explice taine care nu vor fi niciodată descoperite în decursul veacurilor veșnice. Dacă oamenii ar cerceta și ar înțelege ceea ce Dumnezeu a făcut cunoscut despre Sine, ar avea o așa viziune despre slava, maiestatea și puterea lui Iehova, încât și-ar da seama de propria nimicnicie și ar fi mulțumiți cu ceea ce le-a fost descoperit lor și copiilor lor.

Capodopera amăgirilor lui Satana este aceea de a ține mintea oamenilor în cercetarea și emiterea de ipoteze despre lucrurile pe care Dumnezeu nu le-a descoperit și pe care El nu intenționează ca noi să le înțelegem. Din cauza aceasta și-a pierdut Lucifer locul din ceruri. El a ajuns nemulțumit, deoarece nu i-au fost încredințate planurile ascunse ale lui Dumnezeu, iar el a disprețuit ceea ce-i fusese descoperit cu privire la propria lucrare în poziția importantă ce-i fusese încredințată. Trezind aceeași nemulțumire și în ceilalți îngeri de sub conducerea lui, i-a dus la cădere. Acum el caută să imprime în mintea oamenilor același spirit și să-i facă să disprețuiască poruncile directe ale lui Dumnezeu.

(14) CINE ESTE PERICOL DIN CAUZA CREDINTEI ÎN ILUZII PUTERNICE?

și cu toate amăgirile nelegiurii pentru cei ce sunt pe calea pierzării, pentru că n-au primit dragostea adevărului ca să fie mântuiți. ¹¹ Din această pricină, Dumnezeu le trimite o lucrare de rătăcire, ca să creadă o minciună: ¹² pentru ca toți cei ce n-au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în nelegiuire, să fie osândiți. (2 Tesaloniceni 2:10-12)

Aceia care nu vor să primească adevărurile Bibliei, clare și tăioase, caută neconștient povestiri plăcute, care să le liniștească conștiința. Cu cât învățăturile prezentate sunt mai puțin spirituale, cer mai puțină umilință și lepădare de sine, cu atât mai mare este favoarea cu care sunt primite. Aceste persoane își înjosesc puterile intelectuale pentru a sluji dorințelor lor firești. Fiind prea înțelepți, după părerea lor, pentru a cerceta Scripturile cu inima umilită și cu rugăciune stăruitoare pentru călăuzirea divină, ei nu au nici un scut împotriva amăgirii. Satana este gata să împlinească dorința inimii și plasează amăgirile lui în locul adevărului.

Aceasta a fost calea prin care papalitatea și-a câștigat puterea asupra minților oamenilor, iar protestanții merg pe aceeași cale, respingând adevărul, deoarece el implică o cruce. Toți aceia care neglijează Cuvântul lui Dumnezeu, pentru a studia avantajul material și diplomația ca metodă de lucru, ca să nu fie în contradicție cu lumea, vor fi lăsați să primească rătăcirea cea mai condamnabilă ca fiind adevăr religios. Toate formele de rătăcire ce pot fi imaginate vor fi primite de aceia care resping adevărul de bunăvoie. Cel care privește cu oroare la o amăgire va primi cu dragă inimă o alta. Apostolul Pavel, vorbind despre aceia care „n-au primit

dragostea adevărului ca să fie mântuiți”, declară: „Din această pricină, Dumnezeu le trimite o lucrare de rătăcire, ca să creadă o minciună: pentru ca toți cei ce n-au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în nelegiuire, să fie osândiți” (2 Tesaloniceni 2, 10-12). Cu o astfel de avertizare în față, avem datoria să veghem la învățăturile pe care le primim.

Printre mijloacele cele mai eficiente ale marelui amăgitor, sunt învățăturile false și minunile neadevărate ale spiritismului. Sub aparența unui înger de lumină, el își întinde plasele acolo unde se bănuiește mai puțin. Dacă oamenii ar studia Cartea lui Dumnezeu cu rugăciune stăruitoare pentru a o înțelege, n-ar fi lăsați în întuneric, ca să primească învățături rătăcite. Dar, pentru că ei resping adevărul, cad pradă amăgirii. O altă rătăcire primejdioasă este învățătura care neagă dumnezeirea lui Hristos, pretinzând că n-a existat înainte de venirea Lui în lume. Această teorie este primită favorabil de o mare categorie de credincioși care pretind a crede Biblia, dar ea contrazice în mod direct declarațiile lămurite ale Mântuitorului nostru, cu privire la legătura Sa cu Tatăl, la caracterul Său divin și la preexistența Sa. Acestea nu pot fi susținute fără o deformare cu totul nesigură a Scripturilor. El nu numai că diminuează importanța concepțiilor

omului referitoare la lucrarea de mântuire, dar subminează credința în Biblie ca o descoperire de la Dumnezeu. În timp ce aceasta o face mai primejdioasă, ea devine și mai greu de întâmpinat. Dacă oamenii leapădă mărturia Scripturilor inspirate cu privire la dumnezeirea lui Hristos, este zadarnic să discutăm această problemă cu ei, căci nici un argument, oricât de categoric ar fi, nu-i va convinge. „Omul firesc nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu, căci, pentru el, sunt o nebunie; și nici nu le poate înțelege, pentru că trebuie judecate duhovnicește” (1 Corinteni 2, 14). Nimeni dintre aceia care susțin această rătăcire nu poate avea o concepție adevărată despre caracterul și misiunea lui Hristos sau cu privire la marele plan al lui Dumnezeu pentru mântuirea omului.

O altă rătăcire subtilă și primejdioasă, care se răspândește cu repeziciune, este credința că Satana nu există ca ființă personală și că numele lui este folosit în Scripturi numai pentru a prezenta gândurile și dorințele rele ale omului.

Învățătura, atât de răspândită de la amvoanele de astăzi, că a doua venire a lui Hristos înseamnă venirea Sa la fiecare în parte la moarte este un plan de a devia mințile oamenilor de la venirea Sa personală pe norii cerului. Timp de ani de zile, Satana a spus: „Iată-L în cămăruță” (Matei 24, 23-26); și multe

suflete au fost pierdute prin primirea acestei amăgiri.

Înțelepciunea omenească mai învață că rugăciunea nu este esențială. Oamenii de știință pretind că nu poate exista un răspuns real la rugăciune; că aceasta ar fi o încălcare a legilor naturii, o minune, și că minuni nu există. Universul, spun ei, este guvernat de legi fixe și chiar Dumnezeu nu poate face nimic împotriva acestor legi. În felul acesta, ei Îl reprezintă pe Dumnezeu ca fiind legat de propriile legi — ca și când acțiunea unei legi divine ar exclude libertatea divină. O astfel de învățătură este contrară mărturiei Scripturii. N-au fost făcute minuni de către Hristos și apostolii Săi? Același Mântuitor milostiv trăiește și astăzi și este tot atât de binevoitor să asculte rugăciunea credinței ca atunci când a trăit vizibil printre oameni. Naturalul colaborează cu supranaturalul. Este o parte din planul lui Dumnezeu să ne dea, ca răspuns la rugăciunea credinței, ceea ce nu ne-ar da dacă n-am cere în felul acesta.

(15) CE SUNTEM INSTRUITI SA EVITAM?

Și așa, ați desființat Cuvântul lui Dumnezeu prin datina voastră. Și faceți multe alte lucruri de felul acesta!” (Marcu 7:13)

Nenumărate sunt învățăturile rătăcite și ideile amăgitoare, care sunt la modă în bisericile creștinătății. Este peste putință să apreciem urmările rele ale îndepărtării uneia dintre pietrele de hotar stabilite de Cuvântul lui Dumnezeu. Cei puțini care se aventurează să facă acest lucru încep cu lepădarea unui singur adevăr.

Majoritatea continuă să îndepărteze unul după altul principiile adevărului, până devin în realitate necredincioși.

Rătăcirile teologiei populare au condus multe suflete la scepticism, care altfel ar fi fost credincioase Scripturii. Este cu neputință ca cineva să primească învățături care încalcă simțul său de dreptate, de milă și de bunătate; și pentru că aceste rătăcirii sunt prezentate ca fiind învățăturile Bibliei, oamenii refuză să accepte chiar Cuvântul lui Dumnezeu.

(16) CARE ESTE PERICOLUL DE A AVEA MARE STIMĂ PENTRU TRADIȚIILE OMULUI?

El le-a mai zis: „Ați desființat frumos porunca lui Dumnezeu ca să țineți datina voastră. (Marcu 7:9)

Acesta este obiectivul pe care Satana caută să-l realizeze. El nu dorește nimic mai mult decât să distrugă încrederea în Dumnezeu și în Cuvântul Său. Satana stă în fruntea mării armate

de îndoielnici și lucrează cu toată puterea pentru a înșela sufletele să intre în rândurile lui. Este la modă să te îndoiești. Există o mare categorie de oameni care privesc Cuvântul lui Dumnezeu cu neîncredere pentru același motiv pentru care a fost privit și Autorul lui — pentru că el mustră și condamnă păcatul. Aceia care nu vor să asculte de cerințele lui încearcă să-i distrugă autoritatea. Ei citesc Biblia sau ascultă învățăturile ei, așa cum sunt prezentate de la amvoanele sfinte, numai pentru a găsi greșeli în Scriptură sau în predică. Nu puțini ajung necredincioși pentru că se îndreptățesc sau se scuză pentru neglijarea datoriei. Alții adoptă principii sceptice din mândrie și nepăsare. Prea iubitori de comoditate pentru a se evidenția prin îndeplinirea unui lucru vrednic de cinste, care cere efort și lepădare de sine, ei doresc să-și asigure reputația unei înțelepciuni superioare, criticând Biblia. Există multe lucruri pe care mintea mărginită, neluminată de înțelepciunea divină, nu le poate înțelege; și în felul acesta găsesc ocazia să critice. Sunt mulți care par să creadă că este o virtute să stea de partea necredinței, a scepticismului și a îndoielii. Dar, sub o aparență de nevinovăție, se va vedea că aceștia sunt mânați de încredere în sine și de mândrie. Mulți se delectează când găsesc în

Scripturi ceva care încurcă mintea altora. La început, unii critică și judecă greșit numai de dragul contrazicerii. Ei nu-și dau seama că în felul acesta se încurcă în cursa pășărarului. Dar, după ce și-au exprimat pe față necredința, simt că trebuie să-și mențină poziția. Astfel, se unesc cu cei nelegiuți și își închid porțile paradisului

(17) CUI II VA FI ACORDAT AJUTORUL SPIRITULUI SFANT?

*Deci, dacă voi, care sunteți răi, știți să dați daruri bune copiilor voștri, cu cât mai mult Tatăl vostru cel din ceruri va da Duhul Sfânt celor ce I-L cer!’ ”
(Luca 11:13)*

Dumnezeu a dat, în Cuvântul Său, suficiente dovezi cu privire la caracterul Său divin. Marile adevăruri care au de-a face cu mântuirea noastră sunt prezentate clar. Cu ajutorul Duhului Sfânt, care este făgăduit tuturor acelor care caută cu sinceritate, orice om poate înțelege aceste adevăruri pentru sine. Dumnezeu le-a dat oamenilor o temelie puternică, pe care să-și așeze credința.

(18) CE MARE PROMISIUNE DIN ACEST VERS PUTEM DESPRINDE?

*Mai bine este să cauți un adăpost în
Domnul, decât să te încrezi în om;
(Psalmi 118:8)*

Cu toate acestea, mințile mărginite ale oamenilor nu sunt în stare să înțeleagă deplin planurile și scopurile Celui infinit. Niciodată nu-L vom putea descoperi pe Dumnezeu doar prin cercetare. Nu trebuie să încercăm să ridicăm, cu o mână îndrăzneată, cortina în spatele căreia El Își ascunde maiestatea. Apostolul exclamă: „Cât de nepătrunse sunt judecățile Lui și cât de neînțelese sunt căile Lui!” (Romani 11, 33). Putem înțelege atât de mult procedeele Sale cu noi și motivele care-L determină, încât putem vedea iubirea și mila Sa nemărginită, unite cu puterea Sa infinită. Tatăl nostru din ceruri rânduiește totul cu înțelepciune și în dreptate, iar noi nu putem fi nemulțumiți și neîncrezători, ci trebuie să ne plecăm în supunere plină de respect. El ne va descoperi din planurile Sale atât cât este bine pentru noi să cunoaștem, iar mai departe să ne încredem în mâna care este atotputernică și în inima care este plină de iubire.

**(19) CE AVERTIZEAZĂ ACEASTA
SCRIPTURĂ ESTE REZULTATUL
PERICULOS AL PĂCATULUI ȘI
AL NECREDINTEI?**

Luați seama dar, fraților, ca niciunul dintre voi să n-aibă o inimă rea și necredincioasă, care să vă despartă de Dumnezeu cel viu. ¹³ Ci îndemnați-vă unii pe alții în fiecare zi, câtă vreme se zice: „Astăzi”, pentru ca niciunul din voi să nu se împietrească prin înșelăciunea păcatului. (Evrei 3:12-13)

Cu toate că Dumnezeu ne-a dat dovezi îndestulătoare pentru credință, El nu va îndepărta toate motivele pentru necredință. Toți aceia care caută cârlige de care să-și agațe îndoielile le vor găsi. Iar aceia care refuză să primească și să asculte Cuvântul lui Dumnezeu, până când orice obiecție a fost îndepărtată și până când nu mai este nici o ocazie de îndoială, nu vor veni niciodată la lumină.

(20) CARE ESTE RĂSPUNSUL NATURAL DE LA O MINTE BOLNAVĂ?

Îndată, Isus a întins mâna, l-a apucat și i-a zis: „Puțin credinciosule, pentru ce te-ai îndoit?” (Matei 14:31)

Neîncrederea în Dumnezeu este manifestarea naturală a unei inimi nerenăscute, care este în vrăjmășie cu El. Dar credința este inspirată de Duhul Sfânt și ea va odrăsli numai dacă este alimentată.

Nici un om nu poate deveni puternic în credință fără un efort hotărât.

Necredința crește când este încurajată; și dacă oamenii, în loc să stăruie asupra dovezilor pe care Dumnezeu le-a dat pentru a le susține credința, își îngăduie să pună la îndoială și să critice, vor constata că îndoielile lor devin mai puternice.

(21) CE PRINCIPIU BIBLIC îi va urma pe cei care SE INDOIESC ȘI DISCRDITEAZA CUVANTUL DAT DE DUMNEZEU?

Nu vă înșelați: „Dumnezeu nu Se lasă să fie batjocorit”. Ce seamănă omul, aceea va și secera. (Galateni 6:7)

Dar aceia care se îndoiesc de făgăduințele lui Dumnezeu și nu cred asigurările harului Său Îl dezonoarează, iar influența lor, în loc să-i atragă și pe alții la Hristos, tinde să-i îndepărteze de El. Ei sunt ca niște pomi neroditori, care își întind ramurile umbroase departe, îndepărtând lumina soarelui de la celelalte plante și făcându-le să se veștejească și să moară sub umbra lor rece. Lucrarea vieții acestora va fi ca o mărturie neîncetată împotriva lor. Ei seamănă semințele îndoielii și ale scepticismului și vor recolta un seceriș care nu dă greș.

(22) CARE ESTE PRIMUL PAS CATRE LIBERTATE DE LA INCERTITUDINEA DOCTRINEI?

*Dacă vrea cineva să facă voia Lui, va
ajunge să cunoască dacă învățătura
este de la Dumnezeu sau dacă Eu
vorbesc de la Mine. (Ioan 7:17)*

Există doar un singur drum de
urmat pentru aceia care doresc cu
sinceritate să fie eliberați de îndoieli.
În loc să pună la îndoială și să critice
ceea ce nu înțeleg, să ia seama mai
degrabă la lumina care strălucește
deja asupra lor și vor primi o lumină
mai mare. Să îndeplinească toate
datoriile care au fost clarificate
înțelegerii lor și vor fi în stare să le
înțeleagă și să le îndeplinească și pe
acelea de care se îndoiesc acum.

(23) CARE SUNT CELE DOUA CHEI DISPONIBILE PENTRU NOI PENTRU PRIMAREA CREDINȚEI MAI PUTERNICE?

*Astfel, credința vine în urma auzirii,
iar auzirea vine prin Cuvântul lui
Hristos.. (Romani 10:17)*

*Îndată, tatăl copilului a strigat cu
lacrimi: „Cred, Doamne! Ajută
necredinței mele!” (Marcu 9:24)*

(24) CE LE ESTE PROMIS CELOR CARE CAUTA SA CERCETEZE?

*Cereți, și vi se va da; căutați, și veți găsi;
bateți, și vi se va deschide. (Matei 7:7)*

Satana poate prezenta o contrafacere atât de asemănătoare cu adevărul, încât îi amăgește pe aceia care se lasă să fie amăgiți, care doresc să evite lepădarea de sine și sacrificiul cerut de adevăr; dar este cu neputință pentru el să țină în puterea sa un suflet care dorește cu sinceritate, cu orice preț, să cunoască adevărul. Hristos este adevărul și „lumina care luminează pe orice om venind în lume” (Ioan 1, 9). Duhul adevărului a fost trimis să-i călăuzească pe oameni în tot adevărul. Și prin autoritatea Fiului lui Dumnezeu este declarat: „Căutați și veți găsi”. „Dacă vrea cineva să facă voia Sa, va ajunge să cunoască învățătura” (Matei 7, 7; Ioan 7, 17).

(25) DE CE NE PERMITE DUM- NEZEU SA TRECEM PRIN ISPITE?

*Dar El știe ce cale am urmat
și, dacă m-ar încerca, aș ieși curat ca
aurul. (Iov 23:10)*

Pentru ca încercarea credinței voastre, cu mult mai scumpă decât aurul care piere și care totuși este încercat prin

foc, să aibă ca urmare lauda, slava și cinstea, la arătarea lui Isus Hristos, 1 Petru 1:7. Urmașii lui Hristos cunosc puțin din comploturile pe care Satana și oștile sale le urzesc împotriva lor. Dar Acela care stă în ceruri va conduce toate aceste planuri pentru îndeplinirea scopurilor Sale mai profunde. Dumnezeu îngăduie ca poporul Său să fie supus chinului nemilos al ispitei, nu pentru că are plăcere de necazurile și suferințele lor, ci pentru că acest procedeu este esențial pentru biruința lor finală. El n-ar putea, potrivit cu slava Sa, să-i ocrotească de ispită; căci scopul încercării este să-i pregătească să reziste tuturor ispitelor celui rău.

(26) DIN PARTEA CUI VA VENI PUTEREA DE A TE OPUNE TENTATIEI?

Atunci, el a luat din nou cuvântul și mi-a zis: „Acesta este cuvântul Domnului către Zorobabel și sună astfel: ‘Lucrul acesta nu se va face nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu’, zice Domnul oștirilor! (Zaharia 4:6)

Nici oamenii nelegiuiți și nici îngerii răi nu pot împiedica lucrarea lui Dumnezeu sau alunga prezența Sa de la copiii Săi, dacă ei doresc, cu inimi supuse și zdrobite, să-și mărturisească și

să îndepărteze păcatele și în credință să ceară împlinirea făgăduințelor Sale. Fiecărei ispite, fiecărei influențe împotrivoare, pe față sau ascunsă, i se poate rezista „nu prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu, zice Domnul oștirilor” (Zaharia 4, 6). „Ochii Domnului sunt peste cei neprihăniți și urechile Lui iau aminte la rugăciunile lor.... Și cine vă va face rău, dacă sunteți plini de râvnă pentru bine?” (1 Petru 3, 12.13). Când Balaam, ispitit de făgăduința unei răsplătiri bogate, a folosit descântecul împotriva lui Israel și, prin jertfele aduse Domnului, a căutat să invoce blestemul asupra poporului Său, Duhul Domnului i-a interzis răul pe care a vrut să-l rostească și Balaam a fost obligat să exclame: „Cum să blestem eu pe cel ce nu-l blestemă Dumnezeu? Cum să defaim eu pe cel ce nu-l defaimă Domnul?... O, de aș muri de moartea celor neprihăniți și sfârșitul meu să fie ca al lor!” Când a fost din nou adusă jertfa, profetul nelegiuit a declarat: „Iată că am primit poruncă să binecuvântează. Da, El a binecuvântat, și eu nu pot întoarce. El nu vede nici o fărâdele în Iacov. Nu vede nici o răutate în Israel. Domnul, Dumnezeul lui, este cu el. El este împăratul lui, veselia lui.... Descântecul nu poate face nimic împotriva lui Iacov. Nici vrăjitoria împotriva lui Israel. Acum se poate spune despre

Iacov și Israel: «Ce lucruri mari a făcut Dumnezeu!»” Totuși, pentru a treia oară, altarele au fost din nou ridicate, iar Balaam a încercat să rostească un blestem. Dar, de pe buzele lipsite de bunăvoință ale profetului, Duhul lui Dumnezeu a făcut cunoscută prosperitatea celor aleși ai Săi și a muștrat nesocotința și răutatea dușmanilor: „Binecuvântat să fie oricine te va binecuvânta și blestemat să fie oricine te va blestema!” (Numeri 23, 8.10.20.21.23; Numeri 24, 9).

Poporul lui Israel era în vremea aceea credincios lui Dumnezeu; și atâta vreme cât continua să asculte de Legea Sa, nici o putere de pe pământ sau din iad nu-l putea birui. Dar blestemul care nu i-a fost îngăduit lui Balaam să-l pronunțe împotriva celor din poporul lui Dumnezeu a reușit să-l aducă în final asupra lor, amăgindu-i la păcat. Când au călcat poruncile lui Dumnezeu, atunci s-au despărțit de El și au fost lăsați să simtă puterea distrugătorului.

(27) DE CE NU TREBUIE SĂ NE TEMEM DE PUTERILE RĂULUI?

Iată că v-am dat putere să călcați peste șerpi și peste scorpii și peste toată puterea vrăjmașului: și nimic nu vă va putea vătăma. (Luca 10:19)

Satana este conștient că sufletul cel mai slab care rămâne în Hristos este mai mult decât un adversar pentru oștile întinericului și că, dacă s-ar descoperi, ar întâlni o împotrivire categorică. De aceea caută să-i îndepărteze pe soldații crucii din fortăreața lor puternică, în timp ce el stă la pândă cu forțele sale, gata să-i distrugă pe toți aceia care se aventurează pe terenul lui. Numai cu o încredere totală în Dumnezeu și în ascultare de toate poruncile Sale putem fi în siguranță.

(28) CARE SUNT CELE DOUĂ DISPOZIȚII DATE DE ISUS PENTRU A NE IMPEDICA SA INTRAM IN ISPITA?

Vegheați și rugați-vă, ca să nu cădeți în ispită; duhul, în adevăr, este plin de râvnă, dar carnea este neputincioasă.”
(Matei 26:41)

Nici un om nu este sigur nici măcar o zi sau o oră fără rugăciune. În mod deosebit trebuie să-L rugăm pe Domnul pentru înțelepciunea de a înțelege Cuvântul Său. Aici sunt descoperite ademenirile ispititorului și mijloacele prin care i se poate împotrivi cu succes. Satana este expert în citarea Scripturii și în a-și pune propria interpretare asupra pasajelor prin care nădăjduiește să ne

facă să cădem. Trebuie să studiem Biblia cu inima umilită și să nu pierdem niciodată din vedere dependența noastră de Dumnezeu. În timp ce trebuie să fim continuu atenți la planurile lui Satana, trebuie să ne rugăm continuu în credință: „Și nu ne duce în ispită”.

Îmi dau seama că scopul Satanei este de a înșela lumea și el va folosi fiecare metodă din puterea Sa pentru a-mi aduce ruina. Sunt recunoscător pentru promisiunea că, dacă sunt în cautarea sincera a înțelepciunii și adevărului, o voi găsi și nu voi cădea în înșelăciunile sale.

Da Indecis

Înțeleg că Satana folosește atât credincioșii care mărturisesc, cât și necredincioșii ca instrumente pentru a mă răătăci.

Rugăciunea mea este: „Doamne, te rog dă-mi înțelepciune pentru a discerne aceste influențe satanice”.

Da Indecis

Mă rog pentru hotărâre să urmez continuu avertismentul lui Hristos și să nu cedez tentației iubirii de bani care mă va îndepărta de relația mea cu El.

Da Indecis

Sunt recunoscător pentru promisiunile că Dumnezeu ne va da putere asupra răului și nu-mi va permite niciodată să fiu ispitit mai

*presus de ceea ce sunt în stare să suport.
Mă rog ca, prin credință și harul Său, să
pot birui și să dau glorie numelui Său.*

$$Da$$

Indecis

[illegible]

Lectia 5

Prima mare deceptie

Satana și-a început eforturile de a amăgi neamul omenesc o dată cu începutul istoriei omului. El, care a pus la cale răzvrătirea în ceruri, a dorit să-i aducă pe locuitorii pământului în unire cu el în lupta împotriva guvernării lui Dumnezeu. Adam și Eva fuseseră pe deplin fericiți în ascultare de Legea lui Dumnezeu și faptul acesta era o mărturie permanentă împotriva pretențiilor pe care Satana le ridicase în ceruri, și anume că Legea lui Dumnezeu era opresivă și opusă binelei făpturilor Sale. Nu numai atât, dar invidia lui Satana a fost mult mai aprinsă atunci când a fost dăruit căminul frumos pregătit pentru

perechea fără păcat. S-a hotărât să-i ducă la cădere ca, fiind despărțiți de Dumnezeu și sub puterea lui, să câștige stăpânire asupra pământului și aici să-și întemeieze împărăția, în opoziție cu Cel Preaînalt.

(1) DE CE SUPUNEREA CATRE DUMNEZEU ESTE DE NEZDRUNCINAT?

Nu știți că, dacă vă dați robi cuiva ca să-l ascultați, sunteți robii aceluia de care ascultați, fie că este vorba de păcat, care duce la moarte, fie că este vorba de ascultare, care duce la neprihănire? (Romani 6:16)

Dacă Satana s-ar fi descoperit în caracterul lui adevărat, ar fi fost respins imediat, căci Adam și Eva fuseseră avertizați împotriva acestui vrăjmaș primejdios; dar el a lucrat în întuneric, ascunzându-și planurile, ca să-și poată îndeplini scopul mai cu succes. Folosind șarpele ca mediu, pe atunci o ființă cu înfățișare fermecătoare, s-a adresat personal Evei: „Oare a zis Dumnezeu să nu mâncați din toți pomii din grădină?” (Geneza 3, 1). Dacă Eva n-ar fi intrat în discuție cu ispititorul, ea ar fi fost sigură; dar s-a aventurat să ducă tratative cu el și a căzut victimă vicleniilor lui. Tot astfel sunt biruiți și astăzi mulți. Ei se îndoiesc și discută cu privire la cererile lui

Dumnezeu; și, în loc să asculte de poruncile divine, primesc teoriile omenești, care ascund numai planurile lui Satana.

(2) CE MARE AMAGIRE AU ALES ADAM ȘI EVA SĂ CREDĂ?

Atunci, șarpele a zis femeii: „Hotărât că nu veți muri, (Geneza 3:4)

Femeia a răspuns șarpelui: «Putem să mâncăm din rodul tuturor pomilor din grădină. Dar despre rodul pomului din mijlocul grădinii, Dumnezeu a zis: Să nu mâncați din el, și nici să nu vă atingeți de el, ca să nu muriți». Atunci șarpele a zis femeii: «Hotărât, că nu veți muri; dar Dumnezeu știe că, în ziua când veți mânca din el, vi se vor deschide ochii și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul»” (Geneza 3, 2-5). El a spus că ei aveau să fie ca Dumnezeu, având o înțelepciune mai mare decât înainte și ajungând la un nivel mai înalt de existență. Eva s-a supus ispitei; și, prin influența ei, Adam a fost condus la păcat. Ei au crezut cuvintele șarpelui, că Dumnezeu nu va face ceea ce a spus; astfel nu s-au încrezut în Creatorul lor și și-au închipuit că El le îngrădea libertatea, că ei ar fi ajuns la o mai mare înțelepciune și înălțare prin călcarea Legii Sale.

(3) CARE A FOST REZULTATUL IMEDIAT AL GRESELII LOR?

ci nelegiuirile voastre pun un zid de despărțire între voi și Dumnezeuul vostru; păcatele voastre vă ascund Fața Lui și-L împiedică să v-asculte! (Isaia 59:2)

Domnul Dumnezeu a zis: „Iată că omul a ajuns ca unul din Noi, cunoscând binele și răul. Să-l împiedicăm dar acum ca nu cumva să-și întindă mâna, să ia și din pomul vieții, să mănânce din el și să trăiască în veci.” ²³ *De aceea, Domnul Dumnezeu l-a izgonit din grădina Edenului ca să lucreze pământul, din care fusese luat. (Geneza 3:22-23)*

(4) CE ESTE PACATUL?

Oricine face păcat face și fărădelege; și păcatul este fărădelege. (1 Ioan 3:4)

(5) CARE ESTE ULTIMA CONSECINȚA A PACATULUI?

Fiindcă plata păcatului este moartea, dar darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică în Isus Hristos, Domnul nostru. (Romani 6:23)

Dar, după păcătuire, cum a înțeles Adam cuvintele: „În ziua în care vei mânca din el vei muri negreșit”? Le-a

înțeles el oare ca însemnând, așa cum îi făcuse Satana să creadă, că aveau să fie ridicați la o stare mai înaltă de existență? Atunci, cu siguranță, prin păcătuire s-ar fi câștigat mult mai bine, iar Satana s-ar fi dovedit a fi un binefăcător al neamului omenesc. Dar Adam n-a descoperit că acesta era sensul sentinței divine. Dumnezeu declarase, ca o pedeapsă pentru păcatul lui, că omul trebuie să se întoarcă în pământul din care fusese luat:

„Țărână ești, din țărână ai fost luat și în țărână te vei întoarce” (Ver 19). Cuvintele lui Satana: „vi se vor deschide ochii” s-au dovedit a fi adevărate numai în acest sens: După ce Adam și Eva au călcat Cuvântul lui Dumnezeu, ochii li s-au deschis să-și vadă nesăbuința; ei au cunoscut răul și au gustat din rodul amar al neascultării.

În mijlocul Edenului crește pomul vieții, ale cărui roade aveau puterea de a prelungi viața. Dacă Adam ar fi rămas ascultător față de Dumnezeu, el ar fi continuat să se bucure de intrare liberă la acest pom și ar fi trăit veșnic. Dar, atunci când a păcătuț, i s-a interzis să se mai împărtășească din pomul vieții și a devenit astfel supus morții. Sentința divină: „Țărână ești și în țărână te vei întoarce” arată către deplina stingere a vieții.

(6) CARE ESTE SINGURA SPERANTA A OMULUI DE RECAPATARE A IMORTALITATII?

*dar care a fost descoperit acum prin
arătarea Mântuitorului nostru Hristos
Isus, care a nimicit moartea și a adus
la lumină viața și neputrezirea, prin
Evanghelie. (2 Timotei 1:10)*

Nemurirea, făgăduită omului condiționată de ascultare, a fost pierdută prin păcătuire. Adam nu putea transmite urmașilor lui ceea ce nu avea; și n-ar fi fost nici o nădejde pentru neamul omenesc căzut, dacă Dumnezeu, prin jertfa Fiului Său, n-ar fi adus nemurirea. Deoarece „moartea a trecut asupra tuturor oamenilor din pricină că toți au păcătuire”, Hristos „a adus la lumină viața și neputrezirea, prin Evanghelie” (Romani 5, 12; 2 Timotei 1, 10). Numai prin Hristos se poate obține nemurirea. Isus a spus: „Cine crede în Fiul, are viața veșnică; dar cine nu crede în Fiul, nu va vedea viața” (Ioan 3, 36). Orice om poate ajunge în posesia acestei binecuvântări prețioase, dacă împlinește condițiile. Toți aceia care, „prin stăruința în bine, caută slava, cinstea și nemurirea”, vor primi „viața veșnică” (Romani 2, 7).

(7) CE SE INTAMPLA CU INIMA UNUI PACATOS?

Dar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci, căci, în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit.” (Geneza 2:17)

Singurul care i-a făgăduit lui Adam viața prin neascultare a fost marele amăgitor. Iar declarația șarpelui către Eva în Eden — „Hotărât că nu veți muri” — a fost prima predică despre nemurirea sufletului. Totuși declarația aceasta, care se bazează numai pe autoritatea lui Satana, răsună de la amvoanele creștinătății și este primită de majoritatea omenirii tot atât de ușor cum a fost primită de primii noștri părinți. Sentința divină: „Sufletul care păcătuiește, acela va muri” (Ezechiel 18, 20) a fost răstălmăcită în: „Sufletul care păcătuiește nu va muri, ci va trăi veșnic”. Nu putem decât să ne mirăm de absurditatea ciudată, care îi face pe oameni atât de creduli față de cuvintele lui Satana și atât de necredincioși față de cuvintele lui Dumnezeu.

(8) CUM A PREVENIT DUMNEZEU IMORTALIZAREA PACATULUI SI A PACATOSULUI?

Astfel a izgonit El pe Adam, și, la răsăritul grădinii Edenului, a pus niște heruvimi, care să învâртеască o sabie învăpăiată, ca să păzească drumul care duce la pomul vieții. (Geneza 3:24)

Dacă omul, după cădere, ar fi avut intrare liberă la pomul vieții, ar fi trăit veșnic și, în felul acesta, păcatul ar fi fost nemuritor. Dar un heruvim cu o sabie de foc a păzit „drumul care duce la pomul vieții” (Geneza 3, 24) și nimănui din familia lui Adam nu i-a mai fost îngăduit să treacă această barieră și să se împărtășească din rodul dătător de viață. De aceea nu există păcătos nemuritor.

(9) CE SE INTAMPLA CU SUFLETUL SI TRUPUL CELOR RAI DUPA JUDECATA FINALA?

Nu vă temeți de cei ce ucid trupul, dar care nu pot ucide sufletul; ci temeți-vă mai degrabă de Cel ce poate să piardă și sufletul, și trupul în gheenă. (Matei 10:28)

(10) CUM SE SIMTE DOMNUL IN LEGATURA CU DISTRUGEREA CELOR CARE AU RESPINS MANTUIREA?

Spune-le: ‘Pe viața Mea, zice Domnul, Dumnezeu, că nu doresc moartea păcătosului, ci să se întoarcă de la

calea lui și să trăiască. Întoarceți-vă, întoarceți-vă de la calea voastră cea rea! Pentru ce vreți să muriți voi, casa lui Israel?’ (Ezechiel 33:11)

Domnul nu întârzie în împlinirea făgăduinței Lui cum cred unii, ci are o îndelungă răbdare pentru voi și dorește ca niciunul să nu piară, ci toți să vină la pocăință. (2 Pet 3:9)

Dar, după cădere, Satana i-a îndemnat pe îngerii lui să facă un efort deosebit pentru a răspândi credința că omul ar fi de la natură nemuritor și, amăgindu-i pe oameni să creadă această rătăcire, urma să se ajungă la concluzia că păcătosul ar trăi în nenorocire veșnică. Apoi prințul întunericului, lucrând prin agenții lui, Îl prezintă pe Dumnezeu ca pe un tiran răzbunător, declarând că El îi aruncă în iad pe toți aceia care nu-I sunt pe plac și-i face să simtă mânia Lui; și că, în timp ce suferă o groază și un chin de nedescris în flăcările veșnice, Creatorul lor privește cu satisfacție la ei.

În felul acesta, arhiamăgitorul pune attributele lui pe seama Creatorului și Binefăcătorului omenirii. Cruzimea este de la Satana. Dumnezeu este iubire; și tot ce a creat a fost curat, sfânt și plăcut, până când a fost adus păcatul de către primul mare răzvrătit. Satana însuși este vrăjmașul care-l ispitește pe om la păcat

și după aceea îl distruge, dacă poate; iar când este sigur de victimă, atunci se bucură de ruina pe care a produs-o. Dacă i s-ar îngădui, el ar prinde tot neamul omenesc în plasa lui. Dacă n-ar fi intervenția puterii divine, nici un fiu sau fiică a lui Adam n-ar scăpa.

(11) CARE SUNT CELE PATRU ATRIBUTE CARE DESCRIU ADEVARATUL CHARACTER SI REGIM AL LUI DUMNEZEU?

‘Îți voi întări sămânța pe vecie și-n veci îți voi așeza scaunul de domnie’.” (Psalmi 89:4)

Satana caută să-i învingă pe oameni astăzi, așa cum i-a biruit pe primii noștri părinți, slăbindu-le încrederea în Creatorul lor și ducându-i la îndoială față de înțelepciunea guvernării Sale și a dreptății legilor Sale. Satana împreună cu agenții lui Îl prezintă pe Dumnezeu ca fiind mai rău decât ei, pentru a-și justifica răutatea și răzvrătirea. Marele amăgitor încearcă să pună caracterul lui, de o cruzime înfricoșătoare, pe seama Tatălui nostru ceresc, ca el să pară extrem de nedreptățit prin alungarea din cer, pentru că n-a vrut să se supună unui conducător atât de nedrept. El prezintă înaintea lumii libertatea de care s-ar bucura sub stăpânirea lui blândă, în contrast cu robia impusă prin hotărârile aspre ale lui

Iehova. În felul acesta, el reușește să înșele sufletele și să le depărteze de credincioșia lor față de Dumnezeu.

(12) CE VA RAMANE DIN SLABICIUNE CAND DOAR PEDEAPSA A FOST DATA?

Și veți călca în picioare pe cei răi, căci ei vor fi ca cenușa sub talpa picioarelor voastre în ziua pe care o pregătesc Eu, zice Domnul oștirilor. (Maleahi 4:3)

Cât de respingătoare pentru orice emoție de iubire și de milă, și chiar pentru simțul nostru de dreptate, este învățătura potrivit căreia morții nelegiuți sunt chinuiți în foc și pucioasă, într-un iad care arde veșnic; că, pentru păcatele unei vieți pământești scurte, trebuie să suferi chinul cât va fi Dumnezeu. Totuși, această învățătură a fost mult predicată și este cuprinsă în multe din crezurile creștinătății. Un doctor în teologie spunea: „Priveliștea chinurilor iadului va mări fericirea sfinților pe vecie. Când îi văd pe alții, cu aceeași natură, născuți în aceleași împrejurări, aruncați într-o așa nenorocire, iar ei atât de deosebiți, își dau seama cât de fericiți sunt”. Un altul folosea aceste cuvinte: „Când hotărârea de condamnare veșnică se execută asupra făpturilor mâniei, fumul chinului lor se ridică veșnic înaintea făpturilor milei, care, în loc să ia partea acestor ființe chinuite, spun: «Amin, Aleluia! Lăudați-L pe Domnul!»”

Unde se găsește o astfel de învățătură în paginile Cuvântului lui Dumnezeu? Vor pierde cei răscumparați în ceruri toate sentimentele de milă și de compasiune, chiar și sentimentul obișnuit al omeniei? Sunt transformate oare în nepăsare și stoicism sau în cruzimea fiarei? Nu, nicidecum; nu aceasta este învățătura Cărții lui Dumnezeu. Aceia care prezintă vederile exprimate în citatele de mai înainte pot fi oameni învățați și chiar sinceri, dar sunt amăgiți de sofisticăria lui Satana. El îi călăuzește să folosească greșit unele expresii hotărâte ale Scripturii, dând limbajului un colorit de amărăciune și de răutate, care-i aparține lui, dar nu Creatorului nostru. „Pe viața Mea, zice Domnul Dumnezeu, că nu doresc moartea păcătosului, ci să se întoarcă de la calea lui și să trăiască. Întoarceți-vă, întoarceți-vă de la calea voastră cea rea! Pentru ce vreți să muriți?” (Ezechiel 33, 11).

(13) CUM A AJUNS SATANA LA ACEST FINAL?

Prin mulțimea nelegiuirilor tale, prin nedreptatea negoțului tău, ți-ai spurcat locașurile sfinte, de aceea scot din mijlocul tău un foc, care te mistuie, și te prefac în cenușă pe pământ, înaintea tuturor celor ce te privesc. (Ezechiel 28:18)

Ce ar câștiga Dumnezeu dacă am admite că El Își găsește plăcerea în a

vedea chinurile veșnice; că El Își găsește plăcere în gemetele, țipetele și blestemele fapturilor care suferă, pe care El le ține în flăcările iadului? Pot oare aceste gemete îngrozitoare să constituie o muzică în auzul Iubirii Infinite? Se susține că această pedeapsă de nenorocire nesfârșită asupra celor nelegiuți ar arăta ura lui Dumnezeu față de păcat, ca fiind un rău care ruinează pacea și ordinea universului. Ce blasfemie grozavă! Ca și când ura lui Dumnezeu față de păcat este un motiv ca el să fie perpetuat. Căci, după învățăturile acestor teologi, continuarea chinurilor fără nădejde de milă își scot din minți victimele nenorocite și, când își revarsă mânia în blesteme și hulă, ei măresc continuu povara de vinovăție. Slava lui Dumnezeu nu este nicidecum sporită prin perpetuarea creșterii continue a păcatului de-a lungul veacurilor veșnice.

Era mai presus de puterea minții omenеști să aprecieze răul care a fost produs de această rătăcire a chinurilor veșnice. Religia Bibliei, plină de dragoste și de bunătate și abundând în milă, este întunecată de superstiție și îmbrăcată în groază. Când ne dăm seama în ce culori false a înfățișat Satana caracterul lui Dumnezeu, să ne mai mirăm oare că milostivul nostru Creator este de temut, de groază și

chiar urât de oameni? Concepțiile înspăimântătoare despre Dumnezeu, care sunt răspândite în toată lumea prin învățăturile de la amvoane, au dat naștere la mii, ba chiar milioane de sceptici și de necredincioși.

(14) CARE ESTE DESCRIEREA OFERITA IN ACEST VERS CARE DESCRIE DOCTRINA FALSA?

Apoi a urmat un alt înger, al doilea, și a zis: „A căzut, a căzut Babilonul, cetatea cea mare, care a adăpat toate neamurile din vinul mâniei curviei ei!” (Apocalipsa 14:8)

Teoria chinurilor veșnice este una dintre învățăturile rătăcite, care constituie vinul nelegiuirii Babilonului, din care el dă să bea popoarelor (Apocalipsa 14, 8; 17, 2). Fără îndoială, este o taină cum au primit slujitorii lui Hristos această rătăcire și au predicat-o de la amvoanele sfinte. Ei au primit-o de la Roma, așa cum au primit și sabatul neadevărat. Este adevărat că a fost susținută de oameni mari și buni; dar lumina cu privire la acest subiect nu le-a fost descoperită asemenea nouă. Ei au fost răspunzători numai pentru lumina care a strălucit în vremea lor; noi suntem răspunzători pentru aceea care strălucește în vremea

noastră. Dacă ne întoarcem de la mărturia Cuvântului lui Dumnezeu și primim învățături rătăcite numai pentru că părinții noștri le-au învățat, cădem sub aceeași condamnare pronunțată asupra Babilonului; noi bem din vinul desfrânării ei.

(15) CE LE VA OFERI DOMNUL CELOR DOI INDREPTATITI SI PACATOSULUI?

„Iată Eu vin curând și răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după fapta lui. (Apocalipsa 22:12)

O mare categorie de oameni, pe care învățătura despre chinurile veșnice îi revoltă, sunt conduși către o rătăcire opusă acesteia. Ei văd că Scripturile Îl prezintă pe Dumnezeu ca o ființă a iubirii și milei și nu pot crede că El încredințează faptele Sale focului unui iad care este veșnic. Dar, susținând că sufletul este nemuritor de la natură, nu văd o altă alternativă, ci doar să ajungă la concluzia că toată omenirea va fi în cele din urmă mântuită. Mulți privesc amenințările Bibliei ca fiind destinate numai să-i îngrozească pe oameni, determinându-i să asculte, dar nu ca să fie împlinite literal. Astfel, păcătosul poate trăi în plăceri egoiste, disprețuind cererile lui

Dumnezeu, și cu toate acestea așteaptă să fie în cele din urmă primiți în harul Său. O astfel de învățătură care se încrede în mila lui Dumnezeu, dar care nesocotește dreptatea Sa, este plăcută inimii firești și îi încurajează pe cei nelegiuți în nelegiuirea lor.

(16) CE CERINȚE ESENȚIALE TREBUIE SĂ FIE ÎNDEPLINITE ÎNAINTE DE A SE ASIGURA SALVAREA?

Apoi mi-a zis: „S-a isprăvit! Eu sunt Alfa și Omega, Începutul și Sfârșitul. Celui ce îi este sete, îi voi da să bea fără plată din izvorul apei vieții. ⁷ Cel ce va birui va moșteni aceste lucruri. Eu voi fi Dumnezeul lui și el va fi fiul Meu. (Apocalipsa 21:6-7)

Să luăm seama la ceea ce spune Biblia mai departe cu privire la omul neevlavios și nepocăit, pe care universul îl așează în cer, ca pe îngerii sfinți și fericiți. „Celui ce îi este sete, îi voi da să bea fără plată din izvorul apei vieții” (Apocalipsa 21, 6). Această făgăduință este numai pentru aceia care însetează. Apa vieții o vor primi numai aceia care simt nevoia după ea și o caută cu prețul pierderii tuturor celorlalte lucruri. „Cel ce va birui, va moșteni aceste lucruri. Eu voi fi Dumnezeul lui, și el va fi fiul

Meu” (Ver 7). Iată, de asemenea, și condițiile. Pentru a moșteni aceste lucruri, trebuie să ne împotrivim și să biruim păcatul.

Domnul declară prin profetul Isaia: „Bine de cel neprihănit! Lui îi va merge bine. Vai de cel rău! Lui îi va merge rău, căci va culege rodul faptelor lui” (Isaia 3, 10.11). „Totuși, măcar că păcătosul face de o sută de ori rău”, spune înțeleptul, „și stăruie multă vreme în el, eu știu că fericirea este pentru cei ce se tem de Dumnezeu și au frică de El. Dar cel rău nu este fericit” (Eclesiastul 8, 12.13). Iar Pavel mărturisește că păcătosul își adună „o comoară de mânie pentru ziua mâniei și a arătării dreptei judecăți a lui Dumnezeu, care va răsplăti fiecăruia după faptele lui”; „necaz și strâmtorare va veni peste orice suflet omenesc care face răul” (Romani 2, 5.6.9). „Nici un curvar, nici un stricat, nici un lacom de avere, care este un închinător la idoli, n-are parte de moștenire în Împărăția lui Hristos și a lui Dumnezeu” (Efeseni 5, 5). „Urmăriți pacea cu toți și sfințirea, fără care nimeni nu va vedea pe Domnul” (Evrei 12, 14). „Ferice de cei ce își spală hainele, ca să aibă drept la pomul vieții, și să intre pe porți în cetate! Afară sunt câinii, vrăjitorii, curvarii, ucigașii, închinătorii la idoli, și oricine iubește minciuna și trăiește în minciună” (Apocalipsa 22, 14.15).

(17) CUM VA FACE FATA DUMNEZEU RAZBOIULUI SI PACATULUI?

Și Domnul a trecut pe dinaintea lui și a strigat: „Domnul Dumnezeu este un Dumnezeu plin de îndurare și milostiv, încet la mânie, plin de bunătate și credincioșie, ⁷ care Își ține dragostea până în mii de neamuri de oameni, iartă fărădelegea, răzvrătirea și păcatul, dar nu socotește pe cel vinovat drept nevinovat și pedepsește fărădelegea părinților în copii și în copiii copiilor lor până la al treilea și al patrulea neam!” (Exod 34:6-7)

Domnul păzește pe toți cei ce-L iubesc și nimicește pe toți cei răi. (Psalmi 145:20)

Dumnezeu le-a dat oamenilor o declarație cu privire la caracterul Său și la metoda Sa de a trata păcatul.

„Domnul Dumnezeu este un Dumnezeu plin de îndurare și milostiv, încet la mânie, plin de bunătate și credincioșie, care Își ține dragostea până la mii de neamuri de oameni, iartă fărădelegea, răzvrătirea și păcatul, dar nu socotește pe cel vinovat drept nevinovat” (Exod 34, 6.7).

„Domnul nimicește pe toți cei răi” (Psalmii 145, 20). „Dar cei răzvrățiți sunt nimiciți cu toții, sămânța celor răi este prăpădită” (Psalmii 37, 38). Puterea

și autoritatea guvernării divine vor fi folosite pentru a doborî răzvrătirea; și toate manifestările dreptății care răsplătește vor fi în armonie desăvârșită cu caracterul lui Dumnezeu care este o ființă miloasă, îndelung răbdătoare și plină de bunătate.

(18) CARE ESTE ACTIUNEA JURIDICA A LUI DUMNEZEU FATA DE PACATOSI?

Veniți totuși să ne judecăm, zice Domnul. De vor fi păcatele voastre cum e cârmâzul, se vor face albe ca zăpada; de vor fi roșii ca purpura, se vor face ca lâna. (Isaia 1:18)

Dumnezeu nu constrânge voința și judecata nimănui. El nu găsește plăcere într-o ascultare de rob. El dorește ca fapturile mâinilor Sale să-L iubească pentru că este demn de iubit. El ar dori ca ele să-L asculte pentru că au o apreciere inteligentă a înțelepciunii, a dreptății și a bunătății Sale. Și toți aceia care au o concepție corectă cu privire la aceste calități Îl vor iubi pentru că sunt atrași către El în admirație față de attributele Sale.

Principiile bunătății, ale milei și ale iubirii pe care le-a învățat și exemplificat Mântuitorul nostru sunt o copie a voinței și caracterului lui Dumnezeu. Hristos a declarat că n-a învățat nimic altceva decât ceea ce a primit de la Tatăl

Său. Principiile guvernării divine sunt în armonie desăvârșită cu învățăturile Mântuitorului care spune: „Iubiți pe vrăjmașii voștri”. Dumnezeu aduce la îndeplinire dreptatea asupra celor nelegiuiți pentru binele universului și chiar pentru binele acelorora asupra cărora sunt îndreptate judecățile Sale. El i-ar face fericiți dacă ar putea, ținând seama de legile guvernării Sale și de dreptatea caracterului Său. El îi înconjoară cu dovezi de iubire Sale, le dă cunoștința cu privire la Legea Sa și-i urmărește cu darurile harului Său; dar ei disprețuiesc iubirea, fac fără valoare Legea Sa și resping mila Sa. Deși primesc continuu darurile Sale, ei Îl dezonoarează pe Dătător; ei Îl urăsc pe Dumnezeu, deoarece știu că El are oroare de păcatele lor. Dumnezeu suportă îndelung răutatea lor, dar ora hotărâtoare va veni în cele din urmă când soarta le va fi hotărâtă. Îi va obliga El atunci pe acești răsculați să stea de partea Sa? Îi va obliga oare să facă voia Sa?

(19) CE STRIGAT VA VENI DE LA CEI SLABI PE MASURA CE EXPERIMENTEAZA PREZENTA DOMNULUI?

Și ziceau munților și stâncilor: „Cădeți peste noi și ascundeți-ne de Fața Celui ce șade pe scaunul de domnie și de mânia Mielului, (Apocalipsa 6:16)

Aceia care l-au ales pe Satana drept conducător al lor și au fost stăpâniți de puterea lui nu sunt pregătiți să intre în prezența lui Dumnezeu. Mândria, amăgirea, desfrâul, cruzimea s-au fixat în caracterul lor. Pot ei să intre în ceruri și să trăiască veșnic cu aceia pe care i-au disprețuit și i-au urât pe pământ? Nicio-dată adevărul nu va fi pe placul minci-nosului; blândețea nu va mulțumi mân-dria și înălțarea de sine; curăția nu este pe placul celui mânjit; iubirea dezintere-sată nu este atractivă pentru cel egoist. Ce izvor de bucurie poate oferi cerul acelora care sunt cu totul absorbiți de in-terese pământești și egoiste?

Pot oare aceia a căror viață a fost petrecută în răzvrătire împotriva lui Dumnezeu să fie duși deodată în ceruri și să fie martori la acea stare sfântă de desăvârșire care există acolo — fiecare suflet fiind plin de iubire, toate fețele strălucind de bucurie, o muzică înălțătoare în sunete melodioase, înălțate în cinstea lui Dumnezeu și a Mielului, și raze de lumină revărsându-se neîncetat asupra celor răscumpărați de la fața Ace-luia care șade pe tron — pot oare aceia ale căror inimi sunt pline de ură față de

Dumnezeu, față de adevăr și de sfințenie să se amestece cu mulțimea cerească și să se alăture cântărilor de laudă? Pot ei să suporte slava lui Dumnezeu și a Mielului? Nu, nicidecum; le-au fost oferți ani de har, pentru a-și forma caractere pentru cer; dar ei nu și-au educat mintea pentru a iubi curăția; n-au învățat limbajul cerului, iar acum este prea târziu. O viață de răzvrătire împotriva lui Dumnezeu i-a făcut nepotriviți pentru cer. Curăția, sfințenia și pacea Lui i-ar chinui; slava lui Dumnezeu ar fi pentru ei un foc mistuitor. Ar dori să fugă din acel loc sfințit. Ar prefera mai degrabă distrugerea, să se ascundă de fața Aceluia care a murit pentru a-i răscumpăra. Soarta celor nelegiuiți este deci hotărâtă prin alegerea lor. Excluderea lor din ceruri este urmarea voinței lor și este dreaptă și plină de milă din partea lui Dumnezeu.

(20) CE PROCLAMARE DE LA DUMNEZEU VA MARCA SOARTA OAMENILOR CARE TRAIESC VESNIC?

Cine este nedrept să fie nedrept și mai departe; cine este întinat să se întineze și mai departe; cine este fără prihană să trăiască și mai departe fără prihană. Și cine este sfânt să se sfințească și mai departe!” (Apocalipsa 22:11)

Asemenea apelor potopului, focul mării zile face cunoscută hotărârea lui Dumnezeu că păcătoșii sunt de nevindecat. Ei nu sunt dispuși să se supună autorității divine. Voința lor a fost exercitată în răzvrătire; și când își sfârșesc viața, este prea târziu pentru ei ca să-și schimbe cursul gândurilor în direcție contrară, prea târziu pentru a se mai întoarce de la nelegiuire la ascultare, de la ură la dragoste.

(21) CARE A FOST REZULTATUL MILEI CAINELUI LUI DUMNEZEU URMARIND UCIDERA LUI ABEL?

Domnul a văzut că răutatea omului era mare pe pământ și că toate întocmirile gândurilor din inima lui erau îndreptate în fiecare zi numai spre rău. (Geneza 6:5)

Cruțând viața lui Cain, ucigașul, Dumnezeu a dat lumii un exemplu despre ce înseamnă să îngădui unui păcătos să trăiască, pentru a-și continua calea de nelegiuire fără frâu. Prin influența învățăturii și a exemplului lui Cain, mulțimea urmașilor lui au fost duși la păcat, până când „nelegiuirea era mare pe pământ”. „Și că toate întocmirile gândurilor din inima lui erau îndreptate în fiecare zi numai spre rău. Pământul era

stricat înaintea lui Dumnezeu, pământul era plin de silnicie” (Geneza 6, 5.11).

Din milă față de lume, Dumnezeu i-a șters de pe față pământului pe locuitorii nelegiuți din vremea lui Noe. Din milă i-a distrus pe locuitorii stricați ai Sodomei. Prin puterea amăgitoare a lui Satana, făptuitorii fărădelegii câștigă simpatie și admirație și în felul acesta i-a condus continuu și pe alții la răzvrătire. Așa a fost în zilele lui Cain și ale lui Noe, ca și în vremea lui Avraam și a lui Lot; la fel stau lucrurile și în vremea noastră. Din milă pentru univers, Dumnezeu îi va distruge, în cele din urmă, pe aceia care au respins harul Său. „Fiindcă plata păcatului este moartea; dar darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică în Isus Hristos, Domnul nostru” (Romani 6, 23). În timp ce viața este moștenirea celor neprihăniți, moartea este partea celor nelegiuți. Moise i-a spus lui Israel: „Ți-am pus înaintea viața și binele, moartea și răul” (Deuteronom 30, 15). Moartea, la care se referă aceste texte, nu este aceea pronunțată asupra lui Adam, deoarece toată omenirea suferă pedeapsa pentru călcarea lui. Este „moartea a doua”, care este pusă în contrast cu viața veșnică.

(22) CUM POATE SACRIFICIULUI MANTUITORULUI HRISTOS SA MANTUIASCA PACATOSII?

Dacă, deci, prin greșeala unuia singur, moartea a domnit prin el singur, cu mult mai mult cei ce primesc, în toată plinătatea, harul și darul neprihănirii vor domni în viață prin acel unul singur, care este Alsus ristos!)

¹⁸ ...Astfel dar, după cum printr-o singură greșeală a venit o osândă care a lovit pe toți oamenii, tot așa, printr-o singură hotărâre de iertare a venit pentru toți oamenii o hotărâre de neprihănire care dă viața. ¹⁹ Căci, după cum, prin neascultarea unui singur om, cei mulți au fost făcuți păcătoși, tot așa, prin ascultarea unui singur om, cei mulți vor fi făcuți neprihăniți. ²⁰ Ba încă și Legea a venit pentru ca să se înmulțească greșeala, dar unde s-a înmulțit păcatul, acolo harul s-a înmulțit și mai mult, (Romani 5:17-20)

Ca urmare a păcatului lui Adam, moartea a trecut asupra întregului neam omenesc. Toți, fără deosebire, merg în mormânt. Iar prin prevede-rile Planului de Mântuire toți vor fi scoși din mormântul lor.

(23) CE VA DETERMINA MASURA PEDEPSEI CE O VOR PRIMI CEI SLABI?

Căci Fiul omului are să vină în slava Tatălui Său, cu îngerii Săi, și atunci va

răsplăti fiecăruia după faptele lui.
(Matei 16:27)

„Va fi o înviere a celor drepti și a celor nedrepti.” „Și după cum toți mor în Adam, tot așa toți vor învia în Hristos” (Faptele Apostolilor 24, 15; 1 Corinteni 15, 22). Dar se face deosebirea între cele două categorii care sunt înviați. „Toți cei din morminte vor auzi glasul Lui, și vor ieși afară din ele. Cei ce au făcut binele, vor învia pentru viață; iar cei ce au făcut răul, vor învia pentru judecată” (Ioan 5, 28.29). Aceia care au fost „socotiți vrednici” de învierea spre viață sunt „fericiți și sfinți”. „Asupra lor a doua moarte n-are nici o putere” (Apocalipsa 20, 6). Dar aceia care n-au primit iertare prin pocăință și credință trebuie să primească pedeapsa nelegiurii lor — „plata păcatului”. Ei suferă pedeapsa care va fi diferită ca durată și intensitate „după faptele lor”, dar în cele din urmă se încheie cu moartea a doua. Deoarece este imposibil pentru Dumnezeu, ținând seama de dreptatea și de mila Sa, să-l mântuiască pe păcătos în păcatele lui, El îl privează de viața pe care, prin neascultare, a pierdut-o și de care s-a dovedit a fi nevrednic. Un scriitor inspirat spune: „Încă puțin și cel nelegiuit nu va mai fi; da, îl vei căuta în locul lui și nu va mai fi”. Iar un altul

declară: „Ei sunt ca și cum n-ar fi fost niciodată” (Psalmii 37, 10; Obadia 16). Acoperiți de rușine, ei cad într-o uitare deznădăjduită, veșnică.

(24) CARE ESTE STATUTUL FINAL AL SUFLETULUI PACATOS?

Fiindcă plata păcatului este moartea, dar darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică în Isus Hristos, Domnul nostru. (Romani 6:23)

Căci, după cum ați băut paharul mâniei voi, cei de pe muntele Meu cel sfânt, tot așa toate neamurile îl vor bea necurmat; vor bea, vor sorbi din el și vor fi ca și când n-ar fi fost niciodată. (Obadia 1:16)

În felul acesta se va pune capăt păcatului, cu tot vaiul și ruina care au izvorât din el. Psalmistul spune: „Tu pedepsești neamurile, nimicești pe cel rău, le ștergi numele pentru totdeauna și pe vecie. S-au dus vrăjmașii! N-au rămas din ei decât niște dărâmături veșnice!” (Psalmii 9, 5.6). Ioan, în Apocalipsa, privind înainte spre starea veșnică a celor mântuiți, aude corul universal de laudă, netulburat de nici o notă discordantă. Toată suflarea din cer și de pe pământ a fost auzită dând

slavă lui Dumnezeu (Apocalipsa 5, 13). Acolo nu vor fi suflete pierdute care să-L hulească pe Dumnezeu, când se zvârcolesc în chinul fără sfârșit, nici ființe nenorocite în iad nu-și vor amesteca vaietele cu cântările celor mântuiți.

(25) CARE ESTE SITUAȚIA A TUTUROR CELOR CARE MOR?

Cei vii, în adevăr, măcar știu că vor muri, dar cei morți nu știu nimic și nu mai au nicio răsplată, fiindcă până și pomenirea li se uită. (Ecclesiast 9:5)

Pe rățacirea fundamentală a nemuririi din fire a sufletului se bazează învățătura cu privire la starea de conștiință în moarte — o învățătură care, asemenea chinurilor veșnice, este opusă învățăturilor Scripturilor, contrară rațiunii și simțămintelor noastre de omenie. După credința populară, cei răscumpărați, în ceruri, au cunoștință de tot ce se petrece pe pământ, în mod deosebit de viața prietenilor pe care i-au lăsat în urmă. Dar cum poate exista un izvor de fericire pentru cei morți să știe necazurile celor vii, să fie martori la păcatele săvârșite de cei iubiți ai lor și să-i vadă suferind toate necazurile, dezamăgirile și grozăviile vieții? Cât de mult se vor bucura de fericirea cerească

aceaia care plutesc deasupra prietenilor lor de pe pământ? Și cât de revoltătoare este credința că, îndată ce suflarea părăsește trupul, sufletul celui nepocăit este încredințat flăcărilor iadului! Până la ce adâncimi de groază trebuie să se cufunde aceștia, ca să-și vadă prietenii intrând în mormânt nepregătiți, ca să intre într-o veșnicie de vai și de păcat! Mulți au fost aduși la nebunie de acest gând chinuitor.

Ce spun Scripturile cu privire la aceste lucruri? David declară că omul nu este conștient în starea de moarte: „suflarea lor trece. Se întorc în pământ, și în aceeași zi le pier și planurile lor” (Psalmii 146, 4). Solomon dă aceeași mărturie: „Cei vii, în adevăr, măcar știu că vor muri; dar cei morți nu știu nimic, și dragostea lor, și ura lor, și pizma lor, de mult au și pierit, și niciodată nu vor mai avea parte de tot ce se face sub soare. Căci, în locuința morților, în care mergi, nu mai este nici lucrare, nici chibzuială, nici știință, nici înțelepciune!” (Eclesiastul 9, 5.6.10).

(26) CE POATE FACE VIATA IAR MOARTEA NU O POATE FACE?

Căci nu Locuința morților Te laudă, nu moartea Te mărește și cei ce s-au pogorât în groapă nu mai nădăjduiesc în credincioșia Ta. Ci cel viu, da, cel

*viu Te laudă, ca mine astăzi.
Tatăl face cunoscut copiilor săi
credincioșia Ta. (Isaia 38:18-19)*

Când, ca răspuns la rugăciunea sa, viața lui Ezechia a fost prelungită cu cincisprezece ani, împăratul, recunoscător, I-a dat lui Dumnezeu tributul laudei pentru mila Sa cea mare. În această cântare, el spune motivul pentru care se bucură: „Căci nu locuința morților Te laudă, nu moartea Te mărește, și cei ce s-au pogorât în groapă nu mai nădăjduiesc în credincioșia Ta; ci cel viu, Te laudă ca mine astăzi” (Isaia 38, 18.19). Teologia populară îl prezintă pe cel mort neprihănit ca fiind în ceruri, intrat în fericire și lăudându-L pe Dumnezeu cu o limbă nemuritoare; dar Ezechia n-a putut vedea nici o perspectivă glorioasă în moarte. În cuvintele sale este de acord cu mărturia psalmistului: „Căci cel ce moare nu-și mai aduce aminte de Tine; și cine Te va lăuda în locuința morților?” „Nu morții laudă pe Domnul, și nici vreunul din cei ce se pogoară în locul tăcerii” (Psalmii 6, 5; 115, 17). Petru, în Ziua Cincizecimii, a declarat că patriarhul David „a murit și a fost îngropat, iar mormântul lui este între noi până în ziua de astăzi”, „Căci David nu s-a înălțat la cer” (Faptele Apostolilor 2, 29.34).

(27) UNDE ESTE REGELE DAVID AZI?

Cât despre patriarhul David, să-mi fie îngăduit, fraților, să vă spun fără sfială că a murit și a fost îngropat, și mormântul lui este în mijlocul nostru până în ziua de azi. (Faptele Apostolilor 2:29)

Faptul că David va rămâne în mormânt până la înviere dovedește că cei neprihăniți nu merg în ceruri la moarte. Numai prin înviere și în virtutea faptului că Isus a înviat poate David, în cele din urmă, să stea la dreapta lui Dumnezeu.

(28) DE UNDE VINE MOARTEA IN ZIUA INVIERII?

Nu vă mirați de lucrul acesta, pentru că vine ceasul când toți cei din morminte vor auzi glasul

Lui ²⁹ și vor ieși din ele. Cei ce au făcut binele vor învia pentru viață, iar cei ce au făcut răul vor învia pentru judecată. (Ioan 5:28-29)

(29) CE VA ADUCE HRISTOS LA VENIREA SA CEEA CE INSEAMNA CA NU ESTE LOGIC PENTRU CEI CARE AU MURIT PENTRU A TRECE IN RAI SAU IAD INAINTE DE A SE INTOARCE?

„Iată Eu vin curând și răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după fapta lui. (Apocalipsa 22:12)

Ar Pavel spunea: „Căci, dacă nu învie morții, nici Hristos n-a înviat. Și dacă n-a înviat Hristos, credința noastră este zadarnică, voi sunteți încă în păcatele voastre, și prin urmare și cei ce au adormit în Hristos, sunt pierduți” (1 Corinteni 15, 16-18). Dacă timp de patru mii de ani dreptii la moartea lor au mers direct în ceruri, cum a putut spune Pavel că dacă nu este înviere „și cei care au adormit în Hristos sunt pierduți”? N-ar mai fi necesară nici o înviere. Martirul Tyndale, referindu-se la starea celor morți, spunea: „Mărturisesc deschis că nu sunt convins că ei sunt deja în slava deplină în care este Hristos sau îngerii aleși ai lui Dumnezeu. Nici acesta nu este un punct al credinței mele; căci dacă ar fi așa, socotesc că predicarea cu privire la învierea trupului ar fi un lucru zadarnic” (William Tyndale, *Preface to New Testament*, Ed. 1534).

Este un fapt neîndoielnic că nădejdea trecerii la nemurire cu ocazia morții a condus la o răspândire a neglijării învățaturii biblice cu privire la înviere. Această tendință a fost remarcată de Dr. Adam Clarke, care spunea: „Învățătura cu privire la înviere pare să fi fost predicată cu mult mai multă consecvență printre primii creștini decât este astăzi! Cum se explică lucrul acesta? Apostolii au insistat continuu asupra ei și i-au îndemnat pe urmașii lui

Hristos la stăruință, ascultare și la bucurie în vederea ei. Iar urmașii lor de astăzi rareori o mai amintesc! Așa au predicat apostolii și așa au crezut creștinii bisericii primare; așa predicăm și noi și așa cred ascultătorii noștri. Nu există în Evanghelie o altă învățătură asupra căreia să se pună un accent mai deosebit; și nu este o învățătură, în sistemul actual de predicare, care să fie tratată cu mai multă neglijență”

Acest lucru a continuat până când adevărul slăvit, cu privire la înviere, a fost aproape cu totul întunecat și pierdut din vedere de lumea creștină. Astfel, un scriitor religios de frunte, comentând cuvintele lui Pavel din 1 Tesaloniceni 4, 13-18, spune: „Urmărind scopurile practice de mângâiere, învățătura cu privire la nemurirea binecuvântată a dreptilor înlocuiește pentru noi orice doctrină nesigură cu privire la a doua venire a Domnului. La moartea noastră, Domnul vine pentru noi. Pentru aceasta trebuie să veghem și să ne rugăm. Cei morți sunt deja trecuți la slavă. Ei nu așteaptă trâmbița pentru judecată și pentru fericire.”

**(30) LA INTOARCEA LUI
HRISTOS CE PROMISIUNE
PREȚIOASA A LASAT PENTRU**

CEI CARE S-AU IMPOTRIVIT INTOARCERII LUI?

În casa Tatălui Meu sunt multe locașuri. Dacă n-ar fi așa, v-aș fi spus. Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. ³ Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi. (Ioan 14:2-3)

Dar când a fost gata să-Și părăsească ucenicii, Isus nu le-a spus că ei aveau să vină curând la El. „Mă duc să vă pregătesc un loc”, a spus El. „Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine” (Ioan 14, 2.3). Iar Pavel ne spune mai departe că „Însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu, Se va pogori din cer, și întâi vor învia cei morți în Hristos. Apoi, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu ei, în nor, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh; și astfel vom fi totdeauna cu Domnul”. Și adaugă: „Mângâiați-vă dar unii pe alții cu aceste cuvinte” (1 Tesaloniceni 4, 16-18). Ce contrast izbitor între aceste cuvinte de mângâiere și acelea ale slujitorului universalist citat mai înainte! Ultimul îi consola pe prietenii lui întristați cu asigurarea că, oricât de păcătos ar fi fost cel mort, când și-a dat

sfârșitul, el avea să fie primit între îngeri. Pavel îi îndreaptă pe frații lui către venirea viitoare a Domnului, când cătușele mormântului vor fi sfărâmate și „cei morți în Hristos” vor fi înviați pentru viață veșnică.

(31) CE EVENIMENT MARE TREBUIE SA AIBA LOC INAINTE CA CEI DREPTI SI CEI PACATOSI SA ISI PRIMEASCA RASPLATA?

El zicea cu glas tare: „Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecății Lui, și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor!” (Apocalipsa 14:7)

Înainte ca cineva să intre în locuințele celor binecuvântați, cazurile lor trebuie cercetate, iar caracterele și faptele lor trebuie să treacă pe dinaintea lui Dumnezeu. Toți trebuie să fie judecați după lucrurile scrise în cărți și să fie răsplătiți după cum au fost faptele lor. Această judecată nu are loc la moarte. Observați cuvintele lui Pavel: „pentru că a rânduit o zi, în care va judeca lumea după dreptate, prin Omul pe care L-a rânduit pentru aceasta și despre care a dat tuturor oamenilor o dovadă netăgăduită prin faptul că L-a înviat din morți....” (Faptele Apostolilor 17, 31). Aici, apostolul declară lămurit că a fost stabilit un timp anume, în viitor, pentru judecarea lumii.

Iuda se referă la aceeași perioadă: „El a păstrat pentru judecata zilei celei mari, puși în lanțuri veșnice, în întuneric, pe îngerii care nu și-au păstrat vrednicia, ci și-au părăsit locuința”. Și citează mai departe cuvintele lui Enoh: „Iată că a venit Domnul cu zecile de mii de sfinți ai Săi, ca să facă o judecată împotriva tuturor” (Iuda 6.14.15). Ioan spune că „a văzut pe cei morți, mici și mari, stând înaintea lui Dumnezeu; și au fost deschise cărțile ... iar morții au fost judecați după lucrurile care au fost scrise în cărți” (Apocalipsa 20, 12).

Dar dacă morții se bucură deja de fericirea cerului sau de chinul din flăcările iadului, ce nevoie mai este de o judecată viitoare? Învățăturile Cuvântului lui Dumnezeu cu privire la aceste puncte importante nu sunt nici neclare și nici contradictorii; ele pot fi înțelese de mințile obișnuite. Dar care minte curată poate vedea înțelepciune sau dreptate în această teorie la modă? Vor primi oare cei dreپți, după cercetarea cazurilor lor la judecată, invitația: „Bine, rob bun și credincios ... intră în bucuria stăpânului tău”, când ei vor fi locuit în prezența Sa poate veacuri întregi? Sunt oare cei nelegiuți chemați din locul de chin ca să primească sentința din partea Judecătorului a tot pământul: „Depărtați-vă de la Mine, blestemaților, în focul cel veșnic?”

(Matei 25, 21.41). O, ce solemnă batjocură! Ce rușinoasă discreditare a înțelepciunii și dreptății lui Dumnezeu! Teoria nemuririi sufletului a fost una dintre acele învățături rătăcite pe care Roma a împrumutat-o de la păgâni și a încorporat-o în religia creștinătății. Martin Luther a clasat-o împreună cu „fabulele monstruoase, care formează o parte din vrafal de decrete ale Romei” (E. Petavel, *The Problem of Immortality*, p. 255). Comentând asupra cuvintelor lui Solomon, din *Eclesiastul*, care spune că morții nu știu nimic, reformatorul spune: „Un alt lucru care dovedește că morții nu știu nimic. Este spus că acolo nu mai există datorie, știință, cunoștință, înțelepciune. Solomon socotește că morții dorm și nu mai știu absolut nimic. Pentru morții care zac acolo, nu mai este nici numărătoarea zilelor și nici a anilor, căci atunci când vor învia, li se va părea că au dormit doar o clipă” (Martin Luther, *Exposition of Solomon’s Book Called Ecclesiastes*, p. 152).

(32) IN CE STADIU RAMAN CEI MORTI INAINTE DE INVIERE?

Mulți din cei ce dorm în țărâna pământului se vor scula: unii pentru viața veșnică și alții pentru ocară și rușine veșnică. (Daniel 12:2)

Nicăieri în Sfintele Scripturi nu se găsește declarația că cei neprihăniți își primesc răsplata sau cei nelegiuiți își primesc pedeapsa la moarte. Patriarhii și profeții nu ne-au dat o astfel de asigurare. Hristos și apostolii n-au făcut nici o aluzie la aceasta. Biblia învață lămurit că cei morți nu merg îndată la ceruri. Ei sunt descriși ca dormind până la înviere (1 Tesaloniceni 4, 14; Iov 14, 10-12). Chiar în ziua când funia de argint se rupe, iar vasul de aur se sfărâmă (Eclesiastul 12, 6), pier și gândurile omului. Aceia care coboară în mormânt stau în tăcere. Ei nu mai știu nimic din ceea ce se face sub soare (Iov 14, 21). Ce binecuvântată odihnă pentru neprihănitul obosit! Fie timpul lung sau scurt, pentru ei nu este decât o clipă. Ei dorm și sunt treziți de trâmbița lui Dumnezeu la o nemurire glorioasă. „Trâmbița va suna, morții vor învia nesupuși putrezirii.... Când trupul acesta supus putrezirii se va îmbrăca în neputrezire, și trupul acesta muritor se va îmbrăca în nemurire, atunci se va împlini cuvântul care este scris: «Moartea a fost înghițită de biruință»” (1 Corinteni 15, 52-54).

(33) CARE VA FI STRIGATUL DE VICTORIE LA INVIEREA CELOR DREPTI?

**“Unde îți este biruința, moarte?
Unde îți este boldul, moarte?” (1
Corinteni 15:55)**

Când sunt chemați din somnul lor adânc, încep să gândească exact de acolo de unde au încetat. Ultimul simțământ a fost boldul morții; ultimul gând a fost acela al căderii sub puterea mormântului. Când se ridică din mormânt, primul lor gând se va prinde de strigătul biruitor: „Unde îți este biruința, moarte? Unde îți este boldul, moarte?” (Ver 55).

Îmi dau seama că prima înșelăciune pentru omenire a fost: „Cu siguranță nu veți muri”. Este clar că Biblia ne învață că rezultatul final al păcatului nepocăit aduce moartea finală atât trupului, cât și sufletului.

Da Indecis

Am descoperit în Cuvântul lui Dumnezeu că singura noastră speranță pentru nemurire este să acceptăm jertfa ispășitoare a lui Hristos.

Da Indecis

Văd dovada marii controversă și efortul lui Satana este de a convinge lumea că guvernarea lui Dumnezeu este severă și nedreaptă.

Da Indecis

Dar, este evident în Scriptură că toate judecățile lui Dumnezeu sunt drepte, juste și miloase.

Da Indecis

Văd mila lui Dumnezeu prin faptul că, după ce vor primi justa lor răsplată, ceirăi vor fi nimiciți în focurile iadului. Nici trupul, nici sufletul lor nu vor fi lăsați să sufere veacuri nesfârșite.

Da Indecis

Am descoperit în Scriptură că morții nu sunt în ceruri laudându-L pe Dumnezeu. Nu au emoții, gânduri sau conștiințe de niciun fel, dar dorm în mormintele lor în așteptarea învierii.

Da Indecis

Îmi dă pace să știu că nu îi observă pe cei dragi suferind nedreptățile acestei lumi. Ei dorm în mormântul lor, așteptând învierea la a doua venire a lui Hristos.

Da Indecis

Rugăciunea mea este să fiu printre acei urmași fideli care strigă: „O moarte, unde este înțepătura ta? O mormânt, unde sunt victoria? ”

Da Indecis

Lectia 6

Poate moartea sa ne vorbeasca?

Lucrarea îngerilor sfinți, așa cum este prezentată în Scripturi, este un adevăr deosebit de prețios și de mângâietor pentru toți urmașii lui Hristos. Dar învățătura Bibliei cu privire la acest subiect a fost întunecată și pervertită de rătăcirile teologiei populare. Învățătura cu privire la nemuirea de la natură a sufletului, care a fost prima oară împrumutată de la filozofia păgână, iar în întunecimea marii apostazii a fost introdusă în credința creștină, a subminat adevărul, atât de lămurit arătat de Scriptură, că „morții nu știu nimic”. Mulțimi de oameni au ajuns să creadă că duhurile morților sunt „duhuri slujitoare, trimise

să slujească acelor care vor moșteni mântuirea”. Și fac lucrul acesta în ciuda mărturiei Scripturii cu privire la existența îngerilor cerești și la legătură lor cu istoria omului, înainte de moartea vreunei ființe omenești.

(1) CE NU NE VA FACE MOARTEA DUPA INTRAREA IN MORMANT?

Cum se risipește norul și trece, așa nu se va mai ridica cel ce se pogoară în Locuința morților! (Iov 7:9)

Învățătura cu privire la conștiința omului în moarte, îndeosebi credința că duhurile morților se întorc să slujească celor vii, a pregătit calea pentru spiritismul modern. Dacă cei morți sunt primiți în prezența lui Dumnezeu și a îngerilor sfinți și având privilegiul de cunoaștere cu mult mai mult decât înainte, de ce să nu se întoarcă pe pământ pentru a-i lumina și a-i îndruma pe cei vii? Dacă, așa cum învață teologii populari, duhurile morților plutesc deasupra prietenilor lor de pe pământ, de ce nu le-ar fi îngăduit să comunice cu ei, să-i avertizeze împotriva răului sau să-i mângâie în necaz? Cum pot aceia care cred în conștiința omului în starea de moarte să lepede ceea ce le vine ca o lumină divină transmisă de duhurile slăvite? Iată un mijloc socotit sfânt, prin care Satana lucrează la împlinirea

planurilor. Îngerii căzuți, care împlinesc poruncile lui, apar ca soli din lumea duhurilor. În timp ce mărturisesc că îi aduc pe cei vii în legătură cu cei morți, prințul păcatului își desfășoară influența lui amăgitoare asupra minților lor.

(2) CE ABILITATE POSEDĂ ȘI UTILIZEAZĂ FORȚELE RĂULUI ÎN ÎNCERCAREA DE A AMAGI LUMEA?

Acestea sunt duhuri de draci, care fac semne nemaipomenite și care se duc la împărații pământului întreg, ca să-i strângă pentru războiul zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic. (Apocalipsa 16:14)

El are putere să aducă înaintea oamenilor figura prietenilor plecați dintre cei vii. Contrafacerea este desăvârșită; priviri, cuvinte, ton familiar sunt reproduse cu o deosebită claritate. Mulți sunt mângâiați cu asigurarea că cei iubiți se bucură de strălucirea cerului și, fără să bănuiască primejdia, pleacă urechea la „duhurile amăgitoare și la învățăturile demonilor”.

Atunci când sunt determinați să creadă că cei morți vin în adevăr să comunice cu ei, Satana îi face să apară pe aceia care au intrat în mormânt nepregătiți. Ei pretind că sunt fericiți în

cer și că ocupă o poziție înaltă și în felul acesta este răspândită rătăcirea că nu se face nici o deosebire între cei dreapți și cei păcătoși. Vizitatorii, care pretind că vin din lumea duhurilor, rostesc deseori avertizări și preveniri care se dovedesc a fi corecte. Iar când este câștigată încrederea, prezintă învățături care subminează direct credința în Scripturi. O dată cu manifestarea unui interes profund pentru bunăstarea prietenilor lor de pe pământ, în aparență, ei insinuează cele mai primejdioase rătăciri. Faptul că susțin unele adevăruri, și uneori sunt în stare să prezică evenimentele viitoare, dă declarațiilor o speranță de temeinicie; iar învățăturile lor rătăcite sunt primite de mulțimi cu ușurință și crezute ca și când ar fi cele mai sacre adevăruri ale Bibliei. Legea lui Dumnezeu este dată la o parte, Duhul harului este disprețuit, sângele legământului — socotit ca un lucru nesfânt. Duhurile rele nu recunosc dumnezeirea Domnului Hristos și Îl pun chiar pe Creator pe aceeași treaptă cu ele. În felul acesta, sub o înfățișare nouă, marele răzvrătit își continuă lupta împotriva lui Dumnezeu, începută în ceruri și continuată timp de aproape șase mii de ani pe pământ.

(3) ÎN ACEST EXEMPLU BIBLIC, CINE A FOST SPIRITUL DE RĂU?

El i-a zis: „Cum e la chip?” Și ea a răspuns: „Este un bătrân care se scoală și este învelit cu o mantie.” Saul a înțeles că era Samuel și s-a plecat cu fața la pământ și s-a închinat.
(1 Samuel 28:14)

Mulți încearcă să explice manifestările spiritiste, atribuindu-le întru totul înșelăciunii și iuțelii de mână a mediului. Dar în timp ce este adevărat că urmările acestei amăgiri au fost adesea socotite ca manifestări veritabile, au fost și expuneri ale unor puteri supranaturale. Ciocăniturile misterioase cu care a început spiritismul modern n-au fost rezultatul înșelăciunii omenești sau al vicleniei, ci au fost lucrarea directă a îngerilor răi, care în felul acesta au introdus una dintre amăgirile cele mai cu succes în distrugerea sufletelor. Mulți vor fi prinși în cursă, crezând că spiritismul este doar o înșelătorie omenească; atunci când sunt aduși față în față cu manifestările pe care ei nu le pot considera decât ca fiind supranaturale, sunt amăgiți și vor fi conduși să le primească drept marea putere a lui Dumnezeu.

(4) CE TREI CATEGORII DESCRU MANIFESTAREA PUTERILOR SATANICE?

*Arătarea lui se va face prin puterea
Satanei, cu tot felul de minuni, de*

semne și puteri mincinoase ¹⁰ și cu toate amăgirile nelegiuirii pentru cei ce sunt pe calea pierzării, pentru că n-au primit dragostea adevărului ca să fie mântuiți. (2 Tesaloniceni 2:9-10)

Aceste persoane trec cu vederea mărturia Scripturilor cu privire la minunile lucrate de Satana și de agenții lui. Cu ajutorul lui Satana au fost în stare vrăjitorii lui Faraon să contrafacă lucrarea lui Dumnezeu. Pavel mărturisește că, înainte de a doua venire a lui Hristos, vor avea loc manifestări similare ale puterii satanice. Venirea Domnului urmează să fie precedată de „puterea Satanei, cu tot felul de minuni, de semne și puteri mincinoase și cu toate amăgirile nelegiuirii” (2 Tesaloniceni 2, 9.10). Iar apostolul Ioan, descriind puterea făcătoare de minuni care se va da pe față în zilele de pe urmă, declară: „Săvârșea semne mari, până acolo că făcea chiar să se pogoare foc din cer pe pământ, în fața oamenilor. Și amăgea pe locuitorii pământului prin semnele, pe care i se dăduse să le facă” (Apocalipsa 13, 13.14). Aici nu sunt profetizate doar înșelătorii. Oamenii sunt amăgiți de minunile pe care agenții lui Satana ar putea să le facă, și nu pe care pretind că le fac.

(5) CARE VA FI CEA MAI MARE CAPODOPERA DE INSELACIUNE A SATANEI?

*Oamenii aceștia sunt niște apostoli
mincinoși, niște lucrători înșelători,
care se prefac în apostoli ai lui Hristos.*

*¹⁴Și nu este de mirare, căci chiar
Satana se prefacă într-un înger de
lumină. (2 Corinteni 11:13-14)*

Prințul întunericului, care atâta vreme și-a dedicat lucrării de amăgire puterile minții lui pricepute, își adaptează cu măiestrie ispitele pentru oamenii din toate clasele și din toate categoriile sociale. Celor care au cultură și rafinament, el le prezintă spiritismul în aspectele lui rafinate și intelectuale și în felul acesta reușește să-i prindă pe mulți în cursele sale. Înțelepciunea pe care o dă spiritismul este aceea descrisă de apostolul Iacov care „nu vine de sus, ci este pământească, firească, drăcească” (Iacov 3, 15). Marele amăgitor o ascunde însă, atunci când tăinuirea va împlini mai bine scopul lui. El, care a putut să apară îmbrăcat în strălucirea serafimilor cerești în fața lui Hristos în pustia ispitei, vine la oameni în modul cel mai atractiv, ca un înger de lumină. El face apel la rațiune prin prezentarea subiectelor înalte; delectează imaginația cu scene răpitoare; câștigă sentimentele

prin prezentările elocvente de iubire și de milă. Stimulează imaginația spre zboruri înalte, făcându-i pe oameni să se mândrească atât de mult cu propria înțelepciune, încât în inima lor să-L disprețuiască pe Cel Veșnic. Ființa aceasta puternică, ce a putut să-L ducă pe Mântuitorul lumii pe un munte foarte înalt și să facă să-I treacă pe dinainte toate împărățiile pământului cu slava lor, va prezenta ispitele înaintea oamenilor, așa încât să pervertească simțurile tuturor acelor care nu sunt ocrotiți de puterea divină.

(6) CARE ESTE SURSA DE CUNOAȘTERE INTERZISĂ ȘI AUTO-EXALTARE A CELOR CARE VOR RAU OMENIRII?

Înțelepciunea aceasta nu vine de sus, ci este pământească, firească, drăcească. (Iacob 3:15)

Satana îi înșeală pe oameni astăzi așa cum a înșelat-o pe Eva în Eden prin lingușire, aprinzându-i dorința de a obține ceea ce îi era interzis, trezindu-i ambiția după înălțare de sine. Hrănirea acestor gânduri rele i-a provocat căderea și, prin ele, urmărește să aducă ruina oamenilor. „Veți fi ca Dumnezeu”, declarase el, „cunoscând binele și răul” (Geneza 3, 5). Spiritismul învață „că

omul este creația progresului; că destinul lui, chiar de la naștere, este să progreseze, până în veșnicie, spre Dumnezeu”. Și iarăși: „Fiecare inteligență se va judeca pe ea și nu pe alta”. „Judecata va fi dreaptă, pentru că este judecata proprie.... Tronul este înăuntrul tău.” Un învățător spiritist spunea că în el s-a trezit „o conștiință spirituală: «Prietenii mei, toți am fost semizei necăzuți»”. Iar un altul declară: „Hristos nu este o ființă dreaptă și nici desăvârșită”. {TV 554.1} În felul acesta, în locul neprihănirii și a desăvârșirii Dumnezeului nemărginit, adevăratul obiect al adorației, în locul neprihănirii desăvârșite a Legii Sale, măsura adevărată a țintei omenești, Satana a pus natura păcătoasă și greșită a omului, ca fiind singurul obiect al adorării, unica regulă de judecată sau măsură a caracterului. Acesta este progres, dar nu în sus, ci în jos.

(7) CUM POATE DOAR UMANITATEA SA FIE EXALTATA?

***Dar, în schimb, ne dă un har și mai mare. De aceea zice Scriptura:
„Dumnezeu stă împotriva celor mândri,
dar dă har celor smeriți”. (Iacob 4:6)***

Este o lege a naturii intelectuale și spirituale aceea că prin privire suntem

schimbați. Mintea se adaptează treptat la subiectele asupra cărora i se îngăduie să zăbovească. Ea este absorbită de ceea ce este obișnuită să iubească și să respecte. Omul nu se va ridica niciodată mai sus decât modelul lui de curăție, de bunătate sau de adevăr. Dacă eul este idealul lui, niciodată nu va atinge altul mai înalt. Mai degrabă se va coborî continuu, din ce în ce mai mult. Numai harul lui Dumnezeu are putere să-l înalțe pe om. Lăsat în puterea lui, drumul va merge în mod inevitabil în jos.

(8) CARE ESTE PARTEA OMULUI ÎN COOPERAREA CU DUMNEZEU ÎMPOTRIVA AUTO-INDULGENȚEI?

N-avem dreptul să ducem cu noi o soră, care să fie nevasta noastră, cum fac ceilalți apostoli și frații Domnului, și Chifa? (1 Corinteni 9:5)

Pentru cel iubitor de plăceri, pentru cel care cultivă îngăduința de sine, pentru cel senzual, spiritismul se prezintă sub o mască mai puțin subtilă decât pentru cel mai rafinat și pentru intelectual; în formele lui grosolane, ei găsesc ceea ce este în armonie cu pornirile lor. Satana studiază orice semn de slăbiciune în firea omenească, el notează păcatele pe care toți sunt înclinați să le comită și după aceea are

grijă ca ocaziile pentru încurajarea tendinței spre rău să nu lipsească. El îi ispitește pe oameni să abuzeze în ceea ce este îngăduit, făcându-i ca prin necum-pătare să slăbească puterile fizice, mintale și morale. El a distrus și distruge mii de oameni prin îngăduirea patimilor, brutalizând în felul acesta toată firea omului. Și pentru a-și completa lucrarea, declară prin mijlocirea spiritelor că „o cunoaștere adevărată îl așează pe om mai presus de orice lege”, că „tot ce există este bun”, că „Dumnezeu nu condamnă” și că „*toate* păcatele săvârșite sunt nevinovate”. Când oamenii sunt aduși astfel să creadă că dorința este legea cea mai înaltă, că libertatea este îngăduință și că omul este răspunzător numai față de sine, cine se mai miră că stricăciunea și depravarea mișună în toate părțile? Mulțimile primesc însetate învățăturile care le lasă libertatea să asculte de îndemnurile inimii firești. Frâiele stăpânirii de sine sunt lăsate pe seama poftelor, puterile minții și ale sufletului sunt supuse pornirilor animalice, iar Satana aruncă bucuros în plasa lui mii de oameni dintre aceia care pretind că sunt urmași ai lui Hristos.

(9) CE AVERTISMENT OFERĂ SCRIPTURA PRIVIND IMPLICAREA ÎN SPIRITUALISM?

Să nu vă duceți la cei ce cheamă duhurile morților, nici la vrăjitori: să nu-i întrebați, ca să nu vă spurcați cu ei. Eu sunt Domnul, Dumnezeuul vostru. (Levitic 19:31)

Dar nimeni nu trebuie să fie amăgit de pretențiile mincinoase ale spiritismului. Dumnezeu a dat lumii suficientă lumină pentru a o ajuta să descopere cursa. Așa cum s-a arătat deja, teoria care formează chiar temelia spiritismului este în luptă cu declarațiile lămurite ale Scripturii. Biblia declară că morții nu știu nimic, că toate gândurile lor au pierit; ei nu au parte de nimic din ceea ce se face sub soare; ei nu știu nimic despre bucuriile și necazurile acelor care le-au fost scumpi pe pământ.

(10) PENTRU DESCOPERIREA SERIOZITATII PROBLEMEI ALE SPIRITUALISMULUI, CE PEDEAPSA LE-A DAT DUMNEZEU CELOR IMPLICATI?

Dar, dacă un om sau o femeie cheamă duhul unui mort sau se îndeletnicește cu ghicirea, să fie pedepsit cu moartea; să-i ucideți cu pietre: sângele lor să cadă asupra lor’.” (Levitic 20:27)

Mai mult decât atât, Dumnezeu a interzis categoric toate pretinsele comunicări cu duhurile celor plecați

dintre cei vii. În zilele poporului evreu, exista o categorie de oameni care pretindeau, ca și spiritiștii de astăzi, că sunt în legătură cu cei morți. Dar „duhurile familiare”, cum erau numiți acești preținși vizitatori din alte lumi, sunt declarate de Biblie a fi „duhuri de draci” (compară Numeri 25, 1-3; Psalmii 106, 28; 1 Corinteni 10, 20; Apocalipsa 16, 14). Lucrarea care se ocupă cu duhurile familiare a fost declarată a fi o urâciune pentru Domnul și a fost solemn interzisă sub pedeapsa cu moartea (Leviticul 19, 31; 20, 27). Chiar și numele de vrăjitorie este acum disprețuit. Pretenția că oamenii pot avea legături cu duhuri rele este privită ca o poveste din evul mediu. Dar spiritismul, care își numără convertiții cu sutele de mii, mai mult, cu milioanele, care și-a făcut intrare în cercurile științifice, care a invadat bisericile și a găsit o bună primire în corpurile legiuitoare și chiar la curțile regilor — această amăgire monstruoasă este doar o reînviere, într-o nouă travestire, a vrăjitoriei condamnate și interzise în vechime.

Dacă n-ar fi o altă dovadă cu privire la caracterul adevărat al spiritismului, ar trebui să fie suficient pentru creștin faptul că duhurile nu fac nici o deosebire între neprihănire și păcat, între cei mai nobili și cei mai curați apostoli ai lui Hristos și cei mai stricați slujitori ai lui

Satana. Prezintă-i pe cei mai josnici oameni ca fiind în ceruri și foarte înalțați acolo, Satana spune lumii: „Nu contează cât de păcătoși sunteți; nu contează dacă voi credeți sau nu în Biblie și în Dumnezeu. Trăiți cum vă place; cerul este căminul vostru”. Învățătorii spiritiști declară în realitate: „Oricine face rău este bun înaintea Domnului, și de el are plăcere!” Sau: „Unde este Dumnezeul dreptății?” (Maleahi 2, 17). Cuvântul Domnului spunea: „Vai de cei ce numesc răul bine, și binele rău, care spun că întunericul este lumină, și lumina întuneric!” (Isaia 5, 20).

(11) DE CE ESTE BIBLIA SINGURA SURA SE ÎNCREDERE ÎN CEEA CE PRIVESTE SPIRITUALISMUL?

Sfințește-i prin adevărul Tău: Cuvântul Tău este adevărul. (Ioan 17:17)

Apostolii, așa cum sunt reprezentați de aceste duhuri mincinoase, sunt făcuți să contrazică tot ce au scris sub inspirația Duhului Sfânt atunci când au fost pe pământ. Ei neagă originea divină a Bibliei și în felul acesta dezrădăcinează temelia nădejdiei creștinului și îndepărtează lumina care descoperă calea către ceruri. Satana face ca lumea să creadă că Biblia este doar o poveste imaginară sau, cel mult, o carte potrivită pentru copilăria

neamului omenesc, dar care acum trebuie privită ca fiind fără greutate, depășită sau îndepărtată. Pentru a lua locul Cuvântului lui Dumnezeu, el oferă manifestările spiritiste. Acesta este un drum pe de-a-ntregul sub stăpânirea lui; pe această cale, el poate face ca lumea să creadă ce vrea el. El pune în umbră, chiar acolo unde o dorește, Cartea care trebuie să-l judece pe el și pe urmașii lui; face să creadă că Mântuitorul lumii este un om obișnuit. Și așa cum soldații romani, care au păzit mormântul lui Isus, au răspândit vestea mincinoasă pe care preoții și bătrânii le-au pus-o în gură pentru a contesta învierea Sa, tot așa cei care cred în manifestările spiritiste încearcă să facă în așa fel, încât să pară că nu este nimic miraculos în viața Mântuitorului nostru. După ce caută să-L pună astfel pe Isus în umbră, atrage atenția asupra propriilor minuni, declarând că acestea depășesc lucrările lui Hristos.

(12) CE SURSA DE PUTERE REVENDICA SPIRITUALISMUL?

În cetate era un om numit Simon, care zicea că este un om însemnat; el vrăjea și punea în uimire pe poporul Samariei. ¹⁰ Toți, de la mic până la mare, îl ascultau cu luare-aminte și ziceau: „Acesta este puterea lui Dumnezeu, cea care se numește mare”. (Faptele Apostolilor 8:9-10)

Este adevărat că spiritismul își schimbă acum forma și, acoperind unele din trăsăturile cele mai condamnabile, îmbracă o haină creștină. Dar declarațiile de la amvon și din presă au fost prezentate înaintea publicului timp de mulți ani și în acestea s-a descoperit caracterul lui adevărat. Aceste învățături nu pot fi negate sau ascunse.

Chiar și în forma lui actuală, departe de a fi mai vrednic de tolerat decât până acum, în realitate este mai primejdios, din cauza unei amăgiri mai subtile. Dacă la început a denunțat pe Hristos și Biblia, acum declară că le acceptă pe amândouă. Dar Biblia este interpretată într-un mod care place inimii nerenăscute, în timp ce adevărurile solemne și vitale sunt făcute fără valoare. Se stăruie asupra iubirii ca fiind atributul de căpetenie al lui Dumnezeu, dar este coborâtă la un sentimentalism slab, făcând o mică deosebire între bine și rău. Dreptatea lui Dumnezeu, denunțarea de către El a păcatului, cererile Legii Sale sfinte, toate acestea sunt trecute cu vederea. Oamenii sunt învățați să privească Decalogul ca pe o literă moartă. Fabule plăcute, amăgitoare, pun stăpânire pe simțuri și conduc pe oameni să lepede Biblia ca temelie a credinței lor. Hristos este combătut ca mai înainte; dar Satana a orbit atât de mult ochii oamenilor, încât amăgirea nu este sesizată.

(13) CE INSTRUCȚIUNE NE OFERA SCRIPTURA PENTRU A NE EPROTEJA DE INSELATORII?

Caută să te înfățișezi înaintea lui Dumnezeu ca un om încercat, ca un lucrător care n-are de ce să-i fie rușine și care împarte drept Cuvântul adevărului. (2 Timotei 2:15)

Puțini sunt aceia care au o concepție reală cu privire la puterea amăgitoare a spiritismului și a primejdiei de a intra sub influența lui. Mulți se interesează de el doar pentru a-și mulțumi curiozitatea. Ei nu au o credință adevărată în el și ar fi plini de groază la gândul de a se supune stăpânirii duhurilor. Dar se aventurează pe un teren oprit, iar vrăjmașul cel puternic își exercită puterea asupra-le împotriva voinței lor. O dată ajunși să-și supună mintea conducerii sale, el îi ține robi. Este peste putință, prin propria putere, să rupă vraja amăgitoare, ispititoare. Nimic altceva decât puterea lui Dumnezeu, oferită ca răspuns la rugăciunea stăruitoare a credinței, poate elibera aceste suflete prinse în cursă.

(14) CARE ESTE REZULTATUL INDULGENTEI IN ORICE PACAT CUNOSCUT?

ci nelegiuirile voastre pun un zid de despărțire între voi și Dumnezeuul vostru; păcatele voastre vă ascund Fața Lui și-L împiedică să v-asculte! (Isaia 59:2)

Toți aceia care își îngăduie trăsături de caracter păcătoase sau care hrănesc de bunăvoie un păcat cunoscut invită ispitele lui Satana. Ei se despart de Dumnezeu și de grija ocrotitoare a îngerilor Lui; când cel rău își prezintă amăgirile, ei sunt fără apărare și cad ca o pradă ușoară. Aceia care se așează în felul acesta sub puterea lui își dau prea puțin seama unde se va sfârși drumul lor. După ce realizează înfrângerea lor, îi va folosi ca agenți ai lui pentru a-i ademeni și pe alții la ruină.

(15) DE CE MULTI CRED IN „ILUZII PUTERNICE”?

și cu toate amăgirile nelegiuirii pentru cei ce sunt pe calea pierzării, pentru că n-au primit dragostea adevărului ca să fie mântuiți. ¹¹ Din această pricină, Dumnezeu le trimite o lucrare de rătăcire, ca să creadă o minciună: (2 Tesaloniceni 2:10-11)

Profetul Isaia spune: „Dacă vi se zice însă: «Întrebați pe cei ce cheamă morții și pe cei ce spun viitorul, care șoptesc și bolborosesc», răspundeți:

«Nu va întreba oare un popor pe Dumnezeuul său? Va întreba el pe cei morți pentru cei vii? La lege și la mărturie!» Căci dacă nu vor vorbi așa, nu vor mai răsări zorile pentru poporul acesta” (Isaia 8, 19.20). Dacă oamenii ar fi fost gata să primească adevărul, atât de clar arătat în Scripturi, cu privire la natura omului și starea lui în moarte, ar vedea în pretențiile și în manifestările spiritismului puterea lucrării lui Satana, semne și minuni mincinoase. Dar, în loc să renunțe la libertatea atât de plăcută inimii firești și să părăsească păcatele pe care le iubesc, mulțimile își închid ochii față de lumină, merg drept înainte, fără să țină seama de avertizări, în timp ce Satana își plimbă cursele împrejurul lor, iar ei devin prada lui, „pentru că n-au primit dragostea adevărului ca să fie mântuiți. Din această pricină, Dumnezeu le trimite o lucrare de rătăcire, ca să creadă o minciună” (2 Tesaloniceni 2, 10.11).

(16) CAND STAM IN FATA CUVANTULUI ADEVARULUI DAT DE DUMNEZEU, CINE SUNTEM NOI CA SA NE OPUNEM?

Căci sunt bine încredințat că nici moartea, nici viața, nici îngerii, nici stăpânirile, nici puterile, nici lucrurile

de acum, nici cele viitoare, ³⁹ nici înălțimea, nici adâncimea, nicio altă faptură^[a] nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Isus Hristos, Domnul nostru. (Romani 8:38-39)

Aceia care se împotrivesc învățăturilor spiritismului sunt asaltați nu numai de oameni, ci chiar de Satana și de îngerii lui. Ei au intrat într-o luptă împotriva domniilor, puterilor și duhurilor rele din locurile cerești. Satana nu va ceda nici o palmă de teren, dacă nu este alungat de puterea solilor cerești. Poporul lui Dumnezeu trebuie să fie în stare să-l înfrunte așa cum a făcut Mântuitorul nostru prin cuvintele: „Stă scris”. Satana poate cita acum Scriptura ca în zilele lui Hristos și îi va schimba învățăturile pentru a-și susține amăgirile. Aceia care vor sta în picioare în acest timp de primejdie trebuie să înțeleagă pentru ei mărturia Scripturilor.

(17) DACA INFRUNTAREA SPIRITELOR RELE IMPRESIONEAZA MOARTEA, CARE ADEVAR NE VA PROTEJA DE INSELACIUNE?

Cei vii, în adevăr, măcar știu că vor muri, dar cei morți nu știu nimic și nu mai au nicio răsplată, fiindcă până și pomenirea li se uită. (Ecclesiast 9:5)

Mulți vor fi puși față în față cu duhurile demonilor, care îi vor personifica pe cei dragi sau pe prieteni, spunând cele mai primejdioase rătăcirii. Acești vizitatori vor face apel la sentimentele noastre cele mai calde și vor face minuni pentru a-și susține pretențiile. Trebuie să fim pregătiți ca să îi întâmpinăm cu adevărul biblic că morții nu știu nimic și că aceia care se arată în felul acesta sunt duhuri ale demonilor.

**(18) DACA AM URMAT
CUVANTUL LUI DUMNEZEU CE
PROMISIUNE MARE AM PUTEA
REVENDICA IN TIMPUL
„ORELOR NOASTRE DE
ISPITIRE”?**

*Fiindcă ai păzit cuvântul răbdării
Mele, te voi păzi și Eu de ceasul
încercării care are să vină peste lumea
întreagă, ca să încerce pe locuitorii
pământului. (Apocalipsa 3:10)*

Chiar în fața noastră este „ceasul încercării care are să vină peste lumea întreagă, ca să încerce pe toți locuitorii pământului” (Apocalipsa 3, 10). Toți aceia a căror credință nu este întemeiată puternic pe Cuvântul lui Dumnezeu vor fi amăgiți și învinși. Satana „lucrează cu toată amăgirea nelegiuirii” pentru a pune stăpânire pe fiii oamenilor, iar amăgirile

lui vor crește mereu. Dar își va atinge ținta numai atunci când oamenii se vor supune de bunăvoie ispitirilor sale.

Aceia care caută cu stăruință cunoașterea adevărului și se luptă să-și curețe sufletul prin ascultare, făcând astfel tot ce pot pentru a se pregăti în vederea luptei, vor găsi în Dumnezeu adevărului o apărare sigură. „Fiindcă ai păzit Cuvântul răbdării Mele, te voi păzi și Eu” (Ver 10) este făgăduința Mântuitorului. El i-ar trimite mai degrabă pe toți îngerii din cer să păzească pe poporul Său decât să lase un singur suflet care se încrede în El să fie biruit de Satana.

(19) CE PERICOL RAMANE IN ACCEPTAREA OARBA A CREDINTELOR COMUNE FARA CERCETAREA ACCEPTARII ADEVARULUI PENTRU NOI INSINE?

Poporul Meu pierde din lipsă de cunoștință. Fiindcă ai lepădat cunoștința, și Eu te voi lepăda și nu-Mi vei mai fi preot. Fiindcă ai uitat Legea Dumnezeului tău, voi uita și Eu pe copiii tăi! (Osea 4:6)

Profetul Isaia scoate la iveală amăgirea teribilă care va veni peste cei nelegiuți, făcându-i să creadă că sunt

siguri în fața judecăților lui Dumnezeu. „Noi am făcut un legământ cu moartea, am făcut o învoială cu locuința morților: când va trece urgia năvălitoare, nu ne va atinge, căci avem ca loc de scăpare neadevărul și ca adăpost minciuna!” (Isaia 28, 15). În categoria descrisă aici, sunt cuprinși aceia care în nepocăința lor îndârjită se mângâie cu asigurarea că nu va fi nici o pedeapsă pentru păcătos; că toată omenirea, indiferent cât de stricată ar fi, trebuie să fie înălțată la cer, ca să ajungă ca îngerii lui Dumnezeu. Dar și mai îndrăzneți sunt aceia care fac legământ cu moartea și o înțelegere cu locuința morților, care renunță la adevărurile pe care cerul le-a rânduit ca o apărare pentru cel neprihănit în ziua necazului și primește în locul lor scăparea prin minciunile oferite de Satana — pretențiile amăgitoare ale spiritismului. Orbirea poporului din această generație este uimitoare și de ne-descriș. Mii de oameni resping Cuvântul lui Dumnezeu ca fiind nevrednic de crezare și, cu o încredere oarbă, primesc amăgirea lui Satana. Necredincioșii și batjocoritorii condamnă bigotismul acelor care se luptă pentru credința proorocilor și a apostolilor și se distrează, luând în râs declarațiile solemne ale Scripturilor cu privire la Hristos, la Planul de Mântuire și la pedeapsa care va veni peste aceia care leapădă adevărul. Ei simulează o

milă adâncă pentru acele minți atât de înguste, slabe și superstițioase care recunosc cererile lui Dumnezeu și ascultă de cerințele Legii Sale. Ei dau pe față atâta siguranță, ca și când, fără îndoială, au făcut legământ cu moartea și o înțelegere cu locuința morților — ca și când au ridicat o barieră de netrecut, de nepătruns între ei și răzbunarea lui Dumnezeu. Nimic nu le poate trezi temerile. S-au predat ispititorului pe deplin, s-au unit atât de strâns cu el și s-au umplut complet de duhul lui, încât nu mai au putere și nici dorința să scape din cursă.

(20) CE MINCIUNA SPUSA IN GRADINA DE CATRE SATANA ESTE BAZA IDEALISMULUI?

Atunci, șarpele a zis femeii: „Hotărât că nu veți muri, (Geneza 3:4)

Satana s-a pregătit îndelung pentru efortul final de a amăgi lumea. Temelia acestei lucrări a fost pusă o dată cu asigurarea dată Evei în Eden: „Hotărât că nu veți muri. În ziua când veți mânca din el vi se vor deschide ochii, și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul” (Geneza 3, 4.5). Puțin câte puțin, a pregătit calea pentru capodopera amăgirii în dezvoltarea spiritismului. El nu și-a împlinit încă pe deplin planurile, dar o va face în

timpul care a mai rămas. Profetul spune: „Am văzut trei duhuri de draci, care fac semne nemaipomenite, și care se duc la împărații pământului întreg, ca să-i strângă pentru războiul zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic” (Apocalipsa 16, 13-14). În afară de aceia care sunt păziți de puterea lui Dumnezeu, prin credința în Cuvântul Său, întreaga lume va fi atrasă de partea acestei amăgiri. Oamenii sunt legănați într-o siguranță fatală numai pentru a se trezi la revărsarea mâniei lui Dumnezeu. Domnul Dumnezeu spune: „Voi face din neprihănire o lege, și din dreptate o cumpănă; și grindina va surpa locul de scăpare al neadevărului, și apele vor îneca adăpostul minciunii. Așa că legământul vostru cu moartea va fi nimicit, și învoiala voastră cu locuința morților nu va dăinui. Când va trece urgia apelor năvălitoare, veți fi striviți de ea” (Isaia 28, 17.18).

**(21) CAND ACEASTA MARE
CONTROVERSA SE VA INCHEIA
CE VOR FI SATANISTII
„REFUGIUL MINCIUNILOR”?**

*Voi face din neprihănire o lege și din dreptate o cumpănă, și grindina va surpa locul de scăpare al neadevărului și apele vor îneca adăpostul minciunii.
(Isaia 28:17)*

Prin studiul meu, sunt conștient că în ultimele zile prințul răului va încerca să-și exercite influența vrăjitoare asupra minților noastre, mărturisind că există comunicare între cei vii și cei morți.

Da Indecis

Îi sunt recunoscător lui Dumnezeu pentru faptul că a dezvăluit cele două înșelări majore ale Satanei nemurirea sufletului și conștiinciozitatea în moarte, astfel încât prin Cuvântul Său să nu fiu înșelat.

Da Indecis

Văd importanța studierii Cuvântului lui Dumnezeu. Pretind promisiunea lui Dumnezeu de a-mi dezvălui adevărul pe măsură ce îl caut, astfel încât să nu fiu pradă înșelărilor lui Satana.

Da Indecis

Îmi dau seama că Biblia ne avertizează cu privire la vremurile periculoase pe care le vom întâmpina la sfârșitul istoriei pământului și sunt atât de recunoscător pentru promisiunea că, dacă păstrez Cuvântul Său, El mă va păstra. Prin puterea Lui voi primi promisiunea vieții veșnice.

Da Indecis

Lectia 7

Conflictul iminent

**(1) CARE ESTE SEMNIFICATIA
RUPERII CHIAR SI A UNEIA
DINTRE LEGILE LUI DUMNEZEU?**

*Căci cine păzește toată Legea și
greșește într-o singură poruncă se
face vinovat de toate. (Iacob 2:10)*

Încă de la începutul mării lupte din ceruri, scopul lui Satana a fost să distrugă Legea lui Dumnezeu. Tocmai pentru a aduce la îndeplinire lucrul acesta s-a răsculat împotriva Creatorului și, cu toate că a fost aruncat din cer, a continuat aceeași luptă pe pământ. Ținta pe care a urmărit-o neabătut a fost să-i amăgească pe oameni și să-i determine să calce Legea lui Dumnezeu. Lucrul acesta s-a realizat fie prin lepădarea Legii în întregime, fie prin lepădarea unuia dintre principiile ei, dar rezultatul

va fi în cele din urmă același. Cine calcă „o singură poruncă” arată dispreț pentru toată Legea; influența și exemplul lui sunt de partea neascultării; el devine „vinovat de toate” (Iacov 2, 10).

(2) CARE ESTE SCOPUL SATANEI ÎN DEGRADAREA LEGILOR LUI DUMNEZEU?

Deci ce vom zice? Legea este ceva păcătos? Nicidecum! Dimpotrivă, păcatul nu l-am cunoscut decât prin Lege. De pildă, n-aș fi cunoscut pofta, dacă Legea nu mi-ar fi spus: „Să nu poftești!” (Romani 7:7)

Căutând să arunce dispreț asupra statutelor divine, Satana a pervertit învățăturile Bibliei și aceste rătăcirii au fost în felul acesta încorporate în credința miilor de oameni care mărturisesc a crede în Scriptură. Ultima mare luptă dintre adevăr și rătăcire nu este decât bătălia finală a unei lupte îndelungate cu privire la Legea lui Dumnezeu. În această luptă intrăm acum — o luptă între legile oamenilor și preceptele lui Iehova, între religia Bibliei și religia fabulelor și a tradiției.

(3) CARE ESTE SCOPUL CUVANTULUI LUI DUMNEZEU SI A LEGII CARE IL CONTINE?

Cuvântul Tău este o candelă pentru picioarele mele și o lumină pe cărarea mea. (Psalmi 119:105)

Factorii care se vor uni împotriva adevărului și neprihănirii în această luptă sunt acum la lucru. Cuvântul sfânt al lui Dumnezeu, care ne-a fost dat cu prețul atâtor suferințe și sânge, este prea puțin prețuit. Biblia este la îndemâna tuturor, dar puțini sunt aceia care o primesc cu adevărat ca fiind călăuza vieții.

(4) CARE ESTE CAUZA RADACINEI INFIDELITATII?

Înțelepții sunt dați de rușine, sunt uimiți, sunt prinși, căci au nesocotit Cuvântul Domnului, și ce înțelepciune au ei? (Ieremia 8:9)

Necredința predomină într-o proporție alarmantă, nu numai în lume, ci chiar și în biserică. Mulți au ajuns să combată chiar învățăturile care constituie stâlpii credinței creștine. Faptele mari ale creațiunii, așa cum sunt prezentate de scriitorii inspirați, căderea omului, ispășirea, perpetuitatea Legii lui Dumnezeu, sunt practic lepădate, fie cu totul, fie în parte, de o mare parte din lumea așa-zis creștină. Mii de oameni care se mândresc cu înțelepciunea și cu independența lor socotesc ca o dovadă

de slăbiciune a-și pune cineva încrederea în Biblie; ei socotesc ca o dovadă de talent superior și de cultură să găsească greșeli în Scripturi, să denatureze și să nege cele mai importante adevăruri ale ei. Mulți slujitori învață poporul și mulți profesori și învățători își învață studenții că Legea lui Dumnezeu a fost schimbată sau desființată, iar aceia care privesc cerințele ei ca fiind încă valabile, că trebuie ascultate literal, sunt socotiți ca meritând numai batjocură sau dispreț.

(5) CE PERICOL ESTE ÎN RESPINGEREA ADEVĂRULUI?

„Atunci, un Împărat tot ești!” I-a zis Pilat. „Da”, a răspuns Isus. „Eu sunt Împărat. Eu pentru aceasta M-am născut și am venit în lume, ca să mărturisesc despre adevăr. Oricine este din adevăr ascultă glasul Meu.” (Ioan 18:37)

Respingând adevărul, oamenii Îl resping pe Autorul lui. Călcând Legea lui Dumnezeu, ei neagă autoritatea Legiuitorului. Este tot atât de ușor să faci un idol din învățăturile și teoriile rătăcite cum este să modelezi un idol din lemn sau din piatră. Reprezentând greșit atributele lui Dumnezeu, Satana îi conduce pe oameni să și-L imagineze

într-un fel neadevărat. În viața multora, un idol filozofic este întronat în locul lui Iehova; în timp ce viul Dumnezeu, așa cum este descoperit în Cuvântul Său, în Hristos și în lucrările creațiunii, este slujit doar de puțini. Mii de oameni zeifică natura, în timp ce Îl leapădă pe Dumnezeul naturii. Deși într-o formă diferită, idolatria există în lumea creștină de astăzi tot atât de adevărat cum exista în vechiul Israel din zilele lui Ilie. Dumnezeu multora dintre pretinșii oameni înțelepți, filozofi, poeți, politicieni, ziariști — dumnezeul lumii moderne, al multor colegii și universități, chiar și al unor instituții teologice — este doar cu puțin mai bun decât Baal, zeul soare al Fenicieii.

(6) CAT TIMP VA AVEA EFECT LEGEA LUI DUMNEZEU?

Temelia Cuvântului Tău este adevărul și toate legile Tale cele drepte sunt veșnice. (Psalmi 119:160)

Nici o rătăcire primită de lumea creștină nu se ridică mai îndrăzneț împotriva autorității cerului, nici una nu este mai opusă dictatelor rațiunii, nici una nu este mai ucigătoare în consecințele ei decât învățătura modernă, care câștigă teren atât de repede, că Legea lui Dumnezeu nu mai

este obligatorie pentru oameni. Fiecare popor își are legile lui, care cer respect și ascultare; nici o guvernare nu poate exista fără ele; dar se poate concepe ca Făcătorul cerurilor și al pământului să nu aibă nici o lege care să guverneze ființele pe care le-a creat? Să presupunem că slujitorii proeminenți ar învăța în mod public că legile care guvernează țara lor și ocrotesc drepturile cetățenilor lor n-ar fi obligatorii — că ele restrâng libertatea oamenilor și de aceea n-ar trebui să fie ascultate; cât timp ar mai fi îngăduiți astfel de oameni la amvon? Dar este oare o jignire mai gravă să disprețuiești legile statelor și ale națiunilor decât să calci acele precepte divine care sunt temelia oricărei guvernări?

(7) CE ESTE NELEGIUIREA?

Oricine face păcat face și fărădelege; și păcatul este fărădelege. (1 Ioan 3:4)

Ar fi cu mult mai potrivit pentru națiuni să-și abroge legile și să îngăduie oamenilor să facă ce le place decât pentru Conducătorul Universului să-Și anuleze Legea și să lase lumea fără un standard care să-l condamne pe vinovat sau să-l îndreptățească pe cel ascultător. Am dori oare să cunoaștem rezultatele anulării Legii lui Dumnezeu? Experiența

a fost încercată. Teribile au fost scenele care au avut loc în Franța atunci când ateismul a devenit putere stăpânitoare. S-a demonstrat atunci înaintea lumii că a lepăda restricțiile pe care Dumnezeu le-a impus înseamnă primirea conducerii celui mai crud dintre tirani. Când măsura neprihănirii este îndepărtată, este deschisă calea pentru prințul întunericului de a-și întemeia puterea pe pământ.

Oriunde preceptele divine sunt lepădate, păcatul încetează să mai fie privit ca păcat, iar neprihănirea nu este de dorit. Aceia care refuză să se supună guvernării lui Dumnezeu sunt cu totul nepregătiți pentru a se conduce pe ei înșiși. Prin învățăturile lor vătămătoare, este vădit spiritul de nesupunere în inimile copiilor și ale tineretului, care din fire nu pot suporta controlul; și ca urmare va fi o societate nelegiuită și imorală. În timp ce-și bat joc de credulitatea acelor care ascultă de cerințele lui Dumnezeu, mulțimile primesc cu ușurință amăgirile lui Satana. Ei dau frâu liber plăcerii și practică păcatele care au adus judecățile asupra păgânilor.

(8) CE PRINCIPIU BIBLIC VA REZULTA CÂND LEGILE LUI DUMNEZEU SE VOR ASEZA IN LINIE?

Nu vă înșelați: „Dumnezeu nu Se lasă să fie batjocorit”. Ce seamănă omul, aceea va și secera. (Galateni 6:7)

Aceia care îi învață pe oameni să privească poruncile lui Dumnezeu cu ușurință seamănă neascultare pentru a culege neascultare. Să fie date la o parte restricțiile impuse de Legea divină și atunci legile omenești vor fi în curând neluate în seamă. Din cauză că Dumnezeu interzice practicile necinstite, pof-ta, minciuna și înșelăciunea, oamenii sunt gata să calce principiile Sale, pe care le socotesc ca o piedică în calea prosperității lor pământești; dar urmările îndepărtării acestor precepte vor fi de așa natură, încât nu se pot anticipa. Dacă legea n-ar fi obligatorie, de ce să mai fie teama de a o călca? Proprietatea n-ar mai fi sigură. Oamenii ar lua bunurile vecinului prin violență, iar cel mai tare ar deveni cel mai bogat. Nici viața n-ar mai fi respectată. Votul căsătoriei n-ar mai sta ca un bastion pentru apărarea familiei. Cine ar avea puterea, dacă ar dori, ar putea lua nevasta vecinului prin violență. Porunca a cincea ar fi îndepărtată împreună cu a patra. Copiii nu s-ar sfii să ia viața părinților lor, dacă astfel și-ar putea împlini dorința inimii lor stricate. Lumea civilizată ar deveni o hoardă de hoți și asasini; iar pacea, liniștea și fericirea ar fi alungate de pe pământ.

(9) CE BINECUVANTARE S-A PIERDUT PRIN NEASCULTAREA PORUNCILOR LUI DUMNEZEU?

*Fiule, nu uita învățăturile mele
și păstrează în inima ta sfaturile mele!
Căci ele îți vor lungi zilele și anii vieții
tale și-ți vor aduce multă pace.
(Proverbele 3:1-2)*

Încă de acum învățătura că oamenii sunt eliberați de ascultarea de cerințele lui Dumnezeu a slăbit puterea obligației morale și a deschis stăvilarele nelegiuirii asupra lumii. Nelegiuirea, risipa și corupția se revarsă peste noi ca un val copleșitor. În familie, Satana este la lucru. Steagul lui flutură chiar și în căminele zise creștine. Gelozia, bănuielile, fătărnicia, înstrăinarea, rivalitatea, lupta, trădarea încrederii sacre, îngăduirea poftelor se află acolo. Întregul sistem de principii și de învățături religioase, care ar trebui să constituie temelia și structura vieții sociale, pare a fi un edificiu gata să se prăbușească în ruină. Criminalii cei mai josnici, când sunt aruncați în închisoare pentru abaterile lor, sunt făcuți adesea primitorii darurilor și atențiilor ca și când ar fi obținut o distincție de invidiat. Se dă o mare publicitate caracterului și crimelor lor. Presa publică amănunte revoltătoare cu privire la vicii, inițiind în

felul acesta și pe alții în practicarea înșelătoriei, furtului și a crimei; iar Satana tresaltă pentru succesele planurilor lui diabolice. Pasiunea nebunească a viciului, violența cu care se ia viața, creșterea teribilă a necumpătării și a nelegiuirii peste orice măsură trebuie să îi trezească pe toți aceia care se tem de Dumnezeu, să se întrebe ce se poate face pentru a opri valul răului.

(10) CARE ESTE REZULTATUL CAND NELEGIUIREA CONTROLEAZA PE CEI CARE CONDUC OMENIREA?

Am fost vinovați și necredincioși față de Domnul, am părăsit pe Dumnezeul nostru; am vorbit cu apăsare și răzvrătire, am cugetat și am vorbit cuvinte mincinoase, (Isaia 59:13)

Curțile de justiție sunt corupte. Conducătorii sunt mânați de dorința după câștig și de iubirea de plăceri senzuale. Necumpătarea a întunecat facultățile multora, așa încât Satana are stăpânire aproape deplină asupra lor. Juriștii sunt pervertiți, mituiți, înșelați. Beția și petrecerile, pasiunea, gelozia, necinstea de orice fel sunt prezente printre aceia care administrează legile. „Adevărul s-a poticnit în piața de obște

și neprihănirea nu poate să se apropie.”
(Isaia 59, 14)

(11) CARE ESTE REZULTATUL ATUNCI CAND CREDINTA IN CUVANTUL LUI DUMNEZEU ESTE PIERDUTA?

*Inima lor este nesimțitoare ca
grăsimea, dar eu mă desfățez în Legea
Ta. (Psalmi 119:70)*

Nelegiuirea și întunericul spiritual care au stăpânit în timpul supremației Romei au fost urmarea inevitabilă a înăbușirii Scripturilor; dar unde trebuie găsită cauza necredinței larg răspândite, a lepădării Legii lui Dumnezeu și a stricăciunii care este legată de acestea, în lu-mina deplină a iluminării Evangheliei și într-un veac de libertate religioasă? Acum, pentru că nu mai poate ține lumea sub stăpânirea lui prin interzicerea Scripturilor, Satana recurge la alte mijloace pentru a-și atinge același scop. Distrugerea credinței în Biblie slujește scopului lui așa cum slujește și distrugerea Bibliei însăși. Prin introducerea ideii că Legea lui Dumnezeu nu este obligatorie, în realitate el îi conduce pe oameni să o calce ca și când ar fi întru totul necunoscători ai preceptelor ei. Și acum, ca și în veacurile trecute, el a lucrat prin

biserică pentru a-și realiza planurile. Organizațiile religioase ale zilei au refuzat să asculte adevărurile nepopulare, descoperite clar în Scripturi, și, combătându-le, ei au adoptat interpretări și au luat poziții care au semănat pe o scară largă semințele necredinței.

(12) CE PROMISIUNE DIVINA ESTE DATA PRIVIND STABILITATEA LEGII LUI DUMNEZEU?

Să nu credeți că am venit să stric Legea sau Prorocii; am venit nu să stric, ci să împlinesc. (Matei 5:17)

(13) Care va fi cea mai importantă caracteristică a celor care ÎL IUBESC pe DUMNEZEU ȘI SUNT OAMENI RESTANȚI ÎN ULTIMA ZI?

Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus.” (Apocalipsa 14:12)

(14) DEȘI NEGLIGAT DE MAJORITATEA, CE ZI A CERUT DUMNEZEU SĂ O OBSERVEM CA FIIND SAMBATA LUI?

Adu-ți aminte de ziua de odihnă, ca s-o sfințești. ⁹ Să lucrezi șase zile și să-ți

faci lucrul tău. ¹⁰ Dar ziua a șaptea este ziua de odihnă închinată Domnului, Dumnezeului tău: să nu faci nicio lucrare în ea, nici tu, nici fiul tău, nici fiica ta, nici robul tău, nici roaba ta, nici vita ta, nici străinul care este în casa ta. ¹¹ Căci în șase zile a făcut Domnul cerurile, pământul și marea, și tot ce este în ele, iar în ziua a șaptea S-a odihnit, de aceea a binecuvântat Domnul ziua de odihnă și a sfințit-o. (Exod 20:8-11)

Amăgirilor spiritismului. Învățătura cu privire la chinurile veșnice i-a condus pe mulți să nu mai creadă în Biblie. Când cuvintele poruncii a patra sunt susținute înaintea oamenilor, se descoperă că este poruncită păzirea Sabatului zilei a șaptea; și ca singura cale de a se elibera de o datorie pe care nu sunt gata să o îndeplinească, mulți învățători populari declară că Legea lui Dumnezeu nu mai este obligatorie. În felul acesta, ei resping Legea și, o dată cu ea, și Sabatul. Când lucrarea pentru reforma Sabatului se extinde, această lepădare a Legii divine, pentru a evita cerințele poruncii a patra, va deveni aproape generală. Învățăturile conducătorilor religiei au deschis ușa către necredință, către spiritism și către disprețuirea Legii sfinte a lui Dumnezeu; și asupra acestor conducători zace o răspundere grozavă

pentru nelegiuirea care există în lumea creștină.

(15) CE PREZICE SCRIPTURA: VA INCERCA PUTEREA BESTIEI SA SE MODIFICE?

El va rosti vorbe de hulă împotriva Celui Preaînalt, va asupri pe sfinții Celui Preaînalt și se va încumeta să schimbe vremurile și legea, și sfinții vor fi dați în mâinile lui timp de o vreme, două vremuri și o jumătate de vreme. (Daniel 7:25)

(16) DIN CE FALS SUBTIL – CAPETELE CARE AU INCERCAT SA IA LOCUL ADEVARULUI VOR FI AVERTIZATE?

Luați seama ca nimeni să nu vă fure cu filozofia și cu o amăgire deșartă după datina oamenilor, după învățăturile începătoare ale lumii, și nu după Hristos. (Coloseni 2:8)

Cu toate acestea, chiar această categorie de oameni susține că rapida răspândire a stricăciunii se datorează în mare măsură profanării așa-numitului „Sabat creștin” și că impunerea păzirii duminicii ar reface într-o mare măsură morala societății. Această susținere este accentuată îndeosebi în America, unde

învățătura cu privire la Sabatul adevărat a fost predicată pe scară largă. Aici lucrarea de cumpătare, una dintre cele mai proeminente și importante dintre reformele morale, este adesea combinată cu mișcarea duminicală, iar apărătorii acesteia din urmă se prezintă ca unii care lucrează pentru promovarea celor mai înalte interese ale societății; iar aceia care refuză să se alieze cu ei sunt denunțați ca fiind dușmanii reformei și ai cumpătării. Dar faptul că mișcarea pentru întemeierea rătăcirii este legată cu o lucrare care este bună în ea însăși nu este un argument în favoarea rătăcirii. Putem ascunde otrava amestecând-o cu o hrană sănătoasă, dar nu-i putem schimba natura. Din contră, devine și mai primejdioasă și este mai ușor de luat de către cei neavizați. Unul dintre planurile lui Satana este acela de a amesteca rătăcirea cu destul adevăr pentru a o face plauzibilă. Conducătorii mișcării duminicale pot să ia apărarea unor reforme de care oamenii au nevoie, principii care sunt în armonie cu Biblia; și cu toate acestea, dacă împreună cu ele se află și o cerință care este contrară Legii lui Dumnezeu, slujitorii lui Dumnezeu nu se pot uni cu ei. Nimic nu le poate justifica punerea deoparte a poruncilor lui Dumnezeu în schimbul preceptelor oamenilor. Prin cele două rătăciri mari, nemurirea

sufletului și sfințirea duminicii, Satana îi va aduce pe oameni în robia amăgirilor sale. În timp ce prima pune temelia pentru spiritism, ultima creează o legătură de simpatie cu Roma.

Protestanții din Statele Unite se vor afla în primele rânduri pentru a întinde mâna peste abis și a prinde mâna spiritismului; ele vor trece peste abis pentru a da mâna cu puterea romană; și sub influența acestei uniri întreite, această țară va merge pe urmele Romei, pentru a călca în picioare drepturile conștiinței.

Deoarece spiritismul imită din ce în ce mai mult creștinismul cu numele, el are o putere mai mare să amăgească și să prindă în cursă. După concepția actuală, chiar și Satana s-a convertit. El va apărea sub forma unui înger de lumină. Prin mijlocirea spiritismului se vor face minuni, bolnavi vor fi vindecați, și multe minuni vor avea loc, lucruri ce nu se pot contesta. Și pentru că duhurile își vor mărturisi credința în Biblie și vor manifesta respect pentru instituțiile bisericii, lucrarea lor va fi acceptată ca o manifestare a puterii divine.

(17) CARE ESTE ULTIMUL REZULTAT AL ASCULTARII PARTIALE?

Îngerului Bisericii din Laodiceea scrie-i: 'Iată ce zice Cel ce este Amin,

Martorul credincios și adevărat,

Începutul zidirii lui Dumnezeu:

¹⁵ «Știu faptele tale: că nu ești nici rece, nici în clocot. O, dacă ai fi rece sau în clocot! ¹⁶ Dar, fiindcă ești căldicel, nici rece, nici în clocot, am să te vărs din gura Mea. (Apocalipsa 3:14-16)

Linia de deosebire dintre creștinii cu numele și cei nelegiuïți abia se mai distinge astăzi. Membrii bisericii iubesc ce iubește lumea și sunt gata să se unească cu ea, iar Satana s-a hotărât să-i unească într-o singură organizație și în felul acesta să-și întărească puterea, aruncându-i în rândurile spiritismului. Papistașii care se laudă cu minunile, ca fiind un semn sigur al bisericii adevărate, vor fi amăgiți cu ușurință de această putere făcătoare de minuni; iar protestanții care au lepădat scutul adevărului vor fi amăgiți și ei. Papistașii, protestanții și cei lumești vor primi în egală măsură o formă de evlavie fără putere și vor vedea în această unire o mare mișcare pentru pocăința lumii întregi și pentru inaugurarea mileniului mult așteptat. Prin spiritism, Satana apare ca un binefăcător al omenirii, vindecând bolile oamenilor și pretinzând a aduce o ordine nouă și un sistem mai înalt de credință religioasă; dar în același timp lucrează ca un nimicitor. Ispitele lui duc

mulțimile la ruină. Necumpătarea detronează rațiunea, urmează îngăduința senzuală, lupta și vărsarea de sânge. Satana găsește plăcere în război, căci el provoacă pasiunile cele mai rele ale sufletului și aruncă pentru veșnicie victimele cufundate în viciu și în sânge. Ținta lui este să provoace popoarele la război unul împotriva altuia, pentru că în felul acesta poate îndepărta mințile oamenilor de la lucrarea de pregătire pentru a sta în ziua lui Dumnezeu.

(18) CARE VA FI ULTIMUL REZULTAT AL RESPINGERII NEAMULUI A LEGII LUI DUMNEZEU?

*Țara este tristă, sleită de puteri;
locuitorii sunt mâhniți și tânjesc;
căpeteniile poporului sunt fără
putere, ⁵ căci țara a fost spurcată de
locuitorii ei; ei călcau legile, nu
țineau poruncile și rupeau
legământul cel veșnic! (Isaia 24:4-5)*

Satana lucrează și prin elementele naturii, pentru a-și strânge secerișul de suflete nepregătite. El a studiat secretele laboratoarelor naturii și își folosește toată puterea pentru a controla aceste elemente atât cât îi îngăduie Dumnezeu. Când i s-a îngăduit să-l chinuiască pe Iov, cât de repede turmele, cirezile,

robii, casele, copiii au fost distruși, un necaz venind după altul ca într-o clipă. Dumnezeu este Acela care ocrotește faptele Sale și le înconjoară pentru a le feri de puterea distrugătorului. Dar lumea creștină a dovedit dispreț față de Legea lui Iehova; Domnul însă va face exact ce a spus — Își va retrage binecuvântările de la pământ și-Și va îndepărta grija ocrotitoare de la aceia care se răscoală împotriva Legii Sale, învățându-i și obligându-i și pe alții să facă la fel. Satana are stăpânire peste toți aceia pe care Dumnezeu nu-i păzește în mod deosebit. El îi va favoriza și îi va face pe unii să prospere pentru a aduce la îndeplinire planurile lui și va aduce necazuri pentru alții, făcându-i pe oameni să creadă că Dumnezeu este Acela care-i chinuiește.

În timp ce va apărea înaintea copiilor oamenilor ca un mare medic care le poate vindeca bolile, el va aduce boală și dezastru, până acolo încât orașele populate să fie aduse în stare de ruină și părăsire. Chiar acum el este la lucru. În accidente și calamități pe mare și pe uscat, în marile conflagrații, în furtuni grozave și în uragane pustiitoare, inundații, cicloane, valuri uriașe și în cutremure, în toate locurile și în mii de forme, Satana își exercită puterea. El distruge lanurile gata de recoltat, având ca urmare foametea și suferința. El face

ca aerul să fie poluat de moarte și mii de ființe pier din cauza stricăciunii lui.

Aceste calamități vor deveni din ce în ce mai frecvente și mai dezastruoase.

Distrugerea va veni asupra oamenilor și a animalelor. „Țara este tristă, sleită de puteri; locuitorii sunt mâhniți și tânjesc; țara a fost spurcată de locuitorii ei; ei călcau legile, nu țineau poruncile, și rupeau legământul cel veșnic!” (Isaia 24, 4.5)

(19) Care este rezultatul teribil atunci când cei înșelați acționează în conformitate cu planurile satanei?

Au să vă dea afară din sinagogi, ba încă va veni vremea când oricine vă va ucide să creadă că aduce o slujbă lui Dumnezeu. (Ioan 16:2)

Atunci, amăgitorul cel mare îi va convinge pe oameni că aceia care slujesc lui Dumnezeu sunt cauza tuturor acestor rele. Clasa de oameni care a provocat dizgrația cerului va pune toate necazurile lor asupra aceluia a căror ascultare de Legea lui Dumnezeu este o mustrare continuă pentru aceia care o calcă. Se va spune că oamenii Îl insultă pe Dumnezeu prin călcarea sabbatului duminical; că acest păcat a adus calamitățile care nu vor

înceta până nu se va impune cu strictețe păzirea duminicii; și că aceia care susțin cerințele poruncii a patra, distrugând prin aceasta respectul față de duminică, sunt instigatorii poporului, împiedicând revenirea lor în favoarea divină și la prosperitatea materială. În felul acesta, acuzația ridicată în vechime împotriva slujitorului lui Dumnezeu se va repeta pe criterii bine stabilite: „Abia a zărit Ahab pe Ilie, și i-a zis: «Tu ești acela care nenorocești pe Israel?» Ilie a răspuns: «Nu eu nenorocesc pe Israel; ci tu, și casa tatălui tău, fiindcă ați părăsit poruncile Domnului și te-ai dus după Baali»” (1 Regi 18, 17.18). Când mânia oamenilor va fi provocată prin acuzații neadevărate, ei vor urma față de trimișii lui Dumnezeu o cale foarte asemănătoare cu aceea pe care Israelul apostaziat a urmat-o în ceea ce îl privea pe Ilie.

(20) CE SURSĂ PUTERNICĂ A AMAGIRII VA UTILIZA SATANA ÎN ULTIMELE ZILE PENTRU A AMAGI MAJORITATEA?

Acestea sunt duhuri de draci, care fac semne nemaipomenite și care se duc la împărații pământului întreg, ca să-i strângă pentru războiul zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic. (Apocalipsa 16:14)

Căci se vor scula hristoși mincinoși și proroci mincinoși, vor face semne mari și minuni, până acolo încât să înșele, dacă va fi cu putință, chiar și pe cei aleși. (Matei 24:24)

Puterea de a face minuni se va descoperi prin spiritism și își va exercita influența împotriva acelor care aleg să asculte de Dumnezeu mai mult decât de oameni. Comunicările din partea duhurilor vor declara că Dumnezeu le-a trimis pentru a-i convinge de rătăcirea lor pe aceia care leapădă duminica, afirmând că legile țării trebuie ascultate ca fiind Legea lui Dumnezeu. Ele vor deplânge marea nelegiuire din lume și vor susține mărturia învățătorilor religioși, care susțin că starea morală decăzută este cauzată de necinstirea duminicii. Mare va fi indignarea împotriva tuturor acelor care refuză să accepte mărturia lor. Modul de procedare al lui Satana în această luptă finală cu poporul lui Dumnezeu este același pe care l-a folosit la începutul marii controversă din ceruri. El pretindea că vrea să promoveze stabilitatea cărmuirii divine, în timp ce în ascuns depunea toate eforturile pentru a asigura lepădarea ei. Și astfel, chiar lucrarea pe care se străduia să o îndeplinească o pune în contul îngerilor credincioși. Aceeași lucrare de amăgire

a marcat istoria Bisericii Romane. Ea a susținut că lucrează ca vicerege al cerului, în timp ce a căutat să se înalțe mai presus de Dumnezeu și să-I schimbe Legea. Sub conducerea Romei, aceia care au suferit moartea pentru credincioșia lor față de Evanghelie au fost denunțați ca răufăcători, au fost declarați ca fiind în alianță cu Satana; și era folosit orice mijloc posibil pentru a-i acoperi de rușine, pentru a-i face să apară în ochii oamenilor și chiar în ochii lor ca cei mai odioși criminali. Tot așa va fi și acum. În timp ce Satana caută să-i distrugă pe aceia care cinstesc Legea lui Dumnezeu, va face să fie acuzați de călcarea legii, ca oameni care Îl dezonoarează pe Dumnezeu și aduc judecățile Lui asupra lumii.

(21) UTILIZAREA METODEI LUI DE SEDUCȚIE ȘI CONTROL, CARE ESTE SCOPUL SUBSTANT AL SATANEI ÎN ACEST CONFLICT IMINENT?

Fiți treji și vegheați! Pentru că potrivnicul vostru, diavolul, dă târcoale ca un leu care răcnește și caută pe cine să înghită. (1 Petru 5:8)

Dumnezeu nu forțează niciodată voința sau conștiința; dar calea continuă a lui Satana — pentru a câștiga stăpânire

asupra acelor pe care nu-i poate amăgi altfel — este constrângerea prin cruzime. Prin teamă, el încearcă să domine conștiința și să-și asigure închinarea. Pentru împlinirea acestui țel, el lucrează prin autoritățile religioase și pământești, mobilizându-le să impună legile omenești, disprețuind Legea lui Dumnezeu.

(22) CE CARACTERISTICA A ULTIMEI ZILE A LUI DUMNEZEU VA ADUCE URA SATANEI SI URMARITORILOR LUI?

Și balaurul, mâniat pe femeie, s-a dus să facă război cu rămășița seminței ei, cu cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu și țin mărturia lui Isus Hristos. (Apocalipsa 12:17)

Aceia care cinstesc Sabatul biblic vor fi denunțați ca vrăjmași ai legii și ai ordinii, ca unii care calcă în picioare preceptele morale ale societății, provocând anarhie și corupție și atrăgând judecățile lui Dumnezeu asupra pământului. Stăruințele de a nu-și călca pe conștiință vor fi socotite ca încăpățănare, îndărătnicie și dispreț față de autoritate. Ei vor fi acuzați de nemulțumire față de cărmuire. Slujitorii care contestă obligativitatea Legii divine vor prezenta de la amvoane datoria de a

da ascultare autorităților civile ca fiind rânduite de Dumnezeu. În sălile legislative și în curțile de judecată, păzitorii Sabatului vor fi greșit prezentați și condamnați. O falsă interpretare va fi dată cuvintelor lor, iar asupra motivelor lor va fi pusă cea mai rea intenție.

(23) CE ACȚIUNI VOR FI ÎNTREPRINSE DE AUTORITĂȚILE CIVILE ȘI APROBATE DE MAJORITATEA RELIGIOASĂ ÎN TENTATIVA DE A FORȚA SUSTINATORII LUI DUMNEZEU SĂ VIOLEZE CONȘTIINȚA LOR?

și nimeni să nu poată cumpăra sau vinde fără să aibă semnul acesta, adică numele fiarei, sau numărul numelui ei. (Apocalipsa 13:17)

Când bisericile protestante resping argumentele clare, scripturistice, în apărarea Legii lui Dumnezeu, ele vor dori să-i aducă la tăcere pe aceia a căror credință n-o pot respinge cu ajutorul Bibliei. Cu toate că închid ochii față de acest fapt, ele adoptă acum o cale care va duce la prigonirea acelor care refuză în mod conștient să facă ceea ce face restul lumii creștine și să recunoască pretențiile sabatului papal.

Demnitarii bisericii și ai statului se vor uni pentru a corupe, a convinge sau

pentru a constrânge toate clasele de oameni să cinstească duminica. Lipsa autorității divine va fi înlocuită cu decretele prigonitoare. Corupția politică distruge iubirea de dreptate și respectul pentru adevăr; chiar și în America cea liberă, conducătorii și legiuitorii, pentru a-și asigura favoarea publică, se vor supune cererii populare după o lege care să impună păzirea duminicii. Libertatea de conștiință, obținută cu un sacrificiu atât de mare, nu va mai fi respectată. În lupta care se apropie cu grăbire, vom vedea exemplificate cuvintele profetului: „Și balaurul, mâniat pe femeie, s-a dus să facă război cu rămășița seminței ei, care păzesc poruncile lui Dumnezeu, și țin mărturia lui Isus Hristos” (Apocalipsa 12, 17).

Acum sunt conștient de faptul că Scriptura elimină în mod clar un conflict iminent „așa cum nu a fost niciodată”, care va începe pe măsură ce ne apropiem de încheierea istoriei acestei lumi.

Da Indecis

Îmi dau seama că, de la concepția păcatului, focalizarea atacului lui Satana în această mare controversă a fost legile sacre veșnice ale lui Dumnezeu - baza guvernării Sale.

Da Indecis

Apocalipsa 12:17 arată că scopul final al Satanei este defăimarea legilor lui Dumnezeu în scopul de a provoca respingerea supremă a acestor principii sacre.

Da Indecis

Acum știu că Scriptura arată că poruncile lui Dumnezeu sunt sacre și veșnice, în ciuda tentării lui Satana și a omului de a „gândi să schimbe vremurile și legile”. Daniel 7:25.

Da Indecis

Acum văd că Biblia ne învață importanța respectării tuturor poruncilor sacre ale lui Dumnezeu și a sparge una înseamnă a le sparge pe toate. James 2:10.

Da Indecis

Aleg să fiu printre oamenii loiali ai rămășiței lui Dumnezeu care ascultă poruncile Sale și rămân credincioși lui Iisus. Apocalipsa 14:12.

Da Indecis

Lectia 8

Scripturile-o aparare sigura

(1) CINE NE VA PROTEJA DE INSELATORIILE SATANEI?

Isus i-a răspuns: „Este scris: ‘Omul nu va trăi numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu’.” (Luca 4:4)

La lege și la mărturie!” Căci dacă nu vor vorbi așa, nu vor mai răsări zorile pentru poporul acesta. (Isaia 8:20)

„«La Lege și la mărturie»! Căci dacă nu vor vorbi așa, nu vor mai răsări zorile pentru poporul acesta” (Isaia 8, 20). Poporul lui Dumnezeu este

îndreptat către Scripturi, ca fiind scutul lui împotriva influenței învățătorilor rătăciți și a puterii amăgitoare a duhurilor întunericului. Satana folosește orice plan posibil pentru a-i împiedica pe oameni să câștige o cunoaștere a Bibliei, deoarece declarațiile ei lămurite îi demască amăgirile. Ori de câte ori are loc o redeșteptare a lucrării lui Dumnezeu, prințul răului se trezește la o activitate mai intensă; acum el își adună toate puterile pentru o luptă finală împotriva lui Hristos și a urmașilor Lui. Ultima mare amăgire este pe punctul de a se descoperi înaintea noastră.

Antihristul trebuie să-și desfășoare lucrările miraculoase înaintea ochilor noștri. Atât de mult se va asemăna contrafacerea cu adevărul, încât va fi peste putință să se facă deosebirea între ele, cu excepția faptului că avem Sfintele Scripturi. Prin mărturia lor trebuie probate toate declarațiile și orice minune.

(2) DIN CE SURSE VOR VENI PUTERILE NOASTRE PENTRU A-L ASCULTA PE DUMNEZEU IN DEFAVOAREA OMULUI?

Dumnezeul oricărui har, care v-a chemat în Hristos Isus la slava Sa veșnică, după ce veți suferi puțină vreme, vă va desăvârși, vă va întări, vă va da putere și vă va face neclintți. (1 Petru 5:10)

Toți aceia care încearcă să asculte de toate poruncile lui Dumnezeu vor întâlni împotriviri și vor fi luați în râs. Ei vor putea să reziste numai cu ajutorul lui Dumnezeu. Pentru a putea suporta încercarea din fața lor, trebuie să înțeleagă voia lui Dumnezeu așa cum a fost descoperită în Cuvântul Său; ei Îl pot cinsti numai dacă au o concepție corectă cu privire la caracterul Său, la cărmuirea și la planurile Sale și dacă lucrează în armonie cu ele. Numai aceia care și-au întărit mintea cu adevărurile Bibliei vor rezista în ultimul mare conflict.

Fiecărui suflet i se va pune problema cercetătoare: „Să ascult mai mult de Dumnezeu decât de oameni?” Ora hotărâtoare este chiar acum la uși. Sunt picioarele noastre întemeiate pe stânca de neclintit a Cuvântului lui Dumnezeu? Suntem pregătiți să stăm hotărâți în apărarea poruncilor lui Dumnezeu și a credinței lui Isus?

(3) DE CE A FURNIZAT DUMNEZEU PROFETIA ÎN CUVÂNTUL SĂU?

Și tot ce a fost scris mai înainte a fost scris pentru învățătura noastră, pentru ca, prin răbdarea și prin mângâierea pe care o dau Scripturile, să avem nădejde. (Romani 15:4)

Lucrurile ascunse sunt ale Domnului, Dumnezeuului nostru, iar lucrurile descoperite sunt ale noastre și ale copiilor noștri, pe vecie, ca să împlinim toate cuvintele legii acesteia. (Deuteronom 29:29)

Înainte de răstignirea Sa, Mântuitorul le-a explicat ucenicilor că urma să fie dat la moarte și că va învia din mormânt, iar îngerii au fost de față pentru a imprima cuvintele Lui în minte și în inimă. Dar ucenicii așteptau o eliberare pământească de sub jugul roman și nu puteau suporta gândul ca Acela în care își concentraseră toate nădejdlile să sufere o moarte atât de rușinoasă. Cuvintele de care trebuiau să-și amintească au fost alungate din minte; și atunci când a venit timpul încercării, i-a găsit nepregătiți. Moartea lui Isus a distrus atât de mult nădejdlile lor, ca și când El nu-i avertizase. Tot astfel în profeții, viitorul ne este descoperit tot așa de clar cum a fost înfățișat ucenicilor prin cuvintele Domnului Hristos. Evenimentele legate de încheierea timpului de har și de lucrarea de pregătire pentru timpul strâmtorării sunt prezentate lămurit. Dar mulțimile nu înțeleg mai bine aceste adevăruri importante și sunt pentru ele ca și când nu le-ar fi fost descoperite. Satana veghează să răpească orice impresie care i-ar putea face înțelepți spre

mântuire, iar timpul încercării îi va găsi nepregătiți.

(4) CE TREI AVERTISMENTE DE ZILE FINALE REPREZINTA APELUL NOSTRU LA MODUL DE SALVARE?

Și am văzut un alt înger care zbura prin mijlocul cerului cu o Evanghelie veșnică, pentru ca s-o vestească locuitorilor pământului, oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod. ⁷ El zicea cu glas tare: „Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecății Lui, și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor!” ⁸ Apoi a urmat un alt înger, al doilea, și a zis: „A căzut, a căzut Babilonul, cetatea cea mare, care a adăpat toate neamurile din vinul mândriei curviei ei!” ⁹ Apoi a urmat un alt înger, al treilea, și a zis cu glas tare: „Dacă se închină cineva fiarei și icoanei ei și primește semnul ei pe frunte sau pe mână, ¹⁰ va bea și el din vinul mândriei lui Dumnezeu, turnat neamestecat în paharul mândriei Lui și va fi chinuit în foc și în pușciovă înaintea sfinților îngeri și înaintea Mielului. (Apocalipsa 14:6-10)

Când Dumnezeu trimite oamenilor avertizări atât de importante, ele fiind reprezentate ca vestite de îngeri sfinți

zburând prin mijlocul cerului, El cere fiecărui suflet înzestrat cu puterile rațiunii să ia aminte la solie. Judecățile înfricoșate, pronunțate împotriva închinătorilor fiarei și chipului ei (Apocalipsa 14, 9-11), trebuie să-i conducă la un studiu atent al profețiilor, să-i învețe ce înseamnă semnul fiarei și cum să se ferească de a-l primi. Dar majoritatea oamenilor nu doresc să audă adevărul și se îndreaptă către închipuiri. Apostolul Pavel declara, privind către zilele din urmă: „Căci va veni vremea când oamenii nu vor putea să sufere învățătura sănătoasă” (2 Timotei 4, 3).

(5) CUM A DESCRIS PAUL ATITUDINEA MAJORITATII CONDUSE DE ADEVARUL DOGMATIC?

Căci va veni vremea când oamenii nu vor putea să sufere învățătura sănătoasă, ci îi vor gâdila urechile să audă lucruri plăcute și își vor da învățători după poftele lor. ⁴ Își vor întoarce urechea de la adevăr și se vor îndrepta spre istorisiri închipuite. (2 Timotei 4:3-4)

Acel timp a venit. Mulțimile nu doresc adevărul Bibliei, pentru că el vine în conflict cu dorința inimii păcătoase și iubitoare de lume; iar Satana le oferă amăgirile pe care ei le iubesc.

(6) CUM DETERMINA ADEVARATII URMARITORI AI LUI HRISTOS ADEVARUL DOGMATIC?

*La lege și la mărturie!” Căci dacă
nu vor vorbi așa, nu vor mai
răsări zorile pentru poporul
acesta. (Isaia 8:20)*

Dar Dumnezeu va avea un popor pe pământ care să susțină Biblia și numai Biblia, ca măsură a tuturor învățăturilor și ca temelie a tuturor reformelor. Părerile oamenilor învățați, deducțiile științei, crezurile sau hotărârile consiliilor ecleziastice, atât de numeroase și contradictorii, cum sunt și bisericile pe care ele le reprezintă, glasul majorității — nici una și nici toate acestea laolaltă nu trebuie privite ca dovadă pentru sau împotriva vreunui punct al credinței religioase. Înainte de a primi orice învățătură sau precept, trebuie să cerem un clar „Așa zice Domnul” în sprijinul ei.

(7) CE ARE DE-A FACE RESPONSABILITATEA NOASTRA CU INVATATURILE DE LA OAMENI?

*Iudeii aceștia aveau o inimă mai
aleasă decât cei din Tesalonic. Au*

primit Cuvântul cu toată râvna și cercetau Scripturile în fiecare zi, ca să vadă dacă ce li se spunea este așa. (Faptele Apostolilor 17:11)

Satana încearcă încontinuu să atragă atenția la om, în locul lui Dumnezeu. El îi conduce pe oameni să privească la episcopi, la pastori, la profesori de teologie, ca îndrumători ai lor, în loc să cerceteze Scripturile pentru a-și cunoaște datoria. Atunci, stăpânind mințile acestor conducători, el poate influența mulțimile după voia lui.

(8) CARE A FOST REZULTATUL SPRIJINULUI EVREIESC ASUPRA LIDERILOR LOR PENTRU INTELEGEREA SCRIPTURII?

Disprețuit și părăsit de oameni, om al durerii și obișnuit cu suferința, era așa de disprețuit că îți întorceai fața de la El, și noi nu L-am băgat în seamă. (Isaia 53:3)

Când Hristos a venit să spună cuvintele vieții, oamenii de rând L-au ascultat cu plăcere; și mulți, chiar dintre preoți și dintre conducători, au crezut în El. Dar marele preot și conducătorii poporului s-au hotărât să-L condamne și să respingă învățăturile Lui. Deși dăduseră greș în toate străduințele lor de

a găsi acuzații împotriva Lui, cu toate că nu putuseră decât să simtă influența puterii și a înțelepciunii divine, care însoțeau cuvintele Sale, ei s-au închistat în prejudecăți; au respins dovada cea mai lămurită a mesianității Sale, ca nu cumva să fie obligați să devină ucenicii Lui. Acești împotrivitori ai lui Isus erau bărbați pe care oamenii fuseseră învățați din copilărie să-i respecte, în fața autorității cărora fuseseră obișnuiți să se plece. „Cum se face”, au întrebat ei, „că mai marii și cărturarii noștri nu cred în Isus? Nu L-ar primi acești oameni evlavioși dacă ar fi Hristosul?”

Influența unor conducători ca aceștia a condus națiunea iudaică să-L respingă pe Răscumpărătorul ei.

Duhul care i-a influențat pe conducătorii și preoții aceia este manifestat și astăzi de mulți care au o înaltă pretenție de evlavie. Ei refuză să cerceteze mărturia Scripturilor cu privire la adevărurile deosebite pentru această vreme. Ei arată la numărul lor, la bogăția și popularitatea lor și îi privesc cu dispreț pe aceia care apără adevărul și care sunt puțini, săraci, nepopulari și au o credință care-i desparte de lume.

(9) CARE ESTE SINGURA SURSA DE PREVENIRE A DECEPTIEI?

Caută să te înfățișezi înaintea lui Dumnezeu ca un om încercat, ca un lucrător care n-are de ce să-i fie rușine și care împarte drept Cuvântul adevărului. (2 Timotei 2:15)

Hristos a prevăzut că pretenția nejustificată de autoritate, pe care și-au asumat-o cărturarii și fariseii, nu avea să înceteze o dată cu împrăștierea iudeilor. El a avut o vedere profetică în ceea ce privește înălțarea autorității omenești, care pretindea stăpânire asupra conștiinței, dar care a fost un blestem grozav pentru biserică în toate veacurile. Iar mustrarea aspră a cărturarilor și a fariseilor, precum și avertizările Sale ca poporul să nu-i urmeze pe acești conducători orbi au fost cuprinse în raportul inspirat ca o mustrare pentru generațiile viitoare. Biserica Romană rezervă clerului dreptul de a interpreta Scripturile. Pe temeiul că numai eclesiastici sunt competenți să explice Cuvântul lui Dumnezeu, el este ascuns de oamenii de rând. Cu toate că Reforma a dat tuturor oamenilor Scripturile, același principiu care a fost susținut de Roma îi oprește pe credincioșii din bisericele protestante să cerceteze Biblia pentru ei înșiși. Ei sunt instruiți să primească învățăturile *așa cum sunt interpretate de biserică*; și sunt mii de oameni care nu îndrăznesc să primească nimic, oricât de lămurit ar

fi descoperit în Scriptură, care este contrar crezului lor sau învățaturii stabilite de biserica lor.

(10) DUPĂ SCRIPTURĂ, CINE VA FI ÎNTRE NOI SEMĂNÂND DOCTRINĂ FALSĂ?

În norod s-au ridicat și proroci mincinoși, cum și între voi vor fi învățători mincinoși, care vor strecura pe furis erezii nimicitoare, se vor lepăda de Stăpânul care i-a răscumpărat și vor face să cadă asupra lor o pierzare năpraznică. (2 Petru 2:1)

Cu toate că Biblia este plină de avertizări împotriva învățătorilor rătăciți, mulți sunt gata să-și încredințeze sufletele spre păstrare clerului. Există astăzi mii de susținători ai religiei care nu pot prezenta nici un alt motiv pentru punctele de credință pe care le susțin decât că așa au fost învățați de conducătorii lor religioși. Ei trec pe lângă învățăturile Mântuitorului ca și când nu-L observă și acordă o încredere deplină cuvintelor slujitorilor. Dar sunt slujitorii infailibili? Cum ne putem încredința sufletele călăuzirii lor, dacă nu știm din Cuvântul lui Dumnezeu că ei sunt purtătorii de lumină? Lipsa de curaj moral pentru a păși alături de urmele trasate de lume îi conduce pe mulți să-i urmeze pe cei învățați;

și prin împotrivirea lor de a cerceta pentru ei înșiși, ajung legați fără nădejde în lanțurile rătăcirii. Ei văd că adevărul pentru vremea aceasta este lămurit prezentat în Biblie; și simt puterea Duhului Sfânt care însoțește vestirea lui; cu toate acestea, îngăduie ca împotrivirea clerului să-i îndepărteze de la lumină. Cu toate că rațiunea și conștiința sunt convinse, aceste suflete amăgite nu îndrăznesc să gândească altfel decât slujitorul lor; iar judecata lor personală, interesele lor veșnice sunt jertfite necredinței, mândriei și prejudecății altuia. Multe sunt căile prin care Satana lucrează prin influența omenească pentru a-și aduna captivii. El își asigură mulțimile prinzându-le cu funiile de mătase ale iubirii față de aceia care sunt vrăjmași ai crucii lui Hristos. Oricare ar fi această legătură, părintească, filială, conjugală sau socială, urmarea este aceeași; împotrivitorii adevărului își folosesc puterea pentru a stăpâni conștiința, iar sufletele ținute sub stăpânirea lui nu au destul curaj sau independență ca să asculte de propriile convingeri cu privire la datorie.

**(11) DEASUPRA CAROR
LUCRURI SE FACE
RESPONSABILITATEA
CAUTATA PENTRU SALVAREA
MANTUIRII?**

Astfel dar, preaiubiților, după cum totdeauna ați fost ascultători, duceți până la capăt mântuirea voastră, cu frică și cutremur, nu numai când sunt eu de față, ci cu mult mai mult acum, în lipsa mea. (Filipeni 2:12)

Adevărul și slava lui Dumnezeu sunt de nedespărțit; este imposibil, cu Biblia la îndemână, să-L cinstim pe Dumnezeu prin păreri rătăcite. Mulți susțin că nu contează ce crede cineva, numai viața lui să fie corectă. Dar viața este modelată de credință. Dacă adevărul — lumina — este la îndemâna noastră, iar noi neglijăm să folosim prilejul de a-l asculta și a-l vedea, în realitate îl respingem; alegem mai degrabă întunericul decât lumina.

(12) DE CE ESTE PERICULOSĂ IGNORANȚA SCRIPTURILOR?

Multe căi i se par bune omului, dar la urmă duc la moarte. (Proverbele 16:25)

Dumnezeu ne-a dat Cuvântul Său pentru a ne familiariza cu învățăturile lui și să știm ce anume cere El de la noi. Când învățătorul legii a venit la Isus cu întrebarea: „Ce să fac ca să moștenesc viața veșnică?”, Mântuitorul l-a trimis la Scripturi, spunând: „Ce este scris în Le-

ge? Cum citești în ea?” Neștiința nu va scuza nici pe tânăr și nici pe bătrân și nu-i va scuti de pedeapsa datorată pentru călcarea Legii lui Dumnezeu; deoarece în mâna lor se află o prezentare corectă a acelei Legi, a principiilor și cerințelor ei. Nu este suficient să avem intenții bune; nu este suficient să facă cineva ce crede că este drept sau ceea ce un slujitor îi spune că este drept. Mântuirea sufletului său este în joc și trebuie să cerceteze Scripturile pentru el însuși. Oricât de puternice i-ar fi convingerile, oricât de convins ar fi că slujitorul Evangheliei știe care este adevărul, acestea nu pot constitui pentru el o temelie. El are o hartă care-i arată fiecare semn pe calea lui către cer și n-ar trebui să meargă pe ghicite.

(13) CUM INDICA SCRIPTURA MODALITATEA DE A-I STUDIA PAGINILE?

Căci dă învățătură peste învățătură, învățătură peste învățătură, poruncă peste poruncă, poruncă peste poruncă, puțin aici, puțin acolo.” (Isaia 28:10)

Prima și cea mai înaltă datorie a oricărei ființe raționale este să învețe din Scripturi ce este adevărul și apoi să meargă în lumină, încurajându-i și pe alții să-i urmeze exemplul. Trebuie să studiem Biblia zi de zi, cu sârguință, cântărind fiecare gând și comparând

verset cu verset. Cu ajutorul divin trebuie să ne formăm păreri personale, pentru că trebuie să răspundem personal înaintea lui Dumnezeu.

(14) DACA E SA CAUTAM IN BIBLIE PENTRU A INDEPLINI VOINTA LUI DUMNEZEU CE PROMISIUNE AR TREBUI SA CEREM?

Dacă vrea cineva să facă voia Lui, va ajunge să cunoască dacă învățătura este de la Dumnezeu sau dacă Eu vorbesc de la Mine. (Ioan 7:17)

Adevărurile cele mai clare descoperite în Biblie au fost învăluite în îndoială și în întuneric de către oameni învățați, care, având pretenția că au înțelepciune, învață că Scripturile au un înțeles mistic, ascuns, spiritual și care nu iese la iveală în limbajul folosit în ea. Acești oameni sunt învățători răătăciți. Unei asemenea categorii i-a spus Isus: „Nu pricepeți nici Scripturile, nici puterea lui Dumnezeu” (Marcu 12, 24). Limbajul Bibliei trebuie să fie explicat după înțelesul lui evident, afară de faptul că se folosește un simbol sau o figură de stil. Hristos a dat făgăduința: „Dacă vrea cineva să facă voia Lui, va ajunge să cunoască învățătura” (Ioan 7, 17). Dacă oamenii ar lua Biblia așa cum stă scris, dacă n-ar fi fost învățători neadevărați,

care să-i rățăcească și să le încurce mințile, s-ar fi îndeplinit o lucrare care ar fi produs bucurie îngerilor și ar fi adus la staulul lui Hristos mii și mii de oameni care acum pribegesc în rătăcire.

(15) CE PASI VOR PRODUCEREZULTATE PROMISE DE HRISTOS?

Voi Mă veți chema, și veți pleca; Mă veți ruga, și vă voi asculta. ¹³ Mă veți căuta, și Mă veți găsi dacă Mă veți căuta cu toată inima. (Ieremia 29:12-13)

Trebuie să folosim toate puterile minții în studiul Scripturilor și să punem la lucru priceperea pentru a înțelege, atât cât pot muritorii, lucrurile adânci ale lui Dumnezeu; totuși să nu uităm că ascultarea și supunerea asemenea unui copil constituie adevăratul spirit al celui care vrea să învețe. Dificultățile din Scriptură nu pot fi niciodată rezolvate prin aceleași metode care sunt folosite în lupta cu problemele filozofice. Nu trebuie să ne angajăm în studiul Bibliei cu acea încredere în sine cu care atât de mulți pășesc în domeniile științei, ci cu o dependență de Dumnezeu prin rugăciune și cu o dorință sinceră de a

cunoaște voia Sa. Trebuie să venim cu un spirit umil și gata de a învăța pentru a primi cunoștințe de la marele EU SUNT. Altfel, îngerii cei răi ne vor orbi atât de mult mințile și ne vor învârtoșa atât de mult inimile, încă nu vom mai fi impresionați de adevăr.

(16) CUI II ESTE PROMISA INTELEPCIUNEA BIBLICA?

Și a zis iudeilor care crezuseră în El: „Dacă rămâneți în cuvântul Meu, sunteți în adevăr ucenicii Mei; ³² veți cunoaște adevărul, și adevărul vă va face slobozi”. (Ioan 8:31-32)

Legea Domnului este desăvârșită și înviorează sufletul; mărturia Domnului este adevărată și dă înțelepciune celui neștiutor. (Psalmi 19:7)

Multe părți din Scriptură, pe care oamenii învățați le declară a fi o taină sau pe lângă care trec ca fiind lipsite de importanță, sunt pline de mângâiere și de îndrumare pentru acela care a fost învățat în școala lui Hristos. Un motiv pentru care mulți teologi nu au o înțelegere mai lămurită a Cuvântului lui Dumnezeu este acela că își închid ochii în fața adevărilor pe care nu doresc să le practice. Înțelegerea adevărului biblic depinde nu atât de mult de puterea intelectului celui care studiază, cât de

sinceritatea scopului, de dorința stăruitoare de neprihănire.

(17) CUM SUNT INTELESE ADEVARURILE SPIRITUALE?

Dar omul firesc nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu, căci pentru el sunt o nebunie, și nici nu le poate înțelege, pentru că trebuie judecate duhovnicește. (1 Corinteni 2:14)

Biblia n-ar trebui să fie niciodată studiată fără rugăciune. Numai Duhul Sfânt poate să ne facă în stare să simțim importanța acelor lucruri ușor de înțeles sau să ne ferească de interpretarea tendențioasă a adevărilor greu de înțeles. Lucrarea îngerilor cerești este aceea de a pregăti inima pentru a înțelege astfel Cuvântul lui Dumnezeu, încât să fim încântați de frumusețea lui, muștrați de adevărurile lui sau însuflețiți și întăriți de făgăduințele lui. Trebuie să facem ca cererea psalmistului să fie și a noastră: „Deschide-mi ochii, ca să văd lucrurile minunate ale Legii Tale!” (Psalmii 119, 18). Ispitele par adesea irezistibile pentru că, prin neglijarea rugăciunii și a studiului Bibliei, cel ispitit nu-și poate aminti cu ușurință făgăduințele lui Dumnezeu și nu-l poate întâmpina pe Satana cu armele Scripturii. Dar îngerii sunt în jurul acelor care sunt gata să se lase învățați

în lucrurile dumnezeiești; și în timp de mare nevoie, ei își vor aminti chiar acele adevăruri de care au trebuință. În felul acesta, „când vrăjmașul va năvăli ca un râu, Duhul Domnului îl va pune pe fugă” (Isaia 59, 19).

(18) ÎN TIMPURI PERICULOASE CUM NE VOM AMINTI DE ADEVĂRURILE SPIRITUALE?

***Dar Mângâietorul, adică Duhul Sfânt,
pe care-L va trimite Tatăl în Numele
Meu, vă va învăța toate lucrurile și vă
va aduce aminte de tot ce v-am spus
Eu. (Ioan 14:26)***

Isus le-a făgăduit ucenicilor Săi:
„Dar Mângâietorul, adică Duhul Sfânt,
pe care-L va trimite Tatăl, în Numele
Meu, vă va învăța toate lucrurile, și vă
va aduce aminte de tot ce v-am spus Eu”
(Ioan 14, 26). Dar învățăturile lui
Hristos trebuie ca mai înainte să fi fost
depozitate în minte, pentru ca Duhul lui
Dumnezeu să ni le aducă aminte în vreme
de primejdie. „Strâng Cuvântul Tău în
inima mea”, spunea David, „ca să nu
păcătuiesc împotriva Ta” (Psalmii 119, 11).

(19) CARE ESTE REZULTATUL TRAGIC AL SCEPTICISMULUI IMPOTRIVA CUVANTULUI LUI DUMNEZEU?

Fiindcă n-au căutat să păstreze pe Dumnezeu în cunoștința lor, Dumnezeu i-a lăsat în voia minții lor blestemate, ca să facă lucruri neîngăduite. (Romani 1:28)

Luați seama dar, fraților, ca niciunul dintre voi să n-aibă o inimă rea și necredincioasă, care să vă despartă de Dumnezeul cel viu. (Evrei 3:12)

Toți aceia care își prețuiesc interesele veșnice ar trebui să fie în gardă față de năvălirile scepticismului. Vor fi atacați chiar stâlpii adevărului. Este imposibil să ne păstrăm în afara batjocurii, a sofismelor, a învățăturilor subtile și otrăvitoare, ale necredinței moderne. Satana își potrivește ispitele pentru toate clasele de oameni. El îl atacă pe cel neinstruit cu ironie sau batjocură, în timp ce pe cel instruit îl întâmpină cu obiecții științifice și cu raționamente filozofice, ambele calculate să provoace neîncrederea sau disprețuirea Scripturilor. Chiar și tineretul cu experiență puțină își ia libertatea să insinueze îndoieli cu privire la principiile fundamentale ale creștinismului. Și această necredință tinerească, oricât este ea de superficială, își are influența ei. Mulți sunt conduși în felul acesta să își bată joc de credința părinților lor și să aducă întristare Duhului harului (Evrei 10, 29). Multe

vieți care promiteau să fie o cinste pentru Dumnezeu și o binecuvântare pentru lume au fost nimicite de suflul nebunesc al necredinței. Toți aceia care se încred în hotărârile înfumurate ale rațiunii omenești și își închipuie că pot explica tainele divine, ca să ajungă la adevăr fără ajutorul înțelepciunii lui Dumnezeu, sunt încurcați în plasa lui Satana. Trăim în cea mai solemnă perioadă a istoriei acestei lumi. Viitorul mulțimilor care suprapopulează pământul este gata să se hotărască. Buna noastră stare viitoare și chiar mântuirea altor suflete depinde de calea pe care o alegem acum. Avem nevoie să fim călăuziți de Duhul adevărului. Orice urmaș al lui Hristos trebuie să întrebe cu sinceritate: „Doamne, ce vrei să fac?” Avem nevoie să ne umilim înaintea Domnului, cu post și cu rugăciune, și să cugetăm mult la Cuvântul Său, în mod deosebit la scenele judecății. Ar trebui să căutăm acum o experiență vie și profundă în lucrurile lui Dumnezeu. Nu avem nici o clipă de pierdut. Evenimente de importanță vitală au loc în jurul nostru; ne găsim pe terenul fermecat al lui Satana. Nu dormiți, străjeri ai lui Dumnezeu; vrăjmașul vă pândește de aproape, fiind gata în orice clipă, dacă slăbiți vegherea și ațipiți, să sară asupra voastră și să vă facă prada lui.

Mulți sunt amăgiți în ceea ce privește starea lor adevărată înaintea lui Dumnezeu. Ei se felicită pentru faptele rele pe care nu le fac și uită să le amintească pe cele bune și nobile pe care Dumnezeu le cere de la ei, dar pe care au neglijat să le facă. Nu este suficient ca ei să fie pomi în grădina lui Dumnezeu. Ei trebuie să răspundă așteptărilor Sale aducând roadă. El îi face răspunzători pentru că n-au împlinit tot binele pe care-l puteau face, prin harul Său care i-ar fi întărit. În cărțile cerului, ei sunt trecuți ca unii care încurcă locul. Cu toate acestea, nici cazul acestei categorii nu este fără nici o nădejde. Inima iubirii, îndelung răbdătoare, încă mijlocește pe lângă aceia care au disprețuit mila lui Dumnezeu și au călcat în picioare harul Său. „De aceea zice: «Deșteaptă-te tu, care dormi, scoală-te din morți, și Hristos te va lumina». Luați seama deci să umblați cu băgare de seamă. Răscumparați vremea, căci zilele sunt rele” (Efeseni 5, 14-16.)

(20) DACA AM INDEPLINIT CUVANTUL LUI DUMNEZEU, PUTEREA NOASTRA, CARE VA FI REZULTATUL INCERCARILOR NOASTRE?

Dar treimea aceasta din urmă o voi pune în foc și o voi curăți cum se curăță argintul, o voi lămurii cum se lămurește

aurul. Ei vor chema Numele Meu și îi voi asculta; Eu voi zice: ‘Acesta este poporul Meu!’ Și ei vor zice: ‘Domnul este Dumnezeul meu!’ (Zaharia 13:9)

Binecuvântat să fie omul care se încrede în Domnul și a cărui nădejde este Domnul! ⁸ Căci el este ca un pom sădit lângă ape, care-și întinde rădăcinile spre râu; nu se teme de căldură, când vine, și frunzișul lui rămâne verde; în anul secetei, nu se teme și nu încetează să aducă rod.” (Ieremia 17:7-8)

Când va veni timpul de încercare, vor fi văzuți aceia care au făcut din Cuvântul lui Dumnezeu regula lor de viață. Vara nu este nici o deosebire vizibilă între brad și alți copaci; dar când vine crivățul iernii, bradul rămâne neschimbat, în timp ce alți copaci sunt desfrunziți. Tot așa cel nesincer nu poate fi deosebit acum de creștinul adevărat, dar vremea este chiar la uși când deosebirea se va vedea. Să se ridice împotrivirea, să capete putere bigotismul și intoleranța, să se aprindă prigoana și cei cu inima împărțită și fățarnicii se vor clătina și vor părăsi credința; dar creștinul adevărat va sta tare ca o stâncă, iar credința lui va fi mai puternică, nădejdea lui mai strălucitoare decât în zilele de prosperitate.

Psalmistul spune: „Mă gândesc la învățăturile Tale. Prin poruncile Tale mă fac mai priceput, deoarece urăsc orice cale a minciunii” (Psalmii 119, 99.104).

„Ferice de omul care găsește înțelepciunea.” „Căci el este ca un pom sădit lângă ape, care-și întinde rădăcinile spre râu; nu se teme de căldură, când vine, și frunzișul lui rămâne verde; în anul secetei, nu se teme, și nu încetează să aducă roadă.” (Proverbe 3, 13; Ieremia 17, 8)

Îmi dau seama că, în ultimele zile ale istoriei pământului, Satana folosește orice dispozitiv posibil pentru a împiedica omenirea să obțină cunoștințe despre Cuvântul sfânt al lui Dumnezeu.

Da Indecis

Înțeleg că cei care se străduiesc să asculte toate poruncile lui Dumnezeu vor fi opuși și deridați și nu pot rezista decât prin forța culeasă din Cuvântul lui Dumnezeu.

Da Indecis

Îmi dau seama că este ziua în care majoritatea condusă de pofta nu vrea adevărul biblic, deoarece interferează cu dorințele inimilor lor păcătoase, iubitoare de lume. Ei acceptă cu bucurie înșelăciunile lui Satana pe care le iubesc.

Da Indecis

Văd în Cuvântul lui Dumnezeu că în ultimele zile vor exista mulți învățători falși care vor pretinde documente false. Îi sunt recunoscător Domnului pentru că a oferit profețiile pentru a ne face înțelepți spre mântuire.

Da Indecis

Este hotărârea mea că, cu ajutorul lui Dumnezeu, voi avea propriul meu studiu zilnic al Cuvântului lui Dumnezeu și nu voi depinde de alții pentru interpretarea lui.

Da Indecis

Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru că a oferit puterea Cuvântului Său în aceste vremuri de încercare și prin harul Său voi fi printre cei care ascultă Cuvântul Său și stau în picioare în ziua venirii Sale.

Da Indecis

Lectia 9

Avertismentul final

**(1) CE MESAJ FINAL DE ZI
DE AVERTISMENT ESTE PRO-
CLAMAT DE „ÎNGERUL” REVE-
LATIEI 14:8?**

Apoi a urmat un alt înger, al doilea, și a zis: „A căzut, a căzut Babilonul, cetatea cea mare, care a adăpat toate neamurile din vinul mâniei curviei ei!” (Apocalipsa 14:8)

După aceea, am văzut pogorându-se din cer un alt înger, care avea o mare putere; și pământul s-a luminat de slava lui. ² El a strigat cu glas tare și a zis: „A căzut, a căzut Babilonul cel mare! A ajuns un locaș al dracilor, o închi-soare a oricărui duh necurat, o închi-soare a oricărei păsări necurate și urâte, (Apocalipsa 18:1-2)

(2) CAND ACEST AVER- TISMENT ESTE RESTABILIT DE IOAN IN REVOLUTIA 18 CE LE OFERA PLEA URMARITORILOR LOIALI AI LUI DUMNEZEU?

*Apoi am auzit din cer un alt glas, care
zicea: „Ieșiți din mijlocul ei, poporul
Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei
și să nu fiți loviți cu urgiile ei! (Apoca-
lipsa 18:4)*

Acest pasaj din Scriptură arată î-
nainte, către o vreme când vestirea căde-
rii Babilonului, adusă de cel de al doilea
înger din Apocalipsa capitolul 14 (Ver
8), trebuie repetată cu adăugarea
mențiunii referitoare la stricăciunile care
au intrat în diferite organizații care cons-
tituie Babilonul, de când a fost dată pen-
tru prima oară solia, în vara anului 1844.
Este descrisă aici o stare grozavă în lu-
mea religioasă. Cu fiecare respingere a
adevărului, mințile oamenilor se vor în-
tuneca mai mult, inimile lor se vor îm-
pietri și mai tare, până când vor fi
zăvorâte într-o împietrire necredincioa-
să. Sfidând avertismentele pe care
Dumnezeu le-a dat, ei vor continua să
calce în picioare unul dintre preceptele
Decalogului, până când vor ajunge să-i
prigonească pe aceia care-l socotesc
sfânt. Hristos este batjocorit prin dis-
prețul pus asupra Cuvântului și popo-

rului Său. Când învățăturile spiritismului sunt primite de biserici, opreliștea impusă inimii firești este îndepărtată, iar mărturisirea religiei va deveni o mantie care ascunde cele mai josnice nelegiuiri. Credința în manifestările spiritiste deschide ușa pentru duhurile amăgitoare și pentru învățăturile demonilor și în felul acesta influența îngerilor răi va fi simțită în biserici.

(3) PANA LA CE NIVEL AJUNG PACATELE BABILONIENE?

Pentru că păcatele ei s-au îngrămădit și au ajuns până în cer și Dumnezeu Și-a adus aminte de nelegiuirile ei. (Apocalipsa 18:5)

Despre cetatea Babilon, la vremea când s-a scos în evidență în această profeție, s-a spus: „Păcatele ei s-au îngrămădit, și au ajuns până la cer; și Dumnezeu Și-a adus aminte de nelegiuirea ei” (Apocalipsa 18, 5). Ea a umplut măsura nelegiuirii ei și distrugerea este gata să cadă peste ea. Dar Dumnezeu are încă un popor în Babilon și, înainte de căderea judecăților Sale, acești credincioși trebuie să fie chemați afară din ea, ca să nu ia parte la păcatele ei și să nu „primească urgiile ei”. De aici mișcarea simbolizată printr-un înger coborând din cer, luminând pământul cu slava lui și

strigând cu un glas puternic, făcând cunoscute păcatele Babilonului. În legătură cu solia lui se aude chemarea: „Ieșiți dintrânsa, poporul Meu”. Aceste înștiințări, unite cu solia îngerului al treilea, constituie avertizarea finală, care va fi dată locuitorilor pământului.

(4) CE PENALITATI VOR IMPLICA IMAGINILE CONFLICTUALE A RAMASITELOR LUI DUMNEZEU CARE REFUZA SA PARTICIPE LA FALSA DOCTRINA?

și nimeni să nu poată cumpăra sau vinde fără să aibă semnul acesta, adică numele fiarei, sau numărul numelui ei. (Apocalipsa 13:17)

I s-a dat putere să dea suflare icoanei fiarei, ca icoana fiarei să vorbească și să facă să fie omorâți toți cei ce nu se vor închina icoanei fiarei. (Revelation 13:15)

Grozav va fi deznodământul la care va fi adusă lumea. Puterile pământului, unindu-se să lupte împotriva poruncilor lui Dumnezeu, vor decreta ca „toți, mici și mari, bogați și săraci, slobozi și robi” (Apocalipsa 13, 16) să se conformeze practicilor bisericii prin păzirea sabatului neadevărat. Toți aceia care

refuză să consimtă vor primi pedepse civile și, în cele din urmă, se va spune că merită moartea. Pe de altă parte, Legea lui Dumnezeu, bucurându-se de ziua de odihnă a Creatorului, cere ascultare și amenință cu mânia pe toți aceia care calcă preceptele ei.

(5) CE MESAJ DE AVERTISMENT PROCLAMĂ DUMNEZEU PRIN AL TREILEA ÎNGER AL SAU CELOR CARE ALEG SĂ SE ÎNCHINE RAULUI?

Apoi a urmat un alt înger, al treilea, și a zis cu glas tare: „Dacă se închină cineva fiarei și icoanei ei și primește semnul ei pe frunte sau pe mână, ¹⁰ va bea și el din vinul mâniei lui Dumnezeu, turnat neamestecat în paharul mâniei Lui și va fi chinuit în foc și în pucioasă înaintea sfinților îngeri și înaintea Mielului. (Apocalipsa 14:9-10)

O dată ce problema a fost prezentată clar înaintea omului, oricine va călca Legea lui Dumnezeu pentru a asculta de legiuirea omenească primește semnul fiarei; el primește semnul de apartenență față de puterea de care alege să asculte, în loc să asculte de Dumnezeu.

Avertizarea din ceruri este aceasta: „Dacă se închină cineva fiarei și icoanei ei, și primește semnul ei pe frunte

sau pe mâna, va bea și el din vinul mâniei lui Dumnezeu turnat neamestecat în paharul mâniei Lui” (Apocalipsa 14, 9.10).

Dar nimeni nu trebuie să sufere mânia lui Dumnezeu până când, mai întâi, adevărul nu i-a fost adus în minte și în conștiință și nu a fost respins. Sunt mulți care n-au avut niciodată ocazia să audă adevărurile deosebite pentru vremea aceasta. Obligatorietatea poruncii a patra n-a fost pusă niciodată înaintea lor în adevărata ei lumină.

Acela care citește toate inimile și pune la încercare toate motivele nu va lăsa pe nimeni, dintre aceia care doresc să cunoască adevărul, să fie amăgiți cu privire la scopurile luptei. Decretul nu va fi impus oamenilor orbește. Fiecare trebuie să aibă lumină suficientă pentru a lua o hotărâre în mod deliberat.

(6) POTRIVIT SCRIPTURII CE SE INTAMPLA IN SAMBATA CELEI DE-A PATRA PORUNCI?

Sfințiți Sabatele Mele, căci ele sunt un semn între Mine și voi, ca să știți că Eu sunt Domnul, Dumnezeul vostru!» (Ezechiel 20:20)

Le-am dat și Sabatele Mele să fie ca un semn între Mine și ei, pentru ca să știe

***că Eu sunt Domnul, care-i sfințesc.
(Ezechiel 20:12)***

***Copiii lui Israel să păzească Sabatul,
prăznuindu-l, ei și urmașii lor, ca un
legământ necurmat. ¹⁷ Aceasta va fi
între Mine și copiii lui Israel un
semn veșnic, căci în șase zile a făcut
Domnul cerurile și pământul, iar în
ziua a șaptea S-a odihnit și a
răsuflat’.” (Exod 31:16-17)***

Sabatul va constitui proba cea mare a credincioșiei, căci el este adevărul pus în discuție în mod deosebit. Când va fi adusă încercarea finală asupra oamenilor, se va trage linia de deosebire dintre aceia care Îl slujesc pe Dumnezeu și aceia care nu-L slujesc. În timp ce păzirea sabatului neadevărat pentru a asculta de legea statului, contrară poruncii a patra, va fi o recunoaștere fățișă a apartenenței la o putere care este în opoziție cu Dumnezeu, păzirea Sabatului adevărat, în ascultare de Legea lui Dumnezeu, este o dovadă de credincioșie față de Creator. Pe când o categorie, care primește semnul supunerii față de puterile pământești, primește semnul fiarei, cealaltă, alegând semnul supunerii față de

autoritatea divină, primește sigiliul lui Dumnezeu.

Odinioară, aceia care au prezentat adevărurile celei de a treia solii îngerești au fost priviți adesea ca niște alarmiști. Prevestirile lor că intoleranța religioasă va câștiga teren în Statele Unite, că biserica și statul se vor uni ca să-i prigonească pe aceia care păzesc poruncile lui Dumnezeu, au fost socotite neîntemeiate și absurde. S-a declarat cu încredere că această țară n-ar putea deveni niciodată altceva decât ceea ce a fost — apărătoarea libertății religioase. Dar, pe măsură ce problema impunerii duminicii este discutată în cercuri tot mai largi, evenimentul de care s-au îndoit și nu l-au crezut atâta vreme se vede apropiindu-se, iar întreita solie va produce un efect pe care nu l-a avut mai înainte.

(7) CINE CONSIDERA DUMNEZEU SA FIE „COPILUL ISRAELULUI”?

Dar aceasta nu înseamnă că a rămas fără putere Cuvântul lui Dumnezeu. Căci nu toți cei ce se coboară din Israel sunt Israel ⁷ și, măcar că sunt sămânța lui Avraam, nu toți sunt copiii lui Avraam, ci este scris: „În Isaac vei avea o sămânță, care-ți va purta

numele”.⁸ Aceasta înseamnă că nu copiii trupești sunt copii ai lui Dumnezeu, ci copiii făgăduinței sunt socotiți ca sămânță. (Romani 9:6-8) după cum zice în Osea: „Voi numi popor al Meu pe cel ce nu era poporul Meu și preaiubită pe cea care nu era preaiubită.”²⁶ Și acolo unde li se zicea: ‘Voi nu sunteți poporul Meu’, vor fi numiți fii ai Dumnezeului celui viu.”²⁷ Isaia, de altă parte, strigă cu privire la Israel: „Chiar dacă numărul fiilor lui Israel ar fi ca nisipul mării, numai rămășița va fi mântuită. (Romani 9:25-27)

(8) CEI CARE VOR CAUTA POFTA TRUPEASCA IN ULTIMELE ZILE SE VOR INTOARCE LA CONDUCERE?

Căci va veni vremea când oamenii nu vor putea să sufere învățătura sănătoasă, ci îi vor gădila urechile să audă lucruri plăcute și își vor da învățători după poftele lor.⁴ Își vor întoarce urechea de la adevăr și se vor îndrepta spre istorisiri închipuite. (2 Timotei 4:3-4)

(9) CUM TREBUIE SĂ FIE PREDAT MESAJUL LUI DUMNEZEU DE SFÂRȘIT?

propovăduiește Cuvântul, stăruie asupra lui la timp și ne la timp, muștră, ceartă, îndeamnă cu toată blândețea și învățătura. (2 Timotei 4:2)

În toate generațiile, Dumnezeu i-a trimis pe slujitorii Săi să muștre păcatul atât în lume, cât și în biserică. Dar oamenii doresc să le fie spuse lucruri plăcute, iar adevărul simplu și curat nu este primit. Mulți reformatori, când și-au început lucrarea, s-au hotărât să aibă o mare prudență când au atacat păcatele bisericii și ale națiunii. Ei nădăjduiau ca, prin exemplul unei vieți curate de creștin, să-i aducă pe oameni înapoi la învățăturile Bibliei. Dar Duhul lui Dumnezeu a venit asupra lor așa cum a venit peste Ilie, inspirându-l să muștre păcatele unui împărat nelegiuit și ale unui popor apostaziat; ei nu s-au putut opri să predice declarațiile lămurite ale Bibliei — învățături pe care nu fuseseră dispuși să le prezinte. Ei au fost constrânși să declare cu ardoare adevărul și primejdiile care amenințau sufletele. Cuvintele pe care Dumnezeu le dădea ei le rosteau, fără teamă de urmări, iar oamenii erau constrânși să asculte avertizarea.

**(10) PE CINE VA FOLOSI
DUMNEZEU PENTRU A TRIMITE**

LUMII MESAJUL CELOR TREI INGERI A REVELATIEI DIN 14?

Voi sunteți prietenii Mei dacă faceți ce vă poruncesc Eu. ¹⁵ Nu vă mai numesc robi, pentru că robul nu știe ce face stăpânul său, ci v-am numit prietenii, pentru că v-am făcut cunoscut tot ce am auzit de la Tatăl Meu. ¹⁶ Nu voi M-ați ales pe Mine, ci Eu v-am ales pe voi și v-amrânduit să mergeți și să aduceți roadă, și roada voastră să rămână, pentru ca orice veți cere de la Tatăl, în Numele Meu, să vă dea. (Ioan 15:14-16)

Când voi zice celui rău: ‘Vei muri negreșit!’, dacă nu-l vei înștiința și nu-i vei spune ca să-l întorci de la calea lui cea rea și să-i scapi viața, acel om rău va muri prin nelegiuirea lui, dar îi voi cere sângele din mâna ta! ¹⁹ Dar, dacă vei înștiința pe cel rău, și el tot nu se va întoarce de la răutatea lui și de la calea cea rea, va muri prin nelegiuirea lui, dar tu îți vei mântui sufletul! (Ezechiel 3:18-19)

căci noi nu putem să nu vorbim despre ce am văzut și am auzit”. (Acts 4:20)

Tot astfel va fi vestită și solia îngerului al treilea. Când vine timpul ca ea să fie proclamată cu cea mai mare putere, Dumnezeu va lucra prin unelte umile, conducând mințile acelor care se

consacră slujirii Sale. Lucrătorii vor fi calificați mai mult prin ungerea Duhului Său decât prin educația dată de instituțiile de învățământ. Bărbați ai credinței și ai rugăciunii vor fi constrânși să meargă cu zel sfânt, făcând cunoscute cuvintele pe care Dumnezeu li le dă.

(11) CAND FALSELE DOCTRINE ALE BABILONULUI SUNT DESCOPERITE, CE POT PROMITE CEI CARE CAUTA SA URMAREASCA ADEVARATELE DOCTRINE ALE REVEDINCARII LUI HRISTOS?

Și a zis iudeilor care crezuseră în El: „Dacă rămâneți în cuvântul Meu, sunteți în adevăr ucenicii Mei; ³² veți cunoaște adevărul, și adevărul vă va face slobozi”. (Ioan 8:31-32)

Păcatele Babilonului vor fi descoperite. Urmările dezastruoase ale impunerii rânduielilor bisericii de către autoritatea civilă, amăgirile spiritismului, înaintarea neobservată, dar rapidă a puterii papale, toate vor fi demascate. Prin aceste avertizări solemne, oamenii vor fi treziți. Mii și mii vor auzi cuvinte pe care nu le-au mai auzit niciodată. Cu uimire vor asculta mărturia că Babilonul este biserica decăzută din cauza rătăcirilor

și păcatelor ei, din cauza lepădării adevărului trimis pentru ea din cer. Când oamenii merg la învățătorii lor de mai înainte, cu întrebarea răscolitoare: „Sunt aceste lucruri așa?”, slujitorii le prezintă fabule, proorocesc lucruri plăcute pentru a le potoli temerile și pentru a liniști conștiința trezită. Dar în timp ce mulți refuză să se mulțumească doar cu autoritatea oamenilor și cer un „Așa zice Domnul”, slujitorii populari, asemenea fariseilor din vechime, plini de mânie că autoritatea lor este pusă la îndoială, vor denunța solia ca fiind de la Satana și vor provoca mulțimile iubitoare de păcat să-i insulte și să-i prigonească pe aceia care o vestesc.

(12) CE PROFETIE IN ACEST VERS VA FI INDEPLINIT IMPOTRIVA CELOR CARE AU ALES SA ASCULTE PORUNCILE LUI DUMNEZEU PESTE FALSELE DOCTRINE ALE ADEVARULUI?

Și balaurul, mâniat pe femeie, s-a dus să facă război cu rămășița seminței ei, cu cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu și țin mărturia lui Isus Hristos. (Apocalipsa 12:17)

Luați seama la voi înșivă. Au să vă dea pe mâna soboarelor judecătorești și veți fi bătuți în sinagogi; din pricina Mea veți fi duși înaintea dregătorilor și înain-

tea împăraților, pentru ca să le slujiți de mărturie. ¹⁰ Mai întâi trebuie ca Evanghelia să fie propovăduită tuturor neamurilor. ¹¹ Când vă vor duce să vă dea în mâinile lor, să nu vă îngrijorați mai dinainte cu privire la cele ce veți vorbi, ci să vorbiți orice vi se va da să vorbiți în ceasul acela, căci nu voi veți vorbi, ci Duhul Sfânt. (Marcu 13:9-11)

Pe măsură ce lupta se extinde în domenii noi și mintea oamenilor este atrasă către Legea lui Dumnezeu, cea călcată în picioare, Satana se agită. Puterea care însoțește solia nu face decât să-i mânia și mai mult pe aceia care se împotrivesc. Conducătorii spirituali vor face eforturi aproape supraomenești pentru a îndepărta lumina ca să nu lumineze peste turma lor. Prin toate mijloacele pe care le au la dispoziție, vor încerca să interzică discutarea acestor probleme vitale. Biserica va face apel la brațul cel mai puternic al puterii civile și papistașii și protestanții se vor uni în această lucrare. Pe măsură ce mișcarea pentru impunerea duminicii devine mai îndrăzneată și mai hotărâtă, va fi chemată în ajutor legea împotriva celor ce păzesc porunca a patra. Ei vor fi amenințați cu amenzi și închisoare, iar unora le vor fi oferite poziții cu influență și alte beneficii și avantaje, cu condiția să renunțe la credința lor. Dar răspunsul lor statornic va fi: „Arătați-

ne din Cuvântul lui Dumnezeu
rătăcirea noastră”, același răspuns pe
care l-a dat și Luther în împrejurări
asemănătoare. Aceia care sunt târâți
înaintea tribunalelor aduc o puternică
susținere a adevărului, iar unii care
aud sunt conduși să ia poziție pentru
păzirea tuturor poruncilor lui
Dumnezeu. În felul acesta, lumina va
fi adusă multor mii de suflete care
altfel n-ar putea cunoaște nimic
despre aceste adevăruri.

**(13) CE SE VA INTAMPLA CHIA
INTRE MEMBRII FAMILIEI
DEOARECE UNII AU ALES SA NU
ASCULTE ADEVARUL?**

*Fratele va da la moarte pe frate-său și
tatăl, pe copilul lui; copiii se vor scula
împotriva părinților lor și-i vor omorî.
(Marcu 13:12)*

Ascultarea cu sinceritate de Cuvântul
lui Dumnezeu va fi considerată ca
răzvrătire. Orbiți de Satana, părinții vor
exercita asprime și lipsă de înțelegere față
de copiii lor credincioși, stăpânul și
stăpâna vor prizoni pe servul care păzește
poruncile. Dragostea va fi denaturată;
copiii vor fi dezmoșteniți și alungați de
acasă. Se vor împlini literal cuvintele lui
Pavel: „Toți cei ce voiesc să trăiască cu
evlavie în Hristos Isus, vor fi prizoniți” (2

Timotei 3, 12). Când apărătorii adevărului refuză să cinstească sabatul duminical, unii dintre ei vor fi aruncați în închisori, unii vor fi exilați, alții vor fi tratați ca robi. Pentru înțelepciunea omenească, toate acestea par acum imposibile; dar, pe măsură ce Duhul lui Dumnezeu, care îi ține în frâu, va fi retras de la oameni, iar ei vor fi sub stăpânirea lui Satana, care urăște principiile divine, vor avea loc manifestări stranii. Inima poate deveni foarte crudă atunci când temerea de Dumnezeu și dragostea sunt înlăturate.

(14) CE TREBUIE SA NE ACOMPANIEZE CUNOSTINTELE ADEVARULUI SA NE TINA DE A DEVENI CEI MAI MARI ADVERSARI?

Cine zice: „Îl cunosc” și nu păzește poruncile Lui este un mincinos și adevărul nu este în el. ⁵ Dar cine păzește Cuvântul Lui în el dragostea lui Dumnezeu a ajuns desăvârșită; prin aceasta știm că suntem în El. (1 Ioan 2:4-5)

Când furtuna se apropie, o mare grupă de credincioși care au mărturisit credința în solia îngerului al treilea, dar care n-au fost sfințiți prin ascultare de adevăr își vor părăsi poziția și vor trece în rândurile împotrivilor. Unindu-se cu

lumea și împărtășindu-se de spiritul ei, au ajuns să vadă lucrurile aproape în aceeași lumină; și când ajung la încercare, ei sunt pregătiți să aleagă partea ușoară, populară. Bărbați de talent și cu aspect plăcut, care odinioară se bucuraseră în adevăr, își folosesc puterile pentru a amăgi și a rătăci suflete. Ei devin vrăjmașii cei mai aprigi ai fraților lor de mai înainte. Când păzitorii Sabatului sunt aduși înaintea tribunalelor pentru a da socoteală de credința lor, acești apostaziați sunt agenții cei mai eficienți ai lui Satana de a-i prezenta într-o lumină falsă și a-i acuza și, prin declarații mincinoase și bănuieli, de a-i incita pe conducători împotriva lor.

(15) CA PETER ȘI IOAN, CARE VA FI DECIZIA ACELOR CARE SUFERA PERSECUȚII CÂND PROCLAMĂ ADEVĂRUL?

Drept răspuns, Petru și Ioan le-au zis: „Judecați voi singuri dacă este drept înaintea lui Dumnezeu să ascultăm mai mult de voi decât de Dumnezeu, ²⁰ căci noi nu putem să nu vorbim despre ce am văzut și am auzit”. (Faptele Apostolilor 4:19-20)

În vremea aceasta de persecuție, credința slujitorilor Domnului va fi pusă la încercare. Ei au dat avertizarea cu credincioșie privind numai la Dumnezeu

și la Cuvântul Său. Duhul lui Dumnezeu care le-a mișcat inimile i-a determinat să vorbească. Animați de un zel sfânt și cu un puternic impuls divin, au pornit la îndeplinirea datoriilor lor fără să calculeze la rece urmările rostirii în fața oamenilor a cuvântului pe care Dumnezeu li-l dăduse. Ei n-au ținut seama de interesele pământești, nici n-au căutat să-și păstreze bunul nume sau viața. Cu toate acestea, atunci când furtuna împotrivirii și a apăsării se năpustește peste ei, unii, copleșiți de descurajare, vor fi gata să exclame: „Dacă am fi prevăzut urmările cuvintelor noastre, am fi stat liniștiți!” Ei sunt aruncați în greutate. Satana îi asaltează cu ispite teribile. Lucrarea pe care și-au asumat-o pare peste puterile lor de a fi adusă la îndeplinire. Sunt amenințați cu distrugerea. Entuziasmul care îi mânase s-a dus; cu toate acestea, nu se pot întoarce. Atunci, simțindu-și deznădejdea grozavă, aleargă la Cel Atotputernic după întărire. Ei își amintesc că acele cuvinte pe care le rostiseră nu fuseseră ale lor, ci ale Aceluia care le încredințase avertizarea. Dumnezeu a pus adevărul în inimile lor, iar ei n-au putut să nu-l vestească. Aceleași încercări au fost experimentate de oamenii lui Dumnezeu din veacurile trecute. Wycliffe, Huss, Luther, Tyn-dale, Baxter, Wesley susținuseră ca toate

învățăturile să fie verificate cu Biblia și declaraseră că vor renunța la tot ceea ce condamnă. Prigoana s-a dezlănțuit asupra acestor bărbați cu o furie nestinsă; cu toate acestea, ei n-au conținut să vestească adevărul. Fiecare, din diferitele perioade ale istoriei bisericii, s-a caracterizat prin evidențierea unui adevăr deosebit, adaptat la nevoile poporului lui Dumnezeu din vremea aceea. Fiecare adevăr nou și-a croit drum prin mijlocul urii și împotrivirii; aceia care au fost binecuvântați cu lumina Lui au fost ispițiți și încercați. Dumnezeu dă un adevăr special pentru oamenii care se găsesc într-o situație dificilă. Cine îndrăznește să refuze vestirea lui? El poruncește slujitorilor Săi să vestească ultima chemare de har către lume. Ei nu pot să tacă decât cu primejduirea sufletelor lor. Trimișii lui Hristos n-au nimic de a face cu urmările. Ei trebuie să-și îndeplinească datoria, iar urmările să le lase în seama lui Dumnezeu.

(16) ÎN ACESTE MOMENTE DE PERICOL LA CINE PUTEM APELA PENTRU A AVEA PUTERE?

Nu știi? N-ai auzit? Dumnezeul cel veșnic, Domnul a făcut marginile pământului. El nu obosește, nici nu ostenește; priceperea Lui nu poate fi

pătrunsă. ²⁹ El dă tărie celui obosit și mărește puterea celui ce cade în leșin. ³⁰ Flăcării obosesc și ostenesc, chiar tinerii se clatină, ³¹ dar cei ce se încred în Domnul își înnoiesc puterea, ei zboară ca vulturii; aleargă, și nu obosesc, umblă, și nu ostenesc.”
(Isaia 40:28-31)

Când împotrivirea se ridică la cea mai înaltă cruzime, slujitorii lui Dumnezeu ajung iarăși în nedumerire, căci se pare că ei au adus criza. Dar conștiința și Cuvântul lui Dumnezeu îi asigură că drumul lor este bun și, cu toate că încercările continuă, ei sunt întăriți să le suporte. Lupta crește și devine tot mai aprigă, dar credința și curajul lor cresc o dată cu nevoile. Mărturia lor este: „Nu-ndrăznim să batjocorim Cuvântul lui Dumnezeu și să despărțim Legea Sa cea sfântă, numind o parte importantă și alta lipsită de importanță, pentru a câștiga favoarea lumii. Domnul pe care Îl slujim este în stare să ne scape. Hristos a biruit puterile pământului; cum să ne temem noi de o lume deja învinsă?”

**(17) ATUNCI CAND IL SLUJIM
PE HRISTOS FARA REZERVARE,
LA CE TRATAMENT NE PUTEM
ASTEPTA?**

Atunci vă vor da să fiți chinuiți și vă vor omorî; veți fi urâți de toate neamurile pentru Numele Meu. (Matei 24:9)

Persecuția, în diferitele ei forme, este punerea în practică a unui principiu care va exista câtă vreme va fi Satana și câtă vreme creștinismul va avea putere vitală. Nici un om nu poate sluji lui Dumnezeu fără să provoace împotrivirea oștilor întunericului. Îngerii răi îl vor asalta, alarmați că influența lui le ia prada din mâini. Oamenii răi, muștrați de exemplul lui, se vor uni cu ei, căutând să-l despartă de Dumnezeu prin ispitiri ametoitoare. Când acestea nu reușesc, atunci este folosită o putere constrângătoare pentru forțarea conștiinței.

**(18) CHIAR SI IN ACESTE
TIMPURI PERICULOASE, CINE
PREIA CONTROLUL ASUPRA
REGULILOR PAMANTESTI?**

***Inima împăratului este ca un râu de apă în mâna Domnului,
pe care îl îndreaptă încotro vrea.
(Proverbele 21:1)***

Oricine să fie supus stăpânirilor celor mai înalte, căci nu este stăpânire care să nu vină de la Dumnezeu.

Și stăpânirile care sunt au fost rânduite de Dumnezeu. (Romani 13:1)

Dar atâta vreme cât Isus rămâne Mijlocitorul omului în Sanctuarul de sus, influența înfrânătoare a Duhului Sfânt este simțită de conducător și de către popor. El încă mai controlează, într-o oarecare măsură, legile țării. Dacă n-ar fi aceste legi, starea lumii ar fi mult mai rea decât este acum. În timp ce mulți conducători sunt agenții activi ai lui Satana, Dumnezeu Își are trimișii Săi printre conducătorii țării. Vrăjmașul îi inspiră pe slujitorii lui să propună măsuri care ar împiedica într-o mare măsură lucrarea lui Dumnezeu; dar bărbați de stat care se tem de Domnul sunt influențați de îngerii sfinți să se împotrivescă unor astfel de propuneri cu argumente ce nu pot fi combătute. În felul acesta, câțiva bărbați vor putea ține piept unui curent puternic al răului. Împotrivirea vrăjmașilor adevărului va fi stăvilită până când solia îngerului al treilea își va face lucrarea. Când avertizarea finală va fi dată, ea va atrage atenția acestor conducători, prin care Domnul lucrează acum, și unii dintre ei o vor primi și vor rămâne împreună cu poporul lui Dumnezeu în timpul strâmtorării. Îngerul care se unește în vestirea soliei îngerului al treilea va lumina tot pământul cu slava lui. Aici este profetizată o lucrare mondială cu o putere neobișnuită. Mișcarea adventă din anul 1840-1844 a fost o manifestare

glorioasă a puterii lui Dumnezeu; prima solie îngerească a fost dusă la toate stațiunile misionare din lume, iar în câteva țări s-a arătat cel mai mare interes religios care s-a văzut în vreo țară de la Reforma secolului XVI; dar acestea urmează să fie depășite de mișcarea cea puternică din timpul ultimei avertizări a îngerului al treilea.

(19) PE CINE VA TRIMITE DUMNEZEU SA MUTE INIMILE OAMENILOR CARE ACCEPTA MESAJUL DE AVERTIZARE DIN ULTIMA ZI?

*După aceea, voi turna Duhul Meu
peste orice făptură; fiii și fiicele voastre
vor proroci, bătrânii voștri vor visa
visuri și tinerii voștri vor avea vedenii.
(Ioel 2:28)*

Lucrarea se va asemăna cu aceea din Ziua Cincizecimii. După cum „ploaia timpurie” a fost dată, prin revărsarea Duhului Sfânt, la începutul predicării Evangheliei pentru a face posibilă creșterea seminței prețioase, tot așa „ploaia târzie” va fi dată la încheierea ei pentru coacerea recoltei. „Să cunoaștem, să căutăm să cunoaștem pe Domnul! Căci El Se ivește ca zorile dimineții, și va veni la noi ca o ploaie, ca ploaia de primăvară, care udă pământul” (Osea 6,

3). „Și voi, copii ai Sionului, bucurați-vă și veseliți-vă în Domnul, Dumnezeul vostru, căci El vă va da ploaie la vreme, vă va trimite ploaie timpurie și târzie, ca odinioară” (Ioel 2, 23). „În zilele de pe urmă, zice Dumnezeu, voi turna din Duhul Meu peste orice făptură. Atunci oricine va chema Numele Domnului, va fi mântuit” (Faptele Apostolilor 2, 17.21).

Marea lucrare a Evangheliei nu se va încheia cu o manifestare mai slabă a puterii lui Dumnezeu decât a marcat-o începutul ei. Profetiile care s-au împlinit la revărsarea ploii timpurii, la începutul predicării Evangheliei, urmează să se împlinească iarăși în ploaia târzie de la încheierea ei. Acestea sunt „vremurile de înviorare” către care privea în viitor apostolul Petru când spunea: „Pocăiți-vă dar, și întoarceți-vă la Dumnezeu, pentru ca să vi se șteargă păcatele, ca să vină de la Domnul vremile de înviorare, și să trimită pe Cel ce a fost rânduit mai dinainte pentru voi: pe Isus Hristos” (Faptele Apostolilor 3, 19.20).

**(20) CA SEMNE SI MINUNI CARE
VIN DIN PARTEA DOMNULUI
PENTRU IMPACTUL PE CARE L-
A CREAT MESAJUL SAU, CE VA
FACE SATANA PRIN
INTERMEDIUL AGENTILOR SAI
CU EFORTIL DE A REFUZA
PUTEREA SPIRITULUI**

DUMNEZEIESC SI SA PACALEASCA MULTIMEA?

**Săvârșea semne mari, până acolo că
făcea chiar să se pogoare foc din cer
pe pământ, în fața oamenilor.**

(Apocalipsa 13:13)

Slujitorii lui Dumnezeu, cu fețele
luminate, și strălucind de consacrare
sfântă, se vor grăbi, din loc în loc,
pentru a vesti solia din cer. Prin mii
de glasuri, pe tot pământul, va fi dată
avertizarea. Se vor face minuni,
bolnavii vor fi vindecați și semne și
minuni îi vor însoți pe credincioși.
Satana va lucra cu minuni
mincinoase, făcând să coboare chiar și
foc din cer înaintea oamenilor
(Apocalipsa 13, 13). În felul acesta,
locuitorii pământului vor fi aduși să ia
o hotărâre.

(21)CARE VA FI REZULTATUL SPIRITULUI DUMNEZEIESC CONVINGAND INIMILE DE MESAJUL FINAL DE AVERTIZARE?

***În zilele de pe urmă, zice Dumnezeu,
voi turna din Duhul Meu peste orice
făptură; feciorii voștri și fetele voastre
vor proroci, tinerii voștri vor avea***

vedenii și bătrânii voștri vor visa visuri! ¹⁸ Da, chiar și peste robii Mei și peste roabele Mele voi turna, în zilele acelea, din Duhul Meu și vor proroci. ¹⁹ Voi face să se arate semne sus în cer și minuni jos pe pământ, sânge, foc și un vârtej de fum; ²⁰ soarele se va prefăce în întuneric, și luna în sânge înainte ca să vină ziua Domnului, ziua aceea mare și strălucită. ²¹ Atunci, oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit.’
(Faptele Apostolilor 2:17-21)

Solia va fi dusă nu atât prin argumente, cât prin convingerea profundă a Duhului lui Dumnezeu. Argumentele au fost prezentate. Sămânța a fost semănată, iar acum va răsări și va aduce roadă. Publicațiile distribuite de lucrătorii misionari și-au exercitat influența, dar, cu toate acestea, mulți ale căror minți au fost impresionate au fost împiedicați să înțeleagă pe deplin adevărul sau să-i dea ascultare. Acum razele de lumină pătrund pretutindeni, adevărul este văzut cu claritate, iar copiii cinstiți ai lui Dumnezeu rup legăturile care i-au ținut. Legăturile de familie, relațiile cu biserica nu mai au putere să-i mai țină. Adevărul le este mai prețios decât orice altceva. În ciuda unirii tuturor forțelor împotriva

adevărului, un mare număr va lua poziție de partea Domnului.

Îi sunt recunoscător Domnului că ne-a dat mesajele de avertizare din Apocalipsa 14 pentru a ne pregăti împotriva înșelăciunii.

Da Indecis

Mă rog ca Duhul Sfânt să mă ghideze și să înlăture orice idei preconcepute care ar putea împiedica acceptarea mea a adevărului.

Da Indecis

Aceste mesaje de avertizare dezvăluie că această mare controversă este legată de loialitatea față de Dumnezeu. Mă rog pentru putere și curaj pentru a urma poruncile Sale, oricum ar fi.

Da Indecis

Acum, când învăț aceste adevăruri, îmi dau seama că este responsabilitatea mea să împărtășesc acest mesaj dătător de viață altora.

Da Indecis

Lectia 10

Vremea necazului

**(1) CE PROCLAMATIE DIN
PARTEA LUI HRISTOS DE LA
SANCTUARUL CERESC VA
MARCA SFARSITUL INCER-
Carii PENTRU OMENIRE?**

Cine este nedrept să fie nedrept și mai departe; cine este întinat să se întineze și mai departe; cine este fără prihană să trăiască și mai departe fără prihană. Și cine este sfânt să se sfințească și mai departe!” (Apocalipsa 22:11)

Când se încheie solia îngerului al treilea, harul nu mai mijlocește pentru locuitorii vinovați ai pământului. Oamenii lui Dumnezeu și-au îndeplinit lucrarea. Ei au primit „ploaia târzie”, „înviorarea de la fața Domnului”, și sunt pregătiți pentru ceasul încercării care le

stă înainte. Îngerii se grăbesc încoace și încolo, în ceruri. Un înger care vine de pe pământ anunță că și-a terminat lucrarea; încercarea finală a fost adusă asupra lumii, și toți aceia care s-au dovedit credincioși față de preceptele divine au primit „sigiliul viului Dumnezeu”. Atunci Isus Își încetează mijlocirea în Sanctuarul de sus. El Își ridică mâinile și cu un glas puternic spune: „S-a sfârșit”, și toată oastea îngerească își scoate coroanele când El face acest anunț solemn: „Cine este nedrept, să fie nedrept și mai departe; cine este întinat, să se întineze și mai departe; cine este fără prihană să trăiască și mai departe fără prihană. Și cine este sfânt, să se sfințească și mai departe!” (Apocalipsa 22, 11).

Fiecare caz a fost hotărât pentru viață sau pentru moarte. Hristos a făcut ispășire pentru poporul Său și i-a șters păcatele. Numărul supușilor Săi este hotărât; „împărăția, stăpânirea, măreția și domnia de sub cerul întreg” sunt gata să fie date moștenitorilor mântuirii, iar Isus va domni ca Împărat al împăraților și Domn al domnilor.

**(2) CE EVENIMENT
CATASTROFAL SE VA
INTAMPLA INTRE FINALUL
UCENICIEI SI PRIMA INVIERE?**

În vremea aceea se va scula marele voievod Mihail, ocrotitorul copiilor poporului tău; căci aceasta va fi o vreme de strâmtorare cum n-a mai fost de când sunt neamurile și până la vremea aceasta. Dar, în vremea aceea, poporul tău va fi mântuit, și anume oricine va fi găsit scris în carte. (Daniel 12:1)

Când El părăsește Sanctuarul, întunericul îi acoperă pe locuitorii pământului. În acest timp grozav, cel neprihănit trebuie să trăiască înaintea unui Dumnezeu sfânt, fără mijlocire. Frâul care a fost pus celor nelegiuiți este îndepărtat și Satana are stăpânire deplină peste cel care a rămas până la urmă nepocăit. Îndelunga răbdare a lui Dumnezeu s-a sfârșit. Lumea a lepădat harul Său, a disprețuit iubirea Sa și a călcat în picioare Legea Sa. Nelegiuiții au trecut hotarul punerii lor la probă; Duhul lui Dumnezeu căruia i-au rezistat cu încăpățânare a fost până la urmă retras. Neocroțiți de harul divin, ei nu au nici o apărare de cel rău. Satana îi va arunca atunci pe locuitorii pământului într-o mare și finală strâmtorare. Când îngerii lui Dumnezeu încetează să mai țină în frâu vânturile sălbatice ale patimii omenești, toate elementele de discordie și luptă vor fi lăsate libere. Pământul întreg va fi adus într-o ruină mai grozavă decât aceea care a venit peste Ierusalimul din vechime.

(3) CE AGENTIE DIVINA VA FACE FATA ACESTOR LUPTE PANA LA PECETLUIREA OAMENILOR LUI DUMNEZEU?

După aceea am văzut patru îngeri care stăteau în picioare în cele patru colțuri ale pământului. Ei țineau cele patru vânturi ale pământului, ca să nu sufle vânt pe pământ, nici pe mare, nici peste vreun copac. (Apocalipsa 7:1)

Un singur înger i-a nimicit pe toți întâii născuți ai egiptenilor și a umplut țara de jale. Când David a păcătuit împotriva lui Dumnezeu, prin numărarea poporului, un înger a făcut o distrugere mare, prin care i-a fost pedepsit păcatul. Aceeași putere de distrugere, pe care au arătat-o îngerii sfinți la porunca lui Dumnezeu, va fi manifestată de îngerii răi atunci când El le îngăduie. Sunt gata acum forțe și așteaptă doar îngăduința divină, ca să răspândească pustiirea pretutindeni.

(4) CARE DOUA CARACTERISTICI A OAMENILOR LUI DUMNEZEU VOR APRINDE NECUVENIT FURIA SI PERSECUTIA IN INIMILE CELOR SLABI?

Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus.” (Apocalipsa 14:12)

Aceia care cinstesc Legea lui Dumnezeu au fost acuzați că au adus nenorocirile peste lume și vor fi priviți ca fiind cauza convulsiilor îngrozitoare ale naturii, a discordiei și a vărsării de sânge dintre popoare, care umplu pământul de durere. Puterea care a însoțit ultima avertizare i-a umplut de mânie pe nelegiuiți, mânia lor s-a aprins împotriva tuturor aceluia care au primit solia, iar Satana va provoca spiritul de ură și de persecuție cu o și mai mare intensitate.

‘Norodul acesta se apropie de Mine cu gura și mă cinstește cu buzele, dar inima lui este departe de Mine’.⁹ Degeaba Mă cinstesc ei învățând ca învățăături niște porunci omenești.” (Matei 15:8-9)

Când prezența lui Dumnezeu a fost retrasă în cele din urmă de la națiunea iudeilor, preoții și poporul n-au știut lucrul acesta. Cu toate că erau sub stăpânirea lui Satana și erau mânați de patimile cele mai îngrozitoare și mai nelegiuite, ei încă se socoteau ca fiind aleși de Dumnezeu. Slujba de la templu continua; jertfele erau aduse pe altarele mânjite și în fiecare zi era cerută binecuvântarea divină asupra unui popor vinovat de sângele scumpului Fiul al lui Dumnezeu, care căuta să-i ucidă pe slujitorii și pe apostolii Săi. Tot astfel, lo-

cuiorii pământului nu vor ști atunci când hotărârea irevocabilă a Sanctuarului a fost pronunțată și soarta lumii a fost stabilită pentru totdeauna. Formele religiei vor fi continuate de către un popor de la care a fost retras, în cele din urmă, Duhul lui Dumnezeu; iar zelul satanic cu care prințul răului îi va inspira pentru împlinirea planurilor lui răutăcioase va fi asemenea zelului pentru Dumnezeu.

(6) CE ARE DE-A FACE INCERCAREA DE RAU CREZAND CA ESTE UN SERVICIU PENTRU DUMNEZEU?

Au să vă dea afară din sinagogi, ba încă va veni vremea când oricine vă va ucide să creadă că aduce o slujbă lui Dumnezeu. (Ioan 16:2)

I s-a dat putere să dea suflare icoanei fiarei, ca icoana fiarei să vorbească și să facă să fie omorâți toți cei ce nu se vor închina icoanei fiarei. (Apocalipsa 13:15)

Pentru că Sabatul a devenit punctul deosebit de discuție în creștinătate, iar autoritățile religioase și pământești s-au unit pentru a impune păzirea duminicii, refuzul stăruitor al unei minorități de a se supune cerinței generale va face din ei obiectul unui blestem general. Se va

cere ca acei oameni puțini, care stau în opoziție cu o instituție a bisericii și cu legea statului, să nu mai fie tolerați; că este mai bine să sufere ei decât națiuni întregi să fie aruncate în confuzie și nelegiuire. Același argument a fost adus acum optsprezece veacuri împotriva lui Hristos de către „conducătorii poporului”. „Oare nu vă gândiți că este în folosul nostru”, spunea Caiafa cel nelegiuit, „să moară un singur om pentru norod și să nu piară tot neamul?” (Ioan 11, 50). Acest argument va părea convingător; și, în cele din urmă, se va da un decret împotriva acelor care sfințesc Sabatul poruncii a patra, denunțându-i ca meritând pedeapsa cea mai aspră și dând poporului libertatea ca, după un anumit timp, să-i dea la moarte. Romanismul din lumea veche și protestantismul apozat din lumea nouă vor lua o atitudine asemănătoare față de aceia care cinstesc toate învățăturile divine.

(7) CU CE EVENIMENT ESTE COMPARATĂ ACEASTA TERIBILĂ ULTIMA ZI A HOLOCAUSULUI ÎN CAZUL PERSOANELOR DUMNEZEU?

Vai, căci ziua aceea este mare. Niciuna n-a fost ca ea? Este o vreme de necaz pentru Iacov, dar Iacov va fi izbăvit din ea. (Ieremia 30:7)

Poporul lui Dumnezeu va fi atunci cufundat în acele scene de necaz și de suferință, descrise de profet ca fiind timpul strâmtorării lui Iacov. „Așa vorbește Domnul: «Auzim strigăte de groază; spaimă, nu este pace! S-au îngălbenit toate fețele. Vai! Căci ziua aceea este mare; nici una n-a fost ca ea. Este o vreme de necaz pentru Iacov; dar Iacov va fi izbăvit din ea»” (Ieremia 30, 5-7).

Noaptea de groază a lui Iacov, atunci când s-a luptat în rugăciune pentru eliberarea din mâna lui Esau (Geneza 32, 24-30), reprezintă experiența poporului lui Dumnezeu în ultimul timp de strâmtorare. Din cauza înșelăciunii practice pentru a-și asigura binecuvântarea tatălui, care voia să i-o dea lui Esau, Iacov fugise ca să-și scape viața, înspăimântat de amenințările groaznice ale fratelui său. După ce rămăsese timp de mulți ani în exil, se hotărâse, la porunca lui Dumnezeu, să se întoarcă în țara lui natală cu soțiile și copiii, cu turmele și cirezile. Ajungând la hotarele țării, s-a umplut de frică la vestea apropierii lui Esau în fruntea unei cete de luptători, fără îndoială puși pe răzbunare. Ceata lui Iacov, neînarmată și fără apărare, părea să cadă victimă neajutorată violenței și măcelului. Și, pe lângă povara temerii și neliniștii, se mai adăuga și povara apăsătoare a remușcării, că păcatul lui fusese acela care adusesese această primejdie. Singura lui nădejde era în

harul lui Dumnezeu; singura lui apărare trebuia să fie rugăciunea. Cu toate acestea, n-a lăsat nimic nefăcut din partea lui pentru a ispăși răul făcut fratelui și pentru a îndepărta primejdia care-l amenința. Tot astfel și urmașii lui Hristos, când se apropie timpul strâmtorării, fac toate demersurile pentru a fi priviți într-o lumină potrivită de oameni, pentru a dezarma prejudecata și pentru a îndepărta primejdia care amenință libertatea de conștiință.

Trimițându-și familia mai departe, ca să nu mai fie martora suferinței lui, Iacov a rămas singur pentru a se lupta cu Dumnezeu. El și-a mărturisit păcatul și a recunoscut mila lui Dumnezeu față de el, în timp ce, cu umilință adâncă, a făcut apel la legământul încheiat cu părinții lui și făgăduințele date lui în viziunea de noapte de la Betel, în țara exilului său. Criza din viața lui Iacov sosise; totul era în joc. În întuneric și în singurătate, el continua să se roage și să se umilească înaintea lui Dumnezeu. Deodată, o mână i se așeză pe umăr. Crezând că un vrăjmaș caută să-i ia viața, se luptă cu atacatorul cu toată puterea și disperarea. Când s-a crăpat de ziuă, străinul și-a folosit puterea supranaturală; la atingerea lui, bărbatul cel puternic cade neajutorat și rugător pe grumazul misteriosului său adversar. Iacov știe acum că s-a luptat cu Îngerul

legământului. Cu toate că a fost lovit și a suferit o durere ascuțită, nu s-a abătut de la țintă. Timp îndelungat, suferise remușcări, apăsare și necaz pentru păcatul lui; acum trebuia să primească asigurarea că este iertat. Vizitatorul divin a părut că vrea să plece; dar Iacov se prinse de El, cerând binecuvântarea. Îngerul îl zori: „Lasă-Mă să plec, căci se apropie ziua”; dar patriarhul exclamă: „Nu Te las până nu mă vei binecuvânta”. Câtă încredere, câtă hotărâre și stăruință sunt manifestate aici! Dacă aceasta ar fi fost o cerere îndrăzneată, îngâmfată, Iacov ar fi fost nimicit pe loc; însă el pusese stăpânire pe asigurarea dată aceluia care-și mărturisește slăbiciunea și nevrednicia și se încrede în mila unui Dumnezeu care-Și ține legământul.

„El a avut putere asupra îngerului și a biruit” (Osea 12, 4). Prin umilință, pocăință și predare de sine, această ființă păcătoasă, supusă greșelii, L-a învins pe Maiestatea cerului. El și-a prins brațul său nesigur de făgăduințele lui Dumnezeu, iar inima Iubirii Infinite n-a putut lepăda cererea unui păcătos. Ca o dovadă a biruinței lui și ca o încurajare pentru alții de a imita exemplul său, numele i-a fost schimbat dintr-unul care-i reamintea păcatul în altul care comemora biruința. Și faptul că Iacov a ieșit biruitor în lupta cu Dumnezeu era o asi-

gurare că avea să biruie și în luptele cu oamenii. El nu s-a temut, apoi, să întâlnească mânia fratelui său, pentru că Domnul îi era apărătorul. Satana îl acuzase pe Iacov în fața îngerilor lui Dumnezeu, pretinzând dreptul de a-l distruge din cauza păcatului său; el îi dăduse ideea lui Esau să meargă împotriva lui; și, în lunga noapte de luptă a patriarhului, Satana a încercat să pună asupra lui simțul vinovăției, pentru a-l descuraja și pentru a-i rupe legătura cu Dumnezeu. Iacov a ajuns aproape de disperare, dar știa că fără ajutor din cer trebuia să piară. El s-a pocăit sincer de păcatul lui cel mare și a apelat la mila lui Dumnezeu. N-a putut fi abătut de la ținta lui, ci s-a ținut tare de înger și a stăruit în cererea lui cu strigăte stăruitoare, disperate, până când a biruit.

(8) CINE ESTE DRAGONUL?

Și balaurul cel mare, șarpele cel vechi, numit Diavolul și Satana, acela care înșală întreaga lume, a fost aruncat pe pământ și împreună cu el au fost aruncați și îngerii lui. (Apocalipsa 12:9)

(9) CARE ESTE REACTIA DRAGONULUI FATA DE CEI CARE II SUNT LOIALI LUI DUMNEZEU?

Și balaurul, mâniat pe femeie, s-a dus să facă război cu rămășița seminței ei, cu cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu și țin mărturia lui Isus Hristos. (Apocalipsa 12:17)

Așa cum Satana l-a influențat pe Esau să meargă împotriva lui Iacov, tot astfel el îi va provoca pe cei nelegiuiți să distrugă poporul lui Dumnezeu în timpul strâmtorării. Și, așa cum l-a acuzat pe Iacov, el își va ridica acuzațiile împotriva poporului lui Dumnezeu. El consideră lumea ca fiind supusă lui; dar grupa aceea mică, a celor care păzesc poruncile lui Dumnezeu, se împotrivește supremației lui. Dacă ar putea să-i șteargă de pe pământ, biruința lui ar fi deplină. El vede că îngerii sfinți îi păzesc și își dă seama că păcatele le-au fost iertate; dar nu știe că situația lor a fost hotărâtă în Sanctuarul de sus. El are o cunoaștere deplină a păcatelor pe care chiar el i-a ispitit să le comită și le prezintă înaintea lui Dumnezeu într-o lumină exagerată, prezentând acest popor ca meritând exact ca și el să fie exclus din favoarea lui Dumnezeu. El declară că Domnul nu poate să le ierte pe drept păcatele și, cu toate acestea, să-i distrugă pe el și pe îngerii lui. El îi pretinde ca pradă a lui și cere să-i fie dați pe mână ca să-i distrugă.

(10) CE ASPECT IMPORTANT AL CARACTERULUI CREȘTINULUI VA FI TESTAT ÎN ACEST TIMP PERICOLOS?

*pentru ca încercarea credinței voastre, cu
mult mai scumpă decât aurul care piere și
care totuși este încercat prin foc, să aibă ca
urmare lauda, slava și cinstea, la arătarea
lui Isus Hristos, (1 Petru 1:7)*

*ca unii care știți că încercarea credinței
voastre lucrează răbdare. (Iacob 1:3)*

ând Satana îi acuză pe copiii lui
Dumnezeu pentru păcatele lor, Domnul
îi îngăduie să-i încerce până la extrem.
Încrederea lor în Dumnezeu, credința și
hotărârea lor vor fi aspru încercate.
Când trec în revistă trecutul lor,
nădejtile lor se topesc, deoarece în toată
viața lor pot vedea prea puțin bine. Sunt
pe deplin conștienți de slăbiciunea și
nevrednicia lor. Satana caută să-i
îngrozească la gândul că si-tuația lor
este fără nădejde, că ocară lor nu va
putea fi ștearsă niciodată. El
nădăjduiește în felul acesta să le distrugă
credința, pentru ca ei să cedeze acestor
ispite și să-i abată de la credincioșia față
de Dumnezeu.

**(11) CE FĂGĂDUIREA LE-A FĂCUT
DUMNEZEU COPIILOR SĂI, CARE**

AU PERSEVERAT PRIN CREDINTA?

*Fiindcă ai păzit cuvântul răbdării
Mele, te voi păzi și Eu de ceasul în-
cercării care are să vină peste lumea
întreagă, ca să încerce pe locuitorii
pământului. (Apocalipsa 3:10)*

*Veți fi urâți de toți din pricina Nume-
lui Meu, dar cine va răbda până la
sfârșit va fi mântuit. (Matei 10:22)*

Deși copiii lui Dumnezeu sunt încon-
jurați de vrăjmași, care sunt hotărâți să-i
distrugă, chinul de care suferă ei nu este
teama de persecuție pentru adevăr; ei se
tem că nu s-au pocăit de toate păcatele și
că, prin vreo greșeală, vor pierde împlini-
rea făgăduinței Mântuitorului: „Te voi
păzi de ceasul încercării care are să vină
peste lumea întreagă” (Apocalipsa 3, 10).
Dacă ar avea asigurarea iertării, nu s-ar da
înapoi de la chinuri sau de la moarte; dar,
dacă s-ar dovedi nevrednici și și-ar pierde
viața din cauza propriilor defecte de
caracter, atunci Numele sfânt al lui Dum-
nezeu ar fi batjocorit.

Din toate părțile ei aud comploturi
de trădare și văd lucrarea activă a
răzvrătirii, iar în inima lor se ridică o do-
rință puternică, o sete sinceră a sufletu-
lui ca această mare apostazie să se ter-
mine, iar nelegiuirea celor răi să aibă un
sfârșit. Dar, în timp ce se roagă lui

Dumnezeu să oprească lucrarea răzvrătirii, ei sunt stăpâniți de un simț profund de regret, că nu mai au putere să reziste pentru a da înapoi valul puternic al păcatului. Ei simt că, dacă totdeauna și-ar fi folosit priceperea în slujba lui Hristos, mergând din putere în putere, forțele lui Satana ar fi avut mai puțină forță să se ridice împotriva lor.

Ei își amărăsc sufletele înaintea lui Dumnezeu, arătând către pocăința din trecut pentru multele păcate și aducând în favoarea lor făgăduința Mântuitorului: „Dacă vor căuta ocrotirea Mea, vor face pace cu Mine, da, vor face pace cu Mine” (Isaia 27, 5). Credința nu slăbește din cauză că rugăciunile lor nu sunt ascultate imediat. Cu toate că suferă cea mai intensă neliniște, groază și amărăciune, ei nu-și încetează stăruințele. Ei se prind de puterea lui Dumnezeu așa cum Iacov s-a apucat de Înger; iar rostirea sufletului lor este: „Nu Te las până nu mă vei binecuvânta”.

(12) CUM VEDE DUMNEZEU RUGACIUNILE CELOR CARE CONTINUA SA II NESOCOTEASCA LEGILE SI SA TRAIASCA CU PACATE NECONFESATE?

Dacă cineva își întoarce urechea ca să n-asculte Legea, chiar și rugăciunea lui este o scârbă. (Proverbele 28:9)

De aceea, cine nesocotește aceste învățăături nesocotește nu pe un om, ci pe Dumnezeu, care v-a dat și Duhul Său cel Sfânt. (1 Tesaloniceni 4:8)

Dacă Iacov nu s-ar fi pocăit mai înainte de păcatul lui, prin care a primit dreptul de întâi născut prin înșelăciune, Dumnezeu nu i-ar fi ascultat rugăciunea și nu i-ar fi păstrat viața. Tot astfel, în timpul strâmtorării, dacă poporul lui Dumnezeu ar mai avea păcate nemărturisite, care să le vină în minte, pe când sunt chinuiți de groază și teamă, ar fi copleșiți; disperarea le-ar nimici credința și n-ar mai avea încredere în a lupta cu Dumnezeu pentru eliberare. Dar, în timp ce au un simț adânc al nevredniciei, ei nu au păcate ascunse pe care să le descopere. Păcatele lor au mers înainte la judecată și au fost șterse, iar ei nu și le mai pot reaminti.

(13) CUM ÎI PRIVESTE DUMNEZEU PE CEI CARE AU FOST CREDINCIOȘI ÎN LUCRURILE MARUNTE?

Stăpânul său i-a zis: ‘Bine, rob bun și credincios, ai fost credincios în puține lucruri, te voi pune peste multe lucruri; intră în bucuria stăpânului tău’. (Matei 25:21)

Satana îi face pe mulți să creadă că Dumnezeu va trece cu vederea necredincioșia lor în lucrurile mărunte ale vieții; dar Domnul ne arată în procedeele Sale cu Iacov că El în nici un fel nu va aproba și nu va îngădui păcatul. Toți aceia care încearcă să-și scuze sau să-și ascundă păcatele și le îngăduie astfel să rămână în cărțile din cer, nemărturisite și neiertate vor fi biruiți de Satana. Cu cât este mai înflăcărată mărturisirea lor de credință și cu cât mai onorabilă este poziția pe care o ocupă, cu atât mai întristătoare este calea lor în fața lui Dumnezeu și cu atât mai sigură este victoria marelui lor împotrivor. Aceia care amână pregătirea pentru ziua lui Dumnezeu nu o pot câștiga în timpul de strâmtorare sau în oricare alt timp după acesta. Cazul tuturor acestora este fără nădejde.

(14) CARE ESTE MIEZUL ADEVARATEI POCAINTE? Îmi mărturisesc fărădelegea, mă doare de păcatul meu. (Psalmi 38:18)

Atunci vă veți aduce aminte de purtare rea voastră cea rea și de faptele voastre care nu erau bune; vă va fi scârbă de voi înșivă din pricina nelegiuirilor și urâciunilor voastre. (Ezechiel 36:31)

Acei creștini cu numele care ajung la această ultimă și grozavă luptă ne-

pregătiți, în disperarea lor, își mărturisesc păcatele în cuvinte de groază teribilă, pe când cei nelegiuiți se bucură de nenorocirea lor. Aceste mărturisiri au același caracter ca al lui Esau sau al lui Iuda. Cei care le fac dplâng *urmările* neascultării, dar nu vinovăția ei. Ei nu simt o mâhnire adevărată, nici o scârbă de păcat. Își recunosc păcatul de teama pedepsei; dar, ca și faraonii din vechime, s-ar întoarce de la sfidarea cerului, dacă judecățile ar fi îndepărtate.

(15) DACA NE-AM FI CAIT CU ADEVARAT CATRE DOMNUL, CARE VA FI REZULTATUL INCEDIULUI NENOROCIRII?

pentru ca încercarea credinței voastre, cu mult mai scumpă decât aurul care piere și care totuși este încercat prin foc, să aibă ca urmare lauda, slava și cinstea, la arătarea lui Isus Hristos, (1 Petru 1:7)

Istoria lui Iacov este, în același timp, și o asigurare că Dumnezeu nu-i va lepăda pe aceia care au fost amăgiți, ispitiți și duși în păcat, dar care s-au întors la El cu o pocăință adevărată. Când Satana caută să distrugă această grupă de oameni, Dumnezeu Își trimite îngerii să-i încurajeze și să-i ocrotească în vreme de primejdie. Asalturile lui

Satana sunt furibunde și hotărâte, amăgirile sunt teribile; dar ochiul Domnului este asupra copiilor Săi, iar urechea Lui aude strigătele lor. Necazul lor este mare, flăcările cuptorului par gata să-i mistuie; dar Maestrul topitor îi va scoate ca pe aurul curățit în foc. Iubirea lui Dumnezeu pentru copiii Săi, în timpul acestei perioade de încercare cruntă, este tot atât de puternică și delicată ca în zilele prosperității lor celei mai strălucite; dar este necesar pentru ei să fie puși în cuptorul de foc; firea lor pământească trebuie să fie mistuită, astfel încât chipul lui Hristos să poată fi reflectat pe deplin.

(16) CE TIP DE RUGACIUNI SUNT DE CEL MAI MARE PRILEJ?

Mărturisiți-vă unii altora păcatele și rugați-vă unii pentru alții, ca să fiți vindecați. Mare putere are rugăciunea fierbinte a celui neprihănit. (Iacob 5:16)

Timpul de încercare și de groază din fața noastră va cere o credință care să suporte oboseala, amânarea și foamea — o credință care nu va slăbi, chiar dacă va fi aspru încercată. Tuturor le este oferit timpul de har pentru a se pregăti pentru vremea aceea. Iacov a biruit pentru că a fost stăruitor și hotărât. Biruința lui este o dovadă a puterii rugăciunii stăruitoare. Toți aceia care se vor prinde de

făgăduințele lui Dumnezeu așa cum a făcut el și vor fi sinceri și stăruitori așa cum a fost el vor reuși asemenea lui. Aceia care nu sunt gata să se lepede de sine, să se lupte înaintea lui Dumnezeu, să se roage mult și stăruitor pentru binecuvântarea Sa nu o vor primi. A te lupta cu Dumnezeu — cât de puțini știu ce înseamnă lucrul acesta! Cât de puțini sunt aceia care și-au înălțat sufletul către Dumnezeu cu o dorință atât de puternică, până când toată puterea a ajuns la limită. Când valurile disperării, pe care nici o limbă nu o poate exprima, se revarsă peste cel care se roagă, cât de puțini se prind cu credință statornică de făgăduințele lui Dumnezeu!

(17) CARE ESTE LINIA DE VIAȚĂ A ADEVĂRATULUI CREȘTIN, ATÂT ACUM, CÂT ȘI ÎN TIMPURILE PERICULOASE CARE VOR VENI?

deoarece în ea este descoperită o neprihănire pe care o dă Dumnezeu prin credință și care duce la credință, după cum este scris: „Cel neprihănit va trăi prin credință”. (Romani 1:17)

Și că nimeni nu este socotit neprihănit înaintea lui Dumnezeu prin Lege este învederat, căci „cel neprihănit prin credință va trăi”. (Galateni 3:11)

Aceia care acum pun la lucru puțină credință sunt în cea mai mare primejdie de a cădea sub puterea amăgirilor satanice și a decretului de constrângere a conștiinței. Chiar dacă vor rezista încercării, vor fi aruncați într-o groază și într-un chin mai adânc în timpul de strâmtorare, pentru că niciodată nu și-au făcut obiceiul să se încreadă în Dumnezeu. Lecțiile de credință pe care ei le-au neglijat vor fi siliți să le învețe sub apăsare și descurajare grozavă.

(18) CARE ESTE CHEIA PENTRU ÎNTREȚINEREA VIAȚII CREDINCIOASE?

Rugați-vă neîncetat. (1 Thessalonians 5:17)

Trebuie ca acum să facem cunoștință cu Dumnezeu, punând la încercare făgăduințele Sale. Îngerii înregistrează orice rugăciune sinceră și stăruitoare. Trebuie ca mai degrabă să ne lipsim de îngăduințe egoiste decât să neglijăm comuniunea cu Dumnezeu. Mai bine cea mai neagră sărăcie, cea mai mare lepădare de sine, cu aprobarea Sa, decât bogăție, onoruri, confort și prietenie, dar fără ea. Trebuie să ne luăm timp de rugăciune. Dacă îngăduim ca mințile noastre să fie năpădite de interese pământești, Domnul ne poate da

timp pentru a ne despărți de idoli noștri de aur, de case sau de țărini fertile. Tânărul n-ar fi amăgit de păcat, dacă ar refuza să meargă pe o altă cale decât aceea pe care o poate cere binecuvântarea lui Dumnezeu. Dacă solii care duc lumii ultima avertizare solemnă s-ar ruga pentru binecuvântarea lui Dumnezeu nu într-un mod rece, leneș și nepăsător, ci cu ardoare și credință, așa cum a făcut Iacov, ar găsi multe locuri unde ar putea spune: „Am văzut pe Dumnezeu față către față și viața mi-a fost păstrată” (Geneza 32, 30). Ei ar fi socotiți de cer ca prinți, având putere să biruie în lupta cu Dumnezeu și cu oamenii.

(19) DE CE NU NE PUTEM BAZA PE FAMILIE, PRIETENI SAU LIDERII NOSTRI RELIGIOSI PENTRU A NE MENTINE VIATA SPIRITUALA?

Astfel dar, preaiubiților, după cum totdeauna ați fost ascultători, duceți până la capăt mântuirea voastră, cu frică și cutremur, nu numai când sunt eu de față, ci cu mult mai mult acum, în lipsa mea. (Filipeni 2:12)

„Timpul de încercare cum n-a mai fost niciodată” se va dezlănțui în curând peste noi; și vom avea nevoie de o experiență pe care acum nu o avem și pe care mulți sunt prea nepăsători să o

câștigue. Adesea, se întâmplă că încercarea se arată dinainte mai mare decât în realitate; dar acest lucru nu este adevărat cu privire la criza din fața noastră.

Imaginația cea mai vie nu poate cuprinde mărimea ei. În acest timp de încercare, orice suflet trebuie să stea pentru sine înaintea lui Dumnezeu. „Chiar dacă ar fi în mijlocul ei Noe, Daniel și Iov, pe viața Mea — zice Domnul Dumnezeu — că n-ar scăpa nici fii, nici fiice, ci numai ei și-ar mântui sufletul prin neprihănirea lor” (Ezechiel 14, 20). Acum, când Marele nostru Preot face ispășire pentru noi, trebuie să căutăm să devenim desăvârșiți în Hristos. Nici măcar printr-un gând Mântuitorul nostru n-a putut fi adus să Se supună puterii ispitei. Satana găsește în inimile omenеști un loc unde-și poate câștiga un punct de sprijin; o dorință păcătoasă este nutrită, prin care ispitele lui își manifestă puterea. Dar Hristos a declarat despre sine: „Vine stăpânitorul lumii acesteia. El n-are nimic cu Mine” (Ioan 14, 30). Satana n-a putut găsi nimic în Fiul lui Dumnezeu care să-i fi oferit posibilitatea biruinței. El păzise poruncile Tatălui Său și în El nu era nici un păcat pe care Satana să-l poată exploata spre folosul lui. Aceasta este starea în care trebuie să fie găsiți aceia care vor sta în timpul strâmtorării.

**(20) DACĂ NE UNIM
SLĂBICIUNEA NOASTRĂ CU**

PUTEREA LUI DUMNEZEU, CE TIP DE NATURĂ ESTE POSIBIL SĂ OBTÎNEM?

prin care El ne-a dat făgăduințele Lui nespuse de mari și scumpe, ca prin ele să vă faceți părtași firii dumnezeiești, după ce ați fugit de stricăciunea care este în lume prin poftă. (2 Petru 1:4)

În viața aceasta, trebuie să îndepărtăm păcatul de la noi prin credința în sângele ispășitor al lui Hristos. Mântuitorul nostru scump ne invită să ne unim cu El, să unim slăbiciunea noastră cu puterea Lui, neștiința noastră cu înțelepciunea Lui, nevrednicia noastră cu meritele Sale. Providența lui Dumnezeu este școala în care trebuie să învățăm blândețea și umilința lui Isus. Domnul ne pune mereu înaintea noastră calea pe care am ales-o și care ni se pare mai ușoară și mai plăcută, ci adevăratele ținte ale vieții. Ne rămâne să colaborăm cu mijloacele pe care le folosește cerul în lucrarea de a aduce caracterele noastre în asemănare cu Modelul divin. Nimeni nu poate neglija sau amâna această lucrare decât cu periclitarea cea mai înfricoșată a sufletului. Apostolul Ioan a auzit în viziune un glas tare în cer, zicând: „Vai de voi, pământ și mare! Căci diavolul s-a pogorât la voi, cuprins de o mânie mare, fiindcă știe că

are puțină vreme” (Apocalipsa 12, 12). Teribile sunt scenele care provoacă această exclamație din partea glasului ceresc. Mânia lui Satana crește pe măsură ce timpul i se scurtează, iar lucrarea lui de amăgire și de distrugere va atinge apogeul în timpul strâmtorării.

(21) CARE SUNT CELE TREI STRATEGII PE CARE LE VA AVEA SATANA SI DEMONII SAI PENTRU AMAGIREA MULTIMILOR?

*Arătarea lui se va face prin puterea Satanei, cu tot felul de minuni, de semne și puteri mincinoase
(2 Tesaloniceni 2:9)*

Semne îngrozitoare, cu un caracter supranatural, se vor descoperi în curând în ceruri, ca dovadă a puterii făcătoare de minuni a demonilor. Duhuri de demoni vor merge la împărații pământului și în lumea întreagă, pentru a-i întări în amăgire și pentru a-i îndemna să se alieze cu Satana în lupta lui împotriva conducerii cerului. Prin aceste mijloace, vor fi amăgiți deopotrivă conducătorii și supușii. Se vor ridica persoane care vor pretinde că sunt chiar hristoși și vor pretinde titlul și închinarea care aparțin Răscumpărătorului lumii. Ei vor face

minuni uimitoare de vindecare și vor declara că au descoperiri din cer care vor contrazice mărturia Scripturilor.

(22) CARE VA FI CEL MAI MARE ACT DE INSELACIUNE?

Căci se vor scula hristoși mincinoși și proroci mincinoși, vor face semne mari și minuni, până acolo încât să înșele, dacă va fi cu puțință, chiar și pe cei aleși. (Matei 24:24)

Ca o încoronare a mării drame de amăgire, însuși Satana va lua chipul lui Hristos. Biserica a mărturisit timp îndelungat că așteaptă venirea Mântuitorului ca împlinire a nădejdi ei. Acum, marele amăgitor va face să se arate ca și când Hristos ar fi venit. În diferite părți ale pământului, Satana se va prezenta, între oameni, ca o ființă maiestuoasă, de o strălucire orbitoare, care se aseamănă cu descrierea Fiului lui Dumnezeu dată de Ioan în Apocalipsa (Apocalipsa 1, 13.15). Slava care-l înconjoară nu este întrecută cu nimic de ceea ce ochii omenești au văzut vreodată. În văzduh răsună strigătul de biruință: „A venit Hristos! A venit Hristos!” Oamenii se aruncă la pământ în adorare înaintea lui, în timp ce el își ridică mâinile și pronunță asupra lor o binecuvântare, așa cum Hristos îi

binecuvânta pe ucenicii Săi când era pe pământ. Glasul lui este plăcut, mios și melodios. Într-un ton amabil și plin de simpatie, el prezintă unele dintre adevărurile cerești pline de har, pe care Mântuitorul le-a rostit; vindecă bolile din popor și apoi, în asemănarea caracterului lui Hristos pe care și-a asumat-o, pretinde că a schimbat Sabatul în duminică și poruncește tuturor să sfințească ziua pe care el a binecuvântat-o. El declară că aceia care stăruie să sfințească ziua a șaptea hulesc numele lui, refuzând să asculte de îngerii trimiși la ei cu lumină și adevăr. Aceasta este amăgirea cea mai puternică, aproape copleșitoare. Ca și samaritenii care au fost amăgiți de Simon Magul, mulțimile, de la cel mai mic până la cel mai mare, vor da atenție acestor vrăjitorii, zicând: „Aceasta este «puterea cea mare a lui Dumnezeu»” (Faptele Apostolilor 8, 10).

(23) CE II VA FERI PE OAMENII LUI DUMNEZEU DE LA AMAGIRE?

La lege și la mărturie!” Căci dacă nu vor vorbi așa, nu vor mai răsări zorile pentru poporul acesta. (Isaia 8:20)

Dar poporul lui Dumnezeu nu va fi indus în eroare. Învățăturile acestui

Hristos fals nu sunt în armonie cu Scripturile. Binecuvântarea lui este pronunțată asupra închinătorilor fiarei și ai chipului ei, chiar asupra acelei categorii de oameni peste care se va revărsa mânia neamestecată a lui Dumnezeu, așa cum declară Biblia.

(24) IN CE MANIERE SE VA AJUNGE LA ADEVARATUL HRISTOS?

Atunci se va arăta în cer semnul Fiului omului, toate semințiile pământului se vor boci și vor vedea pe Fiul omului venind pe norii cerului cu putere și cu o mare slavă. ³¹ El va trimite pe îngerii Săi cu trâmbița răsunătoare și vor aduna pe aleșii Lui din cele patru vânturi, de la o margine a cerurilor până la cealaltă. (Matei 24:30-31)

Cel mai important este faptul că lui Satana nu-i este îngăduit să contrafacă felul venirii lui Hristos. Mântuitorul l-a avertizat pe poporul Său împotriva amăgirii din acest punct de vedere și a prevestit cu claritate modul revenirii Sale. „Se vor scula hristoși mincinoși și prooroci mincinoși; vor face semne mari și minuni, până acolo încât să înșele, dacă va fi cu putință, chiar și pe cei aleși.... Deci, dacă vă vor zice: «Iată-L în pustie», să nu vă duceți acolo! «Iată-L

în odăițe ascunse», să nu credeți. Căci, cum iese fulgerul de la răsărit și se vede până la apus, așa va fi și venirea Fiului omului” (Matei 24, 24-27; 25, 31; Apocalipsa 1, 7; 1 Tesaloniceni 4, 16.17). Nu este posibilă contrafacerea acestei veniri. Ea va fi universal cunoscută și văzută de toată lumea.

(25) DE CE VA FI MAJORITATEA INDUSA IN EROARE?

și cu toate amăgirile nelegiuirii pentru cei ce sunt pe calea pierzării, pentru că n-au primit dragostea adevărului ca să fie mântuiți. (2 Tesaloniceni 2:10)

Numai aceia care au fost cercetători sânguincioși ai Scripturilor și care au primit dragostea de adevăr vor fi ocrotiți de amăgirea puternică ce ia lumea în stăpânire. Prin mărturia dată de Biblie, aceștia îl vor depista pe amăgitor în prefăcătorie. Timpul de încercare va veni peste toți. Prin cernerea ispitei se vor descoperi creștinii adevărați.

(26) CARE SUNT CELE TREI CAPCANE DE CARE AM FOST AVERTIZATI SA LE EVITAM?

Căci tot ce este în lume: pofta firii pământești, pofta ochilor și lăudăroșia vieții, nu este de la Tatăl, ci din lume. (1 Ioan 2:16)

Numai aceia care au fost cercetători sânguincioși ai Scripturilor și care au primit dragostea de adevăr vor fi ocrotiți de amăgirea puternică ce ia lumea în stăpânire. Prin mărturia dată de Biblie, aceștia îl vor depista pe amăgitor în prefăcătorie. Timpul de încercare va veni peste toți. Prin cernerea ispitei se vor descoperi creștinii adevărați. Sunt copiii lui Dumnezeu atât de solid întemeiați pe Cuvântul Său, încât să nu urmeze dovada dată de simțurile lor? Se vor prinde ei de Biblie și numai de Biblie într-o astfel de criză? Satana îi va împiedica, dacă va putea, să-și asigure pregătirea pentru a rezista în ziua aceea. El va pregăti lucrurile în așa fel, încât să le îngreueze drumul, să-i atragă cu bogății pământești, să-i facă să ducă poveri grele și apăsătoare, pentru ca inimile să le fie supraîmpovărate de grijile vieții acesteia, iar ziua încercării să vină peste ei ca un hoț.

**(27) UNDE CAUTA REFUGIU
MAJORITATEA OAMENILOR
CREDINCIOȘI AI LUI
DUMNEZEU ÎN ACESTE
VREMURI DE NECAZ?**

*acela va locui în locurile înalte;
stânci întărite vor fi locul lui de
scăpare; i se va da pâine, și apa nu-i
va lipsi. (Isaia 33:16)*

Când decretul dat de diferiți conducători ai creștinătății împotriva păzitorilor poruncii va retrage ocrotirea conducerii și-i va lăsa la dispoziția acelor care le doresc distrugerea, copiii lui Dumnezeu vor fugi din orașe și sate, se vor întovărăși în grupe, locuind în cele mai pustii și mai singuratice locuri. Mulți își vor găsi scăparea în întăriturile munților. Asemenea creștinilor din văile Piemontului, ei vor face din înălțimile pământului sanctuarele lor și vor mulțumi lui Dumnezeu pentru „întăriturile stâncilor” (Isaia 33, 16).

(28) IN TIMP CE MULTI SUFERA DE PEDEAPSA CU INCHISOAREA PENTRU CREDINTA LOR, CE FAGADUINTE POT CERE?

Poate o femeie să uite copilul pe care-l alăptează și să n-aibă milă de rodul pântecelui ei? Dar chiar dacă l-ar uita, totuși Eu nu te voi uita cu niciun chip. ¹⁶ Iată că te-am săpat pe mâinile Mele și zidurile tale sunt totdeauna înaintea ochilor Mei! (Isaia 49:15-16)

De aceea, iată ce zice Domnul, Dumnezeul lui Israel: ‘Spusesem că și casa ta și casa tatălui tău au să umble totdeauna înaintea Mea. Și acum, zice Domnul, departe de Mine lucrul acesta! Căci voi cinsti pe cine

***Mă cinstește, dar cei ce Mă
disprețuiesc vor fi disprețuiți. (1
Samuel 2:30)***

Dar mulți din toate popoarele și din toate clasele, de sus și de jos, bogați și săraci, negri și albi, vor fi aruncați în robia cea mai nedreaptă și mai crudă. Cei iubiți ai lui Dumnezeu vor trece prin zile grele, legați în lanțuri, închiși după gratiile închisorilor, condamnați la moarte, iar alții, în mod vădit, vor fi lăsați să moară de foame, în temnițele întunecoase și dezgustătoare. Nici o ureche omenească nu este deschisă să audă gemetele lor; nici o mână omenească nu este gata să le dea ajutor.

Îl va uita oare Dumnezeu pe poporul Său în acest ceas al încercării? L-a uitat El pe Noe cel credincios, atunci când judecățile lui Dumnezeu au fost dezlănțuite peste lumea antediluviană? L-a uitat El pe Lot atunci când a căzut foc din cer pentru a nimici cetățile câmpiei? L-a uitat El pe Iosif, înconjurat de idolatri în Egipt? L-a uitat El pe Ilie când jurământul Izabelei îl amenința cu aceeași soartă ca a preoților lui Baal? L-a uitat El pe Ieremia în groapa cea mai întunecoasă și dezgustătoare a închisorii? I-a uitat El pe cei trei demnitari în cuptorul de foc? Sau pe Daniel în groapa leilor?

„Sionul zicea: «M-a părăsit Domnul și m-a uitat Domnul!» Poate o femeie să uite copilul pe care-l alăptează și să n-aibă milă de rodul pântecului ei? Chiar dacă l-ar uita, totuși Eu nu te voi uita cu nici un chip: Iată că te-am săpat pe mâinile Mele” (Isaia 49, 14-16). „Căci așa vorbește Domnul oștirilor: «Cel ce se atinge de voi se atinge de lumina ochilor lui»” (Zaharia 2, 8).

Cu toate că vrăjmașii îi pot arunca în închisoare, pereții celulei nu pot întrerupe legătura dintre sufletele lor și Hristos. Acela care vede toate slăbiciunile lor, care cunoaște toate încercările este mai presus de puterile pământului; și îngerii vor veni la ei, în celulele singuratice, aducându-le lumină și pace din cer. Temnița va fi ca un palat, căci acolo locuiesc cei bogați în credință, iar zidurile întunecate vor fi luminate de lumina cerească, la fel ca atunci când Pavel și Sila se rugau și cântau laude la miezul nopții, în temnița din Filipi.

(29) CUM DESCRIE ACEST VERS ACTUL LUI DUMNEZEU DE ELIBERARE A JUDECATII CELOR PACATOSI?

Căci Domnul Se va scula ca la muntele Perașim și Se va mânia ca în valea Gabao-nului, ca să-Și facă lucrarea, lu-

***crarea Lui ciudată, ca să-Și împlinească lucrul, lucrul Lui nemaiauzit.
(Isaia 28:21)***

Judecățile lui Dumnezeu vor veni peste aceia care caută să prigonească și să distrugă pe poporul Său. Îndelunga Sa îngăduință cu cei răi îi încurajează pe oameni în neascultare, dar pedeapsa lor nu este mai puțin sigură și teribilă din cauză că este mult amânată. „Căci Domnul Se va scula ca la muntele Perașim, și Se va mânia ca în valea Gabao-nului, ca să-Și facă lucrarea, lucrarea Lui ciudată, ca să-Și împlinească lucrul, lucrul Lui nemaiauzit” (Isaia 28, 21). Pentru Dumnezeul nostru cel milostiv, pedeapsa este un act ciudat. „Pe viața Mea, zice Domnul Dumnezeu, că nu doresc moartea păcătosului” (Ezechiel 33, 11). „Domnul, Dumnezeu este un Dumnezeu plin de îndurare și milostiv, încet la mânie, plin de bunătate și credincioșie, iartă fărădelegea, răzvrătirea și păcatul, dar nu socotește pe cel vinovat drept nevinovat!” „Domnul este îndelung răbdător, dar de o mare tărie; și nu lasă nepedepsit pe cel rău” (Exod 34, 6.7; Naum 1, 3). Prin lucruri grozave în neprihănire, El va reface autoritatea Legii Sale călcate în picioare. Asprimea pedepsei care îl așteaptă pe cel nelegiuit poate fi înțeleasă după neplăcerea Domnului de a aduce la

îndeplinire judecata. Națiunea cu care El are o îndelungă răbdare și pe care nu o va lovi, până când nu va umple măsura nelegiurii ei în cărțile lui Dumnezeu, va bea până la urmă din cupa mâniei neamestecate cu milă.

(30) CE SAPTE CIUME INGROZITOARE II VA MARCA PE CEI CARE AU FOST NEASCULTATORI?

*Cel dintâi s-a dus și a vărsat potirul lui pe pământ. Și o rană rea și dureroasă a lovit pe oamenii care aveau semnul fiarei și care se închinau icoanei ei.
(Apocalipsa 16:2)*

*Al doilea a vărsat potirul lui în mare. Și marea s-a făcut sânge, ca sângele unui om mort. Și a murit orice făptură vie, chiar și tot ce era în mare.
(Apocalipsa 16:3)*

Al treilea a vărsat potirul lui în râuri și în izvoarele apelor. Și apele s-au făcut sânge. (Apocalipsa 16:4)

*Al patrulea a vărsat potirul lui peste soare. Și soarelui i s-a dat să dogorească pe oameni cu focul lui.
(Apocalipsa 16:8)*

Al cincilea a vărsat potirul lui peste scaunul de domnie al fiarei.

Și împărăția fiarei a fost acoperită de întuneric. Oamenii își mușcau limbile de durere. (Apocalipsa 16:10)

Al șaselea a vărsat potirul lui peste râul cel mare, Eufrat. Și apa lui a secăt, ca să fie pregătită calea împăraților care au să vină din Răsărit. (Apocalipsa 16:12)

Și au urmat fulgere, glasuri, tunete și s-a făcut un mare cutremur de pământ, așa de tare cum, de când este omul pe pământ, n-a fost un cutremur așa de mare. (Apocalipsa 16:18)

Când Hristos Își încetează mijlocirea în Sanctuar, mânia Sa neamestecată cu milă va fi dezlănțuită împotriva tuturor acelor care se închină fiarei și icoanei ei și primesc semnul ei (Apocalipsa 14, 9.10). Plăgile care au căzut asupra Egiptului atunci când Dumnezeu a fost pe punctul de a-l elibera pe Israel au fost asemănătoare în caracter cu acele judecăți mai teribile și mai întinse, care urmează să cadă peste lume chiar înainte de eliberarea finală a poporului lui Dumnezeu. Descriind aceste lovituri îngrozitoare, scriitorul Apocalipsei spune: „O rană rea și dureroasă i-a lovit pe oamenii care aveau semnul fiarei și care se închinau icoanei ei. Marea s-a făcut sânge, ca

sângele unui om mort. Și a murit orice făptură vie, chiar și tot ce era în mare. Apele s-au făcut sânge”. „Drept ești Tu, Doamne.... pentru că ai judecat în felul acesta. Fiindcă aceștia au vărsat sângele sfinților și al proorocilor, le-ai dat și Tu să bea sânge. Și sunt vrednici” (Apocalipsa 16, 2-6). Condamnând pe poporul lui Dumnezeu la moarte, ei și-au atras vinovăția sânge lui lor ca și când ar fi fost vărsat de propria mână. În același fel, Hristos i-a declarat pe iudeii din vremea Sa vinovați de tot sângele sfinților care fusese vărsat din zilele lui Abel; căci ei erau mânați de același duh și căutau să facă aceeași lucrare ca aceea a ucigașilor proorocilor.

În plaga care urmează, este dată soarelui puterea „să dogorească pe oameni cu focul lui. Și oamenii au fost dogorâți de o arșiță mare” (Ver 8.9). Profetii au descris astfel starea pământului în acest timp înspăimântător: „Pământul este întristat, căci bucatele de pe câmp sunt pierdute. Toți pomii de pe câmp s-au uscat ... și s-a dus bucuria de la copiii oamenilor!” „S-au uscat semințele sub bulgări, grânarele stau goale! Cum gem vitele! Cirezile de boi sunt buimace, căci nu mai au pășune; căci au secat pâraiele și a mâncat focul izlazurile pustiei.” „În ziua aceea, cântecele Templului se vor preface în gemete, zice Domnul Dumnezeu, pretutindenii vor arunca în

tăcere o mulțime de trupuri moarte” (Ioel 1, 17-20; 1, 10-12; Amos 8, 3).

Aceste plăgi nu sunt generale, căci locuitorii pământului ar fi nimiciți cu totul. Totuși, vor fi cele mai îngrozitoare calamități care au fost cunoscute vreodată de muritori. Toate judecățile care au venit peste oameni până la încheierea timpului de har au fost amestecate cu milă. Sângele mijlocitor al lui Hristos îl ferise pe cel păcătos să primească măsura deplină pentru vinovăția lui; dar, în judecata finală, mânia este revărsată neamestecată cu milă.

În ziua aceea, mulțimile vor dori scutul milei lui Dumnezeu pe care l-au disprețuit atâta vreme. „Iată vin zile, zice Domnul Dumnezeu, când voi trimite foamete în țară, nu foamete de pâine, nici sete de apă, ci foame și sete după auzirea cuvintelor Domnului. Vor pribegi atunci de la o mare la alta, de la miazănoapte la răsărit, vor umbla istoviți înapoi și încolo, ca să caute Cuvântul Domnului, și tot nu-l vor găsi” (Amos 8, 11.12).

(31) CAND CEI RAI SUFERA DE FOAME CE LE VA MOTIVA CREDINTA?

Cel ce umblă în neprihănire și vorbește fără vicleșug, cel ce nesocotește un câștig scos prin stoarcere, cel ce își trage mâinile înapoi ca să nu primească mită, cel ce își astupă urechea să n-audă cuvinte setoase de sânge și își leagă ochii ca să nu vadă

răul, ¹⁶ acela va locui în locurile înalte; stânci întărite vor fi locul lui de scăpare; i se va da pâine, și apa nu-i va lipsi. (Isaia 33:15-16)

Poporul lui Dumnezeu nu va fi scutit de suferință; dar când este persecutat și chinuit, când suferă lipsuri și nu are hrană, nu va fi lăsat să piară. Dumnezeuul acela care a avut grijă de Ilie nu va trece pe lângă nici unul dintre copiii Săi care au dat dovadă de sacrificiu de sine. El, care numără perii capului, va avea grijă de ei și, în timp de foamete, vor fi săturați. În timp ce nelegiuții mor de foame și de boli, îngerii îi vor ocroti pe cei neprihăniți și le vor împlini nevoile. Pentru cei care „umblă în neprihănire”, făgăduința este: „I se va da pâine și apa nu-i va lipsi”. „Cei nenorociți și cei lipsiți caută apă și nu este; li se usucă limba de sete. Eu, Domnul, îi voi asculta; Eu, Dumnezeuul lui Israel, nu-i voi părăsi” (Isaia 33, 15.16; Isaia 41, 17). Căci chiar dacă smochinul nu va înflori, vița nu va da nici un rod, rodul măslinului va lipsi, și câmpiile nu vor da hrană, oile vor pieri din staule și nu vor mai fi boi în grajduri, eu tot mă voi bucura în Domnul, mă voi bucura în Dumnezeuul mântuirii mele!” (Habacuc 3, 17-18).

„Domnul este Păstorul tău, Domnul este umbra ta pe mâna ta cea dreaptă. De aceea nu te va bate soarele ziua, nici lu-

na noaptea. Domnul te va păzi de orice rău, îți va păzi sufletul.” „Da, El te scapă de lațul vânătorului, de ciumă și de pus-tiirile ei. El te va acoperi cu penele Lui și te vei ascunde sub aripile Lui. Căci scut și pavăză este credincioșia Lui! Nu trebuie să te temi nici de groaza din timpul nopții, nici de săgeata care zboară ziua, nici de ciuma care umblă în întuneric, nici de molima care bântuie ziua-n amiaza mare. O mie să cadă alături de tine și zece mii la dreapta ta, dar de tine nu se vor apropia. Doar vei privi cu ochii și vei vedea răsplătirea celor răi. Pentru că zici: «Domnul este locul meu de adăpost!» Și faci din Cel Preaînalt turnul tău de scăpare, de aceea nici o nenorocire nu te va ajunge, nici o urgie nu se va apropia de cortul tău” (Psalmii 121, 5-7; 91, 3-10).

(32) CAND TOATE SPERANTELE PAR PIERDUTE, CA IACOB IN TIMPUL NECAZULUI, CARE VA FI PLEDOARIA CELOR DREPTI?

Omul acela a zis: „Lasă-mă să plec, căci se revarsă zorile.” Dar Iacov a răspuns: „Nu Te voi lăsa să pleci până nu mă vei binecuvânta.”
(Geneza 32:26)

Cu toate acestea, pentru ochiul omenesc s-ar părea că poporul lui Dumnezeu trebuie să-și sigileze în

scurtă vreme mărturia cu sânge, așa cum au făcut martirii de dinainte. Chiar și ei încep să se teamă că Domnul i-a lăsat să cadă în mâna vrăjmașilor. Acesta este timpul unei agonii teribile. Zi și noapte, ei strigă către Dumnezeu pentru liberare. Nelegiuirii tresaltă și se aude un strigăt batjocoritor: „Unde este credința voastră? De ce nu vă eliberează Dumnezeu din mâinile noastre, dacă sunteți într-adevăr poporul Său?” Dar cei care așteaptă își amintesc de Isus murind pe crucea de pe Calvar și de marii preoți și conducători strigând în batjocură: „Pe alții i-a mântuit, iar pe Sine nu Se poate mântui! Dacă El este împăratul lui Israel, să Se pogoare acum de pe cruce și vom crede în El!” (Matei 27, 42). Toți se luptă cu Dumnezeu asemenea lui Iacov. Fețele lor exprimă lupta lăuntrică. Pe toate fețele se așează paloarea morții. Cu toate acestea, nu-și întrerup mijlocirea stăruitoare.

(33) PE CINE A COMANDAT DUMNEZEU PENTRU PROTECȚIA CREDINCIOSULUI?

*Căci El va porunci îngerilor Săi
să te păzească în toate căile tale,
(Psalmi 91:11)*

Dacă ar putea privi cu ochi cerești, oamenii ar vedea legiuni de îngeri care

excelează în putere, stând în jurul acestora care au păzit cuvântul răbdării lui Hristos. Cu o dragoste plină de simpatie, acești îngeri au fost martorii chinului lor și le-au auzit rugăciunile. Ei așteaptă cuvântul Comandantului lor ca să-i smulgă din primejdie. Dar trebuie să mai aștepte puțin. Poporul lui Dumnezeu trebuie să bea paharul și să fie botezat cu botezul. Chiar această amânare, atât de dureroasă pentru ei, este cel mai bun răspuns la cererea lor. În timp ce se străduiesc să aștepte cu încredere ca Domnul să lucreze, ei sunt aduși să-și exercite credința, nădejdea și răbdarea, pe care le-au practicat prea puțin în timpul experienței lor religioase. Totuși, din cauza celor aleși, timpul de încercare va fi scurtat. „Și Dumnezeu nu va face dreptate aleșilor Lui, care strigă zi și noapte către El? Vă spun că le va face dreptate în curând” (Luca 18, 7.8). Sfârșitul va veni mai repede decât se așteaptă oamenii. Grâul va fi adunat și legat în snopi pentru grânarul lui Dumnezeu; neghina va fi legată în snopi pentru focul distrugerii.

**(34) LA COMANDA TĂTĂLULUI,
CE PROFESIE MINUNATĂ DE
FĂGĂDUINȚĂ SE VA ÎNDEPLINI?**

O mie să cadă alături de tine și zece mii la dreapta ta, dar de tine nu se va apropia. (Psalmi 91:7)

Santinelele cerești, credincioase însărcinării lor, își continuă veghea. Cu toate că decretul general a stabilit data când păzitorii poruncii pot să fie dați la moarte, vrăjmașii lor vor anticipa în unele cazuri decretul și, înainte de timpul stabilit, vor încerca să le ia viața. Dar nimeni nu poate trece peste păzitorii cei puternici, care stau aproape de fiecare suflet credincios. Unii sunt atacați în fuga lor din orașe și sate; dar săbiile ridicate împotriva lor se frâng și cad fără putere, ca un pai. Alții sunt apărați de îngeri sub formă de luptători.

În toate veacurile, Dumnezeu a lucrat prin îngerii sfinți pentru ajutorarea și eliberarea poporului Său. Ființele cerești s-au implicat activ în problemele oamenilor. Ele au apărut îmbrăcate în haine strălucitoare ca fulgerul; au venit la oameni în haine de călători. Îngerii au apărut în chip omenesc înaintea oamenilor lui Dumnezeu. Ei s-au odihnit sub stejar la miezul zilei, ca și cum ar fi fost obosiți. Au primit ospitalitate în casele oamenilor. Au acționat ca niște călăuze pentru călătorii rătăciți. Au aprins cu mâinile lor focul pe altare. Au deschis ușile închisorilor și i-au eliberat pe slujitorii lui Dumnezeu. Îmbrăcați cu

armura cerului, au venit să dea la o parte piatra de pe mormântul Mântuitorului.

În chip de oameni, îngerii sunt adesea prezenți în adunările celor neprihăniți; ei vizitează adunările celor nelegiuiți, așa cum au fost la Sodoma, pentru a aduce un raport despre faptele lor, pentru a stabili dacă au trecut hotarul răbdării lui Dumnezeu. Domnul găsește plăcere în milă; și, de dragul acelor puțini care Îi slujesc cu adevărat, reține calamitățile și prelungește calmul mulțimilor. Prea puțin își dau seama cei care păcătuiesc împotriva lui Dumnezeu cât de mult datorează pentru viața lor celor credincioși pe care îi batjocoresc și-i prigonesc cu plăcere.

Deși conducătorii lumii nu știu, adesea, în sfaturile lor, îngerii au fost purtători de cuvânt. Ochi omenești i-au văzut; urechi omenești au ascultat apelurile lor; buzele omenești s-au împotrivit propunerilor lor și le-au luat în râs sfaturile; mâini omenești i-au întâmpinat cu insulte și abuzuri. În sălile de consiliu și în tribunale, acești soli cerești au demonstrat o cunoaștere temeinică a istoriei omenești; ei s-au dovedit mai capabili să apere cauza celor apăsați decât ar fi fost cel mai priceput și mai elocvent dintre apărători. Ei au înfrânt planuri și au împiedicat nenorocirile care ar fi întârziat într-o mare măsură lucrarea lui Dumnezeu și

ar fi provocat o mare suferință poporului Său. În ceasul primejdiei și al necazului, „Îngerul Domnului tăbărăște în jurul celor ce se tem de El, și-i scapă din primejdie” (Psalmii 34, 7).

Cu o dorință arzătoare, copiii lui Dumnezeu așteaptă semnele venirii Împăratului lor. Când sunt întrebați: „Cât mai este din noapte?”, străjerii răspund neîntârziat: „Vine dimineața și este tot noapte” (Isaia 21, 11.12).

Lumina strălucește prin nori deasupra vârfurilor munților. În curând se va descoperi slava Sa. Soarele Neprihănirii este gata să strălucească. Atât dimineața, cât și noaptea sunt la ușă — începutul unei zile nesfârșite pentru cel neprihănit și coborârea unei nopți veșnice peste cel nelegiuit.

Pe când cei care se luptă își îndreaptă cererile către Dumnezeu, vălul care îi desparte de lumea nevăzută pare să se dea la o parte. Cerurile strălucesc ca zorii unei zile veșnice și asemenea melodiei cântărilor îngerilor răsună în urechi cuvintele: „Stați tari în devotamentul vostru, vine ajutorul”. Hristos, Biruitorul Cel puternic, păstrează pentru luptătorii Săi obosiți o comoară de slavă nemuritoare; iar glasul Lui vine prin porțile deschise: „Iată, Eu sunt cu voi. Nu vă temeți. Știu toate durerile voastre; am purtat poverile voastre; nu vă luptați împotriva unor

dușmani care n-au fost puși la probă. Am dus lupta în favoarea voastră și în Numele Meu sunteți mai mult decât biruitori”.

Scumpul nostru Mântuitor ne va trimite ajutorul chiar atunci când avem nevoie de el. Calea spre ceruri este sfințită de urmele Sale. Orice spin care ne rănește picioarele le-a rănit pe ale Sale. Orice cruce, pe care suntem chemați să o purtăm, El a purtat-o înaintea noastră. Domnul îngăduie lupta pentru a pregăti sufletul pentru pace. Timpul strâmtorării este o grea încercare și de temut pentru poporul lui Dumnezeu; dar este un timp când fiecare credincios adevărat să privească în sus și, prin credință, să poată vedea curcubeul făgăduinței care îl înconjoară.

„Astfel, cei răscumpărați de Domnul se vor întoarce, vor veni în Sion cu cântări de biruință, și o bucurie veșnică le va încununa capul; îi va apuca veselia și bucuria, iar durerea și gemetele vor fugi. «Eu, Eu vă mângâi. Dar cine ești tu, ca să te temi de omul muritor, și de fiul omului, care trece ca iarba, și să uiți pe Domnul, care te-a făcut? De ce să tremuri necontenit toată ziua, înaintea mâniei asupritorului, când umblă să te nimicească? Unde este mânia asupritorului? În curând cel încovoiat sub fiare va fi dezlegat; nu va muri în groapă și nu va duce lipsă de

pâine. Eu sunt Domnul, Dumnezeuul tău, care stârnesc marea și fac să-i urle valurile și al cărui Nume este Domnul oștirilor. Eu pun cuvintele Mele în gura ta, și te acopăr cu umbra mâinii Mele»” (Isaia 51, 11-16).

„De aceea, nenorocitul, beat ce ești, dar nu de vin, ascultă: «Așa vorbește Domnul tău, Domnul, Dumnezeuul tău, care apără pe poporul Lui: Iată că îți iau din mână potirul ameteții, potirul mâniei Mele, ca să nu mai bei din el! Și îl voi pune în mâna asupritorilor tăi, care îți ziceau: Îndoaie-te, ca să trecem peste tine! Îți făceai atunci spinarea ca un pământ, și ca o uliță pentru trecători»” (Isaia 51, 21-23).

Ochiul Domnului, privind de-a lungul veacurilor, s-a oprit asupra crizei pe care o avea de întâmpinat poporul Său, atunci când puterile pământești se vor alinia împotriva lui. Asemenea robilor captivi, copiii lui Dumnezeu se vor teme de moartea prin înfometare sau prin violență. Dar Cel Sfânt, care a despărțit Marea Roșie înaintea lui Israel, Își va manifesta marea Sa putere și va pune capăt robiei lor. „Ei vor fi ai Mei, zice Domnul oștirilor, Îmi vor fi o comoară deosebită, în ziua pe care o pregătesc Eu. Voi avea milă de ei, cum are milă un om de fiul său, care-i slujește” (Maleahi 3, 17). Dacă sângele

martorilor credincioși ai lui Hristos ar fi vărsat în vremea aceasta, n-ar mai fi ca sângele martirilor, o sămânță semănată pentru a aduce un seceriș pentru Dumnezeu. Credincioșia lor n-ar mai fi o mărturie pentru a-i convinge pe alții despre adevăr; căci inima împietrită a respins atât de mult valurile de milă, până când ele nu se mai întorc. Dacă cei neprihăniți ar fi lăsați acum să cadă ca o pradă în mâna vrăjmașilor, aceasta ar fi o biruință pentru prințul întunericului. Psalmistul spune: „Căci El mă va ocroti în coliba Lui, în ziua necazului, mă va ascunde sub acoperișul cortului Lui” (Psalmii 27, 5). Hristos a spus: „Du-te, poporul Meu, intră în odaia ta, și încuie ușa după tine; ascunde-te câteva clipe, până va trece mânia! Căci iată, Domnul iese din Locuința Lui să pedepsească nelegiuirile locuitorilor pământului” (Isaia 26, 20.21). Glorioasă va fi eliberarea acelor care au așteptat cu răbdare venirea Sa și ale căror nume sunt scrise în cartea vieții.

***Îl iubesc pe Domnul din toată inima.
Mă rog să fiu socotit de partea Lui
atunci când El pretinde: „Cine este
drept să fie și el drept”.***

Da Indecis

***Acum îmi dau seama că Satana ca un
leu care răcnește caută pe cine să-l
devoreze. Mă rog pentru ca***

înțelepciunea să continue să studieze și să accepte Cuvântul lui Dumnezeu pentru a evita decepțiile pe care Satana le va manifesta în momentele finale ale istoriei acestei lumi.

Da Indecis

Îi sunt recunoscător lui Dumnezeu pentru faptul că ne-a avertizat cu privire la marele „timp de necaz” care va veni celor care onorează poruncile Sale divine.

Da Indecis

Mă rog ca Dumnezeu să îmi rafineze caracterul și să-mi întărească credința, astfel încât, prin harul Său, să pot birui pentru slava Lui.

Da Indecis

În dragoste și credință, dau cu încredere totul în mâinile lui Dumnezeu. Mă rog ca prin păstrarea miraculoasă a vieții sau prin moartea unui martir, El să mă folosească pentru a slăvi Numele lui.

Da Indecis

Lectia 11

Poporul lui Dumnezeu salvat

Când protecția legilor omenesti va fi retrasă de la aceia care cinstesc Legea lui Dumnezeu, în diferite țări se va produce o mișcare simultană pentru nimicirea lor. Deoarece timpul stabilit în decret se apropie, oamenii vor complota să smulgă din rădăcini această sectă urâtă. Se va hotărî ca într-o noapte să se dea lovitura decisivă, care să aducă la tăcere glasul de discordie și de mustrare.

(1) CE PROMISIUNE POT CERE CEI CARE RAMAN CREDINCIOSI?

Fiindcă ai păzit cuvântul răbdării Mele, te voi păzi și Eu de ceasul încercării care are să vină peste lumea

*întreagă, ca să încerce pe locuitorii
pământului. (Apocalipsa 3:10)*

Poporul lui Dumnezeu — unii în celulele închisorilor, alții ascunși în locuri singuratice în păduri și munți — se roagă încă pentru ocrotire divină, în timp ce, în toate părțile, grupuri de oameni înarmați, mânați de oștile de îngeri răi, se pregătesc pentru lucrarea morții. Acum este ceasul încordării extreme, când Dumnezeul lui Israel va interveni pentru eliberarea celor aleși ai Săi. Așa zice Domnul: „Voi însă veți cânta ca în noaptea când se prăznuiește sărbătoarea, veți fi cu inima veselă, ca cel ce merge, ca să se ducă la muntele Domnului, spre Stânca lui Israel. Și Domnul va face să răsunе glasul Lui măreț. Își va arăta brațul gata să lovească în mânia Lui aprinsă, în mijlocul flăcării unui foc mistuitor, în mijlocul înecului, furtunii și pietrelor de grindină.” (Isaia 30, 29.30)

Cu strigăte de biruință, cu batjocuri și blesteme, mulțimile de oameni răi sunt gata să se arunce asupra prăzii, când, iată, un întuneric des, mai adânc decât întunericul nopții, cade peste pământ. Apoi, un curcubeu strălucind de slavă de la tronul lui Dumnezeu se arată pe cer și pare să înconjoare fiecare grupă de rugători. Mulțimile înfuriate se opresc deodată. Strigătele lor

batjocoritoare se sting. Obiectele urii lor criminale sunt uitate. Cu presimțiri înfricoșate privesc la simbolul legământului lui Dumnezeu și doresc să fie ocroțiți de strălucirea lui orbitoare.

(2) CE CUVINTE DE VESELIE SE AVANTA DE PE BUZELE CREDINCIOȘILOR?

În ziua aceea, vor zice: „Iată, acesta este Dumnezeul nostru, în care aveam încredere că ne va mântui. Acesta este Domnul, în care ne încredeam. Acum să ne veselim și să ne bucurăm de mântuirea Lui! (Isaia 25:9)

Copiii lui Dumnezeu aud un glas lămurit și melodios spunând: „Priviți în sus” și, ridicându-și ochii către cer, văd curcubeul făgăduinței. Norii negri și amenințători care acopereau firmamentul se despart și, asemenea lui Ștefan, ei privesc neclintiți spre cer și văd slava lui Dumnezeu și pe Fiul omului stând pe tronul Său. Pe chipul Său divin ei văd semnele umilinței Sale, iar de pe buzele Sale aud cererea prezentată înaintea Tatălui și a sfinților îngeri: „Vreau ca acolo unde sunt Eu, să fie împreună cu Mine și aceia, pe care Mi i-ai dat Tu” (Ioan 17, 24). Se aude din nou un glas melodios și biruitor spunând: „Iată-i vin! Vin sfinții fără

pată, fără vătămare. Ei au păzit Cuvântul răbdării Mele; vor merge printre îngeri”; iar buzele palide și tremurânde ale acelor care au ținut tare la credința lor scot un strigăt de biruință.

(3) CE CUVINTE VIN DIN GURA LUI DUMNEZEU?

Al șaptelea a vărsat potirul lui în văzduh. Și din Templu, din scaunul de domnie, a ieșit un glas tare, care zicea: „S-a isprăvit!” (Apocalipsa 16:17)

La miezul nopții, Dumnezeu Își va arăta puterea pentru eliberarea poporului Său. Soarele se arată, strălucind în toată puterea lui. Semne și minuni urmează într-o succesiune rapidă. Nelegiuirile privesc cu groază și cu uimire această scenă, în timp ce neprihăniții privesc cu bucurie solemnă semnul eliberării lor. Totul în natură pare că și-a schimbat cursul. Râurile încetează să mai curgă. Nori întunecoși și grei se ridică și se lovesc unul de altul. În mijlocul cerurilor dezlănțuite este un spațiu luminat de o slavă de nedescris, de unde se aude glasul lui Dumnezeu ca sunetul multor ape, zicând: „S-a isprăvit” (Apocalipsa 16, 17).

(4) CE MARE EVENIMENT VA VOCIFERA CAUZA DOMNULUI?

Și au urmat fulgere, glasuri, tunete și s-a făcut un mare cutremur de pământ, așa de tare cum, de când este omul pe pământ, n-a fost un cutremur așa de mare. (Apocalipsa 16:18)

Glasul acela zguduie cerul și pământul. Urmează un cutremur puternic, un cutremur atât de puternic și mare „cum n-a fost de când sunt oamenii pe pământ” (Ver 17.18). Firmamentul pare că se deschide și se închide. Slava de la tronul lui Dumnezeu strălucește printre nori. Munții tremură ca o trestie bătută de vânt, iar stâncile prăbușite sunt răspândite peste tot. Se aude vuietul unei furtuni care se apropie. Marea este lovită cu furie. Se aude urletul furtunii ca glasul demonilor într-o lucrare de distrugere. Pământul întreg se ridică și se coboară ca valurile mării. Suprafața lui se crapă. Chiar temeliile par că se prăbușesc. Lanțuri de munți se prăbușesc. Insule locuite dispar. Porturile mării, care au devenit asemenea Sodomei din cauza nelegiuirii, sunt măturate de apele înfuriate. „Dumnezeu Și-a adus aminte de Babilonul cel mare, ca să-i dea potirul de vin al furiei mâniei Lui.” Pietre mari, fiecare cântărind „aproape un talant”, își fac lucrarea de distrugere (Ver 19.21). Orașele îngâmfate ale pământului sunt doborâte. Palatele prinților, în care mai mării lumii

și-au risipit bogățiile pentru a se slăvi pe ei înșiși, se prăbușesc în ruine înaintea ochilor lor. Zidurile închisorilor se prăbușesc și poporul lui Dumnezeu, care a fost ținut în captivitate pentru credința lui, este eliberat.

(5) CINE II VA FI MARTOR CELEI DE-A DOUA VENIRI A LUI HRISTOS?

Iată că El vine pe nori. Și orice ochi Îl va vedea; și cei ce L-au străpuns. Și toate semințiile pământului se vor boci din pricina Lui! Da, Amin. (Apocalipsa 1:7)

Mormintele se deschid „și mulți din aceia care au adormit în țărâna pământului ... se trezesc, unii pentru viață veșnică, iar alții pentru rușine și ocară veșnică” (Daniel 12, 2). Toți aceia care au murit în credința soliei îngerului al treilea ies din morminte slăviți, ca să asculte legământul lui Dumnezeu de pace cu aceia care au păzit Legea Sa. „Și cei care L-au străpuns” (Apocalipsa 1, 7), aceia care au batjocorit și au râs de agonia de moarte a lui Hristos și cei mai violenți împotriviți ai adevărului și ai poporului Său sunt înviați, ca să-L vadă în slava Sa și să vadă cinstea pe care o primesc cei credincioși și ascultători.

(6) CARE VA FI RASPUNSUL CELOR RAI PE MASURA CE VOR REALIZA CA VOR FI MARTORII CELEI DE-A DOUA SOSIRI A LUI HRISTOS?

Și ziceau munților și stâncilor: „Cădeți peste noi și ascundeți-ne de Fața Celui ce șade pe scaunul de domnie și de mânia Mielului, (Apocalipsa 6:16)

Norii groși acoperă încă cerul; cu toate acestea, soarele pătrunde din când în când, arătându-se ca un ochi răzbunător al lui Iehova. {TV 637.2} Fulgerele înspăimântătoare coboară din cer, învăluind pământul într-o flacără de foc. Deasupra vuietului înspăimântător al tunetului, glasuri tainice și îngrozitoare anunță soarta celor nelegiuți. Cuvintele spuse nu sunt înțelese de toți; dar sunt înțelese lămurit de învățătorii mincinoși. Aceia care cu puțin mai înainte fuseseră atât de nepăsători, atât de îndrăzneți și provocatori, atât de încântați în cruzimea lor față de poporul păzitor al poruncilor lui Dumnezeu sunt acum copleșiți de consternare și tremură de frică. Vaiețele lor se aud mai presus de vuietul naturii dezlănțuite. Demonii recunosc dumnezeirea lui Hristos și tremură înaintea puterii Sale, în timp ce oamenii strigă după milă și se târăsc

într-o spaimă jalnică. Profeții din vechime spuneau când priveau în viziune ziua Domnului: „Gemeți, căci ziua Domnului este aproape: ea vine ca o pustiire a Celui Atotputernic!” (Isaia 13, 6). „Intră în stânci, și ascunde-te în țărână, de frica Domnului și de strălucirea măreției Lui.... Omul va trebui să-și plece privirea semeață și îngâmfarea lui va fi smerită; numai Domnul va fi înălțat în ziua aceea. Căci este o zi a Domnului oștirilor împotriva oricărui om mândru și trufaș, împotriva oricui se înalță, ca să fie plecat. În ziua aceea, oamenii își vor arunca idolii de argint și idolii de aur pe care și-i făcuseră, ca să se închine la ei, îi vor arunca la șobolani și la lilieci; și vor intra în găurile stâncilor, și în crăpăturile pietrelor, de frica Domnului și de strălucirea măreției Lui, când Se va scula să îngrozească pământul” (Isaia 2, 10-12.20.21).

(7) CE CANTEC DE RASPUNS INVINGATOR VA RASUNA DIN PARTEA CELOR DREPTI?

Către mai-marele cântăreților.

Un psalm al fiilor lui Core.

De cântat pe alamot. O cântare.

¹ Dumnezeu este adăpostul și sprijinul nostru, un ajutor care nu lipsește niciodată în nevoi. ² De aceea nu ne

*temem chiar dacă s-ar zgudui pământul
și s-ar clătina munții în inima mărilor.*

*³ Chiar dacă ar urla și ar spumega
valurile mării și s-ar ridica până acolo de
să se cutremure munții. (Psalmi 46:1-3)*

Printr-o deschizătură în nori,
strălucește o stea a cărei luminozitate
este de patru ori mai mare în contrast cu
întunericul. Ea inspiră nădejde și
bucurie celor credincioși, dar asprime și
mânie călcătorilor Legii lui Dumnezeu.
Aceia care au jertfit totul pentru Hristos
sunt acum în siguranță, ocrotiți ca în
cortul tainic al Domnului. Ei au fost
încercați și, înaintea lumii și a
disprețuitorilor adevărului, și-au dovedit
credințioșia față de Acela care a murit
pentru ei. O schimbare uimitoare s-a
petrecut cu aceia care și-au păstrat
integritatea chiar și în fața morții. Au
fost eliberați deodată din întuneric și de
sub tirania oamenilor transformați în
demoni. Fețele lor, până de curând
palide, îngrijorate și trase, strălucesc
acum de uimire, credință și iubire.
Glasurile lor se înalță într-un cântec de
biruință: „Dumnezeu este adăpostul și
sprijinul nostru, un ajutor, care nu
lipsește niciodată în nevoi. De aceea nu
ne temem, chiar dacă s-ar zgudui
pământul, și s-ar clătina munții în inima
mărilor, chiar dacă ar urla și ar spumega
valurile mării, și s-ar ridica până acolo de
să se cutremure munții” (Psalmii 46, 1-3).

(8) CE SE VA DECLARA ÎN CERURI?

***Atunci, cerurile vor vesti dreptatea Lui, căci Dumnezeu este Cel ce judecă.
(Psalmi 50:6)***

Când aceste cuvinte de o încredere sfântă se înalță către Dumnezeu, norii se dau la o parte și se vede cerul înstelat, nespus de glorios, în contrast cu firmamentul întunecat și amenințător de partea cealaltă. Slava cetății cerești străbate prin porțile deschise. Apoi apare pe cer o mână care ține cele două table de piatră închise ca o carte. Profetul spune: „Atunci cerurile vor vesti dreptatea Lui, căci Dumnezeu este Cel ce judecă” (Psalmii 50, 6). Această Lege sfântă, neprihănirea lui Dumnezeu care a fost proclamată pe Sinai în mijlocul tunetelor și al focului ca o călăuză a vieții, este acum descoperită oamenilor ca regulă de judecată. Mâna deschide tablele și se văd preceptele Decalogului, parcă scrise cu o pană de foc. Cuvintele sunt atât de clare, încât toți le pot citi. Memoria este trezită, întunericul superstiției și al rătăcirii este alungat de orice minte și Cele Zece Cuvinte ale lui Dumnezeu, scurte, cuprinzătoare și autoritare, sunt aduse la cunoștința tuturor locuitorilor pământului.

**(9) CE ADEVĂR PRIVIND
PORUNCILE LUI DUMNEZEU VOR
ATINGE TEROAREA ÎN INIMILE
NELEGIUITILOR?**

*Temelia Cuvântului Tău este adevărul
și toate legile Tale cele drepte sunt
veșnice. (Psalmi 119:160)*

Nu se pot descrie groaza și
disperarea acelor care au călcat în
picioare sfintele porunci ale lui
Dumnezeu. Dumnezeu le-a dat Legea
Sa; ei și-ar fi putut compara caracterele
cu ea și ar fi descoperit defectele cât
încă era ocazia pentru pocăință și
pentru schimbare; dar, pentru a-și
asigura aprobarea lumii, i-au dat la o
parte preceptele și i-au învățat pe alții
să o calce. Ei au încercat să-l
constrângă pe poporul lui
Dumnezeu să-I profaneze Sabatul.
Acum sunt condamnați de Legea aceea
pe care au disprețuit-o. Cu o claritate
îngrozitoare, văd că nu au nici o scuză.
L-au ales pe acela pe care l-au slujit și
căruia i s-au închinat. „Și veți vedea
din nou atunci deosebirea dintre cel
neprihănit și cel rău, dintre cel ce slu-
jește lui Dumnezeu și cel ce nu-I slu-
jește” (Maleahi 3, 18).

**(10) CARE ESTE REZULTATUL
CUNOAȘTERII ADEVĂRULUI ȘI A**

NU ÎMPĂRTĂȚI ACEASTA CUNOASTERE CU PIERDEREA?

Când voi zice celui rău: ‘Vei muri negreșit!’, dacă nu-l vei înștiința și nu-i vei spune ca să-l întorci de la calea lui cea rea și să-i scapi viața, acel om rău va muri prin nelegiuirea lui, dar îi voi cere sângele din mâna ta! ¹⁹ Dar, dacă vei înștiința pe cel rău, și el tot nu se va întoarce de la răutatea lui și de la calea cea rea, va muri prin nelegiuirea lui, dar tu îți vei mântui sufletul! (Ezechiel 3:18-19)

Vrăjmașii Legii lui Dumnezeu, de la slujitorii altarelor și până la ultimul dintre ei, au o nouă înțelegere cu privire la adevăr și datorie. Prea târziu văd că Sabatul poruncii a patra este sigiliul viului Dumnezeu. Prea târziu văd natura adevărată a sabatului lor fals și temelia de nisip pe care au clădit. Își dau seama acum că au luptat împotriva lui Dumnezeu. Învățătorii religiei au dus sufletele la pierzare, pretinzând că le duc către porțile Paradisului. Până în ziua socotelilor finale, nu se va ști cât de mare este răspunderea bărbaților din slujbele sfinte și cât de teribile sunt urmările necredincioșiei lor. Numai în veșnicie vom putea aprecia corect pierderea unui singur suflet. Însăpăimântătoare va fi soarta aceluia

căruia Dumnezeu îi va spune: „Du-te de la Mine, rob rău!” Glasul lui Dumnezeu se aude din cer, făcând cunoscute ziua și ceasul venirii lui Isus și vestind legământul veșnic cu poporul Său. Cuvintele Sale se rostogolesc pe pământ ca bubuitul celui mai puternic tunet.

Israelul lui Dumnezeu ascultă cu ochii pironiți în sus. Fețele sunt luminate de slava Sa și strălucesc așa cum strălucea fața lui Moise când a coborât de pe Muntele Sinai. Nelegiuiții nu-i pot privi. Iar când se rostește binecuvântarea asupra acelor care L-au cinstit pe Dumnezeu prin păzirea Sabatului Său sfânt, se aude un strigăt puternic de biruință.

(11) CE VA VEDEA HRISTOS LA SOSIREA SA?

„Da”, i-a răspuns Isus, „sunt! Ba mai mult, vă spun că de acum încolo veți vedea pe Fiul omului șezând la dreapta puterii lui Dumnezeu și venind pe norii cerului.” (Matei 26:64)

Îndată se arată la răsărit un nor mic, negru, cam cât o jumătate de palmă. Este norul care Îl înconjoară pe Mântuitorul și care din depărtare pare înconjurat de întuneric. Poporul lui Dumnezeu știe că acesta este semnul Fiului omului. Într-o tăcere solemnă, îl

privesc cum se apropie de pământ, devenind din ce în ce mai luminos și mai glorios, până ce se face un nor mare, alb, având la bază o slavă asemănătoare unui foc mistuitor, iar deasupra, curcubeul legământului. Isus vine ca un cuceritor puternic. Acum nu mai este „Omul durerii”, ca să bea paharul amar al rușinii și al durerii, ci El vine biruitor în cer și pe pământ, să-i judece pe cei vii și pe cei morți. „Cel credincios și adevărat”, „în dreptate va judeca și va face război”. „Și oștile din ceruri Îl vor urma” (Apocalipsa 19, 11-14). O dată cu acordurile melodiei cerești a îngerilor sfinți, o mulțime nenumărată Îl însoțește pe drumul Său. Firmamentul pare plin de forme strălucitoare — „zeci de mii de ori zece mii și mii de mii”.

(12) CUM DESCRIE PROFETUL HABAKKUK SOSIREA LUI HRISTOS?

Dumnezeu vine din Teman și Cel Sfânt vine din muntele Paran... Măreția Lui acoperă cerurile și slava Lui umple pământul. ⁴ Strălucirea Lui este ca lumina soarelui, din mâna Lui pornesc raze și acolo este ascunsă tăria Lui. (Habacuc 3:3-4)

Nici o pană omenească nu poate descrie scena; nici o minte muritoare nu este în stare să-i înțeleagă splendoarea. „Măreția Lui acoperă cerurile și slava Lui umple pământul. Strălucirea Lui este ca lumina” (Habacuc 3, 3.4). Când norul cel viu se apropie mai mult, orice ochi Îl privește pe Prințul vieții. Nici o coroană de spini nu mai rănește capul acela sfânt; ci o diademă de slavă se odihnește pe sfânta Sa frunte. Fața Sa strălucește de lumina orbitoare a soarelui de amiază: „Pe haină și pe coapsă avea scris numele acesta: *Împăratul împăraților și Domnul domnilor*” (Apocalipsa 19, 16).

(13) CUM DESCRIE PROFETUL IEREMIA REACȚIA OMULUI LA ACEST EVENIMENT MARE?

Întrebați și vedeți dacă nu cumva naște vreun bărbat! Pentru ce văd pe toți bărbații cu mâinile pe coapse, ca o femeie la facere? Pentru ce s-au îngălbenit toate fețele? ⁷ Vai, căci ziua aceea este mare. Niciuna n-a fost ca ea? Este o vreme de necaz pentru Iacov, dar Iacov va fi izbăvit din ea. (Ieremia 30:6-7)

În fața prezenței Sale, „toate fețele îngălbenesc”; peste cei care au respins mila lui Dumnezeu, cade groaza dis-

perării veșnice. „Inima îi e mâhnită, îi tremură genunchii și toate fețele au îngălbenit” (Ieremia 30, 6; Naum 2, 10). Cei neprihăniți strigă, tremurând: „Cine poate sta în picioare?” Cântarea îngerilor se oprește și urmează un timp de înspăimântătoare tăcere. Apoi, glasul lui Isus se aude zicând: „Harul Meu vă este de ajuns”. Fețele neprihăniților se luminează și bucuria umple toate inimile. Iar îngerii, dând tonuri mai înalte, cântă iarăși pe măsură ce se apropie de pământ. Împăratul împăraților coboară pe nor, învăluit în flacără de foc. Cerurile se strâng ca un sul, pământul tremură înaintea Lui și toți munții și toate insulele sunt mutate din locul lor. „Dumnezeul nostru vine și nu tace. Înaintea Lui merge un foc mistuitor, și împrejurul Lui o furtună puternică. El strigă spre ceruri sus și spre pământ, ca să judece pe poporul Său” (Psalmii 50, 3-4).

„Împărații pământului, domnitorii, căpitani oștilor, cei bogați și cei puternici, toți robii și toți oamenii slobozi s-au ascuns în peșteri și în stâncile munților. Și ziceau munților și stâncilor: Cădeți peste noi, și ascundeți-ne de Fața Celui ce șede pe scaunul de domnie și de mânia Mielului; căci a venit ziua cea mare a mâniei Lui, și cine poate sta în picioare?” (Apocalipsa 6, 15-17).

Batjocurile disprețuitoare au încetat. Buzele mincinoase sunt reduse la tăcere.

Zăngănitul armelor, tumultul bătăliei, „cu învălmășeala luptei și cu hainele tăvălite în sânge” (Isaia 9, 5), au tăcut. Acum nu se mai aud decât rugăciuni și cuvinte de bocet și de vaiet. De pe buzele care până de curând batjocoreau, izbucnește strigătul: „A venit ziua mâniei Lui; și cine poate sta în picioare?” Nelegiuiții se roagă să fie îngropați sub stâncile munților decât să-L privească în față pe Acela pe care L-au disprețuit și L-au respins.

Ei cunosc glasul care pătrunde în urechea celor morți. De câte ori tonurile lor duioase și rugătoare i-au chemat la pocăință! De câte ori n-au auzit vocea Mântuitorului în invitația mișcătoare a unui prieten sau a unui frate! Nici un alt glas nu poate fi atât de plin de condamnare, atât de încărcat de acuzare pentru cei care au respins harul Său ca acest glas ce a stăruit atât de multă vreme: „Întoarceți-vă, întoarceți-vă de la căile voastre rele; pentru ce vreți să muriți?” (Ezechiel 33, 11). O, dacă ar fi fost glasul unui străin! Isus spune: „Fiindcă Eu chem și voi vă împotriviți, fiindcă Îmi întind mâna și nimeni nu ia seama, fiindcă lepădați toate sfaturile Mele, și nu vă plac mustrările Mele” (Proverbe 1, 24-25). Glasul acela trezește amintiri pe care ei ar dori să le șteargă — aver-

tismamente disprețuite, invitații refuzate, privilegii pierdute.

(14) CE PROFETIE DATA DE HRISTOS I-A IMPLICAT PE CEI RESPONSABILI PENTRU CRUCIFICARE?

„Da”, i-a răspuns Isus, „sunt! Ba mai mult, vă spun că de acum încolo veți vedea pe Fiul omului șezând la dreapta puterii lui Dumnezeu și venind pe norii cerului.” (Matei 26:64)

Aceia care au luat în râs afirmația Sa că este Fiul lui Dumnezeu rămân acum fără cuvânt. Iată-l pe Irod cel îngâmfat, care și-a bătut joc de titlul Său regesc și le-a poruncit soldaților disprețuitori să-L încoroneze ca împărat. Acolo sunt chiar oamenii aceia care, cu mâini nelegiuite, I-au pus pe umeri mantia de purpură, pe fruntea Sa sfântă coroana de spini și în mâinile Sale, care nu s-au împotrivit, un sceptru derizoriu, plecându-se înaintea Sa într-o batjocură hulitoare. Oamenii care L-au lovit și L-au scuipat pe Domnul vieții acum se întorc de la privirea Sa pătrunzătoare și caută să fugă de copleșitoarea slavă a prezenței Sale. Aceia care I-au bătut cuiele în mâini și în picioare, soldatul care I-a împuns coasta privesc aceste semne cu groază și cu remușcare.

Cu o claritate înspăimântătoare, preoții și conducătorii își reamintesc evenimentele de pe Calvar. Cu o groază înfiorătoare, își reamintesc cum, clătinând din cap într-o bucurie satanică, au exclamat: „Pe alții i-a mântuit, iar pe Sine nu Se poate mântui! Dacă este El Împăratul lui Israel, să Se pogoare acum de pe cruce, și vom crede în El! S-a încrezut în Dumnezeu: să-L scape acum Dumnezeu, dacă-L iubește” (Matei 27, 42-43).

Își amintesc, în culori vii, parabola Mântuitorului cu privire la vierii care au refuzat să dea stăpânului lor rodul viei, care și-au bătut joc de robii lui și i-au ucis fiul. Își amintesc și sentința pe care ei înșiși au pronunțat-o: „Stăpânul viei va pierde pe acei nelegiuiți”. În păcatul și în pedepsirea acelor oameni necredincioși, preoții și bătrânii își văd propria cale, precum și soarta lor dreaptă. Și acum se înalță un strigăt de agonie, de moarte. Mai puternic decât strigătul: „Răstignește-L! Răstignește-L!”, care a răsunat pe străzile Ierusalimului, se înalță vaiul groaznic, disperat: „El este Fiul lui Dumnezeu! El este adevăratul Mesia!” Ei caută să fugă din prezența Împăratului împăraților. Ei încearcă zadarnic să se ascundă în peșterile adânci ale pământului, prăbușite de furia naturii.

În viața tuturor acelora care resping adevărul, sunt momente când conștiința se trezește, când memoria redă amintirile chinuitoare ale unei vieți de fățarnicie,

iar sufletul este hărțuit de regrete zadarnice. Dar ce sunt acestea în comparație cu remușcarea din ziua aceea, când teama vine ca o pustiire, când nimicirea vine ca o furtună! (Proverbe 1, 27). Aceia care au vrut să distrugă pe Hristos și pe poporul Său credincios sunt acum martorii slavei care îi înconjoară. În groazilor, ei aud glasurile sfinților, exclamând în tonuri pline de bucurie: „Iată, acesta este Dumnezeuul nostru în care aveam încredere că ne va mântui” (Isaia 25, 9).

(15) CE STRIGAT VA UMPLE RAIUL PE MASURA CE HRISTOS II CHEAMA PE CEI DREPTI LA MOARTE SI VIATA?

**„O moarte, unde este intepatura ta?
Opanta, unde este victoria ta? ” (1
corinteni 15:55)**

În mijlocul zguduirii pământului, a strălucirii fulgerelor și a bubuitului tunetelor, glasul Fiului lui Dumnezeu îi strigă pe sfinții adormiți. El privește mormintele celor neprihăniți; apoi, ridicând mâinile către cer, strigă:
„Treziți-vă, treziți-vă, treziți-vă, voi, care dormiți în țărână, și sculați-vă!” În lungul și în latul pământului, morții vor auzi aud glasul acela și aceia care îl aud învie. Și pământul întreg va răsună de vuietul acelei armate nespuse de mari din

fiecare națiune, neam, limbă și popor. Ei vin din închisoarea morții, îmbrăcați cu slavă nemuritoare, strigând: „Unde îți este biruința, moarte? Unde îți este boldul, moarte?” (1 Corinteni 15, 55). Iar neprihăniții cei vii și sfinții înviați își unesc glasurile într-un strigăt de biruință îndelung fericit.

(16) CE SCHIMBARE VA APAREA IN FATA CELOR DREPTI?

într-o clipă, într-o clipeală din ochi, la cea din urmă trâmbiță. Trâmbița va suna, morții vor învia nesupuși putrezirii și noi vom fi schimbați.

⁵³ Căci trebuie ca trupul acesta supus putrezirii să se îmbrace în neputrezire și trupul acesta muritor să se îmbrace în nemurire. (1 Corinteni 15:52-53)

Toți ies din mormintele lor având aceeași statură cu care au intrat în mormânt. Adam, care se găsește în mulțimea celor înviați, este de o înălțime distinsă și cu o statură maiestuoasă, cu puțin mai prejos decât Fiul lui Dumnezeu. Este un mare contrast între el și oamenii din ultimele generații; în această privință, se vede marea degenerare a neamului omenesc. Dar toți învie cu prospețimea și vigoarea tinereții veșnice. La început, omul a fost creat după chipul și asemănarea lui

Dumnezeu nu numai în caracter, ci și în trăsături și formă. Păcatul a desfigurat și aproape a șters chipul divin; dar Hristos a venit să refacă ceea ce a fost pierdut. El va schimba trupurile noastre netrebnice și le va face asemenea trupului Său slăvit. Chipul muritor, lipsit de frumusețe, odinioară întinat de păcat, devine desăvârșit, frumos și nemuritor. Toate defectele și diformitățile sunt lăsate în mormânt. Readuși la pomul vieții, în Edenul multă vreme pierdut, cei mântuiți „vor crește” (Maleahi 4, 2) la statura deplină a neamului omenesc, în slava lui de la început. Ultima rămășiță a blestemului păcatului va fi îndepărtată și cei credincioși ai lui Hristos se vor arăta „în frumusețea Domnului Dumnezeului nostru”, la minte, la suflet și la trup, reflectând chipul desăvârșit al Domnului lor. O, minunată mântuire! Mult discutată, mult așteptată, contemplată cu o anticipație înflăcărată, dar niciodată înțeleasă pe deplin.

(17) UNDE VOR ALEGE SA MEARGA IMEDIAT URMARIND ACEASTA SCHIMBARE?

*Apoi, noi cei vii, care vom fi rămas,
vom fi răpiți toți împreună cu ei
în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul
în văzduh; și astfel vom fi totdeauna cu
Domnul. (1Tesaloniceni 4:17)*

Neprihăniții cei vii sunt schimbați „într-o clipă, într-o clipeală din ochi”. La glasul lui Dumnezeu, ei au fost glorificați; acum sunt făcuți nemuritori și, împreună cu sfinții înviați, sunt răpiți să-L întâlnească pe Domnul lor în văzduh. Îngerii îi „adună pe cei aleși din cele patru vânturi, de la o margine a cerului, până la cealaltă”. Copilașii sunt purtați de îngerii sfinți și dați în brațele mamelor lor. Prieteni multă vreme despărțiți prin moarte sunt uniți pentru a nu se mai despărți niciodată și, cu cântări de bucurie, se înalță împreună spre cetatea lui Dumnezeu. De fiecare parte a carului de nori sunt aripi și sub ele sunt roți vii; și, în timp ce carul se înalță, roțile strigă: „Sfânt”, iar aripile, în timp ce se mișcă, strigă: „Sfânt”, iar suita de îngeri strigă: „Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul Dumnezeu Atotputernic”. Iar cei răscumpărați strigă: „Aleluia!” în timp ce carul înaintează către Noul Ierusalim.

(18) CE JUDECATA LE VA DARUI HRISTOS CELOR DREPTI PENTRU SALVAREA LUI?

Și, când Se va arăta Păstorul cel mare, veți căpăta cununa, care nu se poate veșteji, a slavei. (1 Petru 5:4)

Înainte de a intra în cetatea lui Dumnezeu, Mântuitorul acordă urmașilor Săi emblemele biruinței și îi

învetește cu însemnele rangului lor împărătesc. Rândurile strălucitoare sunt aliniate în careu în jurul regelui lor, a cărui statură se înalță maiestuoasă, mai presus de sfinți și de îngeri, a cărui față strălucește asupra lor plină de dragoste binevoitoare. Privirea tuturor din oastea nenumărată a celor răscumpărați este ațintită asupra Lui, fiecare ochi privește slava Aceluia a cărui „față a fost schimonosită mai mult decât a oricărui om, iar chipul Său mai mult decât al fiilor oamenilor”. Pe capul biruitorilor, Isus, cu propria mână, pune coroana de slavă. Pentru fiecare este câte o coroană, purtând noul său nume (Apocalipsa 2, 17) și inscripția „sfântit Domnului”. În fiecare mână este pusă ramura de palmier a biruitorului și harpe strălucitoare. Apoi, când îngerii care conduc ating coardele, orice mână atinge coardele harpelor cu pricepere, producând o muzică dulce, în tonuri melodioase și bogate. O încântare de nespus pune stăpânire pe toate inimile și toate glasurile se înalță în laudă plină de recunoștință: „A Lui, care ne iubește, care ne-a spălat de păcatele noastre cu sângele Său și a făcut din noi o împărăție și preoți pentru Dumnezeu, Tatăl Său: a Lui să fie slava și puterea în vecii vecilor!” (Apocalipsa 1, 5.6).

(19) CE INVITATIE LE VA IMPARTI IISUS CELOR CE L-AU SALVAT?

Atunci, Împăratul va zice celor de la dreapta Lui: ‘Veniți, binecuvântații Tatălui Meu, de moșteniți Împărăția, care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii. (Matei 25:34)

În fața mulțimii răscumpărate este Cetatea Sfântă. Isus deschide larg porțile de mărgăritar și popoarele care au păzit adevărul intră prin ele. Acolo privesc Paradisul lui Dumnezeu, căminul lui Adam, în puritatea lui. Apoi glasul Acela, mai bogat decât orice muzică ce a atins vreodată o ureche muritoare, se aude zicând: „Lupta voastră s-a sfârșit”. „Veniți, binecuvântații Tatălui Meu, de moșteniți împărăția care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii.”

Acum se împlinește rugăciunea Mântuitorului pentru ucenicii Săi: „Vreau ca acolo unde sunt Eu să fie și aceia pe care Mi i-ai dat Tu”. „Fără prihană și plini de bucurie înaintea slavei Sale” (Iuda 24). Hristos îi prezintă Tatălui pe cei răscumpărați cu sângele Său, zicând: „Iată-Mă pe Mine și copiii pe care Mi i-ai dat”. „Am păzit pe aceia pe care Mi i-ai dat.” O, minuni ale iubirii răscumpărătoare; încântarea ceasului aceluia, când Tatăl Cel veșnic,

privindu-i pe cei răscumpărați, va vedea chipul Său, discordia păcatului îndepărtată, blestemul lui alungat și omenirea iarăși în armonie cu Divinitatea. Cu o dragoste de nedescris, Isus îi invită pe cei credincioși la bucuria Domnului lor. Bucuria Domnului este să vadă în Împărăția slavei sufletele care au fost salvate prin agonia și umilirea Sa. Și cei răscumpărați se vor împărtăși de bucuria Sa când îi vor vedea printre cei fericiți pe aceia care au fost câștigați pentru Hristos prin rugăciunile, munca și sacrificiul lor plin de iubire. Strângându-se în jurul marelui tron, o bucurie de nedescris le umple inimile când îi văd pe aceia pe care i-au câștigat la Hristos și că aceștia i-au câștigat pe alții, iar aceștia, la rândul lor, pe alții, toți aduși în cerul de odihnă, atunci își vor depune coroanele la picioarele lui Isus și-L vor lăuda de-a lungul nesfârșitelor veacuri ale veșniciei.

Când cei răscumpărați sunt primiți în Cetatea lui Dumnezeu, se înalță un strigăt triumfător de adorare. Cei doi Adami sunt gata să se întâlnească. Fiul lui Dumnezeu stă cu brațele deschise să-l primească pe tatăl neamului nostru omenesc — ființa pe care a creat-o El, care a păcătuit împotriva Creatorului său și pentru păcatul căruia semnele răstignirii sunt purtate în trupul

Mântuitorului. Când Adam vede urmele cuielor nemiloase, nu cade pe pieptul Domnului său, ci, în umilință, se aruncă la picioarele Sale, strigând: „Vrednic, vrednic este Mielul care a fost junghiat!” Cu gingășie, Mântuitorul îl ridică și-l îndeamnă să privească iarăși la căminul din Eden, din care a fost atâta vreme alungat.

După îndepărtarea din Eden, viața lui Adam pe pământ a fost plină de durere. Fiecare frunză care cădea, fiecare victimă a jertfei, orice umbră de pe fața plăcută a naturii, orice pată pe curăția omului era o nouă amintire a păcatului său. Grozavă era agonia remușcării când privea nelegiuirea abundând și, ca un răspuns la avertizările lui, întâmpina acuzații aduse lui ca fiind cauza păcatului. Cu umilință răbdătoare, a purtat aproape o mie de ani pedeapsa neascultării. S-a pocăit deplin de păcatul său, s-a încrezut în meritele Mântuitorului făgăduit și a murit în nădejdea învierii. Fiul lui Dumnezeu a răscumpărat greșeala și căderea omului; iar acum, prin lucrarea de ispășire, Adam este repus în prima lui stăpânire.

Cu o nespusă bucurie, el vede pomii care odinioară erau desfătarea lui — chiar pomii aceia ale căror roade le adunase el însuși în zilele nevinovăției și bucuriei lui. Vede vița pe care propriile mâini au cultivat-o și chiar acele flori pe

care odinioară le iubea și le îngrijea. Mentea lui prinde realitatea scenei; înțelege că acesta este cu adevărat Edenul restabilit, mai plăcut acum decât atunci când a fost alungat din el. Mântuitorul îl conduce la pomul vieții, rupe fructul cel slăvit și-i dă să mănânce. Privește în jurul lui și vede o mulțime din familia lui răscumpărată, stând în Paradisul lui Dumnezeu. Atunci își așează coroana strălucitoare la picioarele lui Isus și, căzând pe pieptul Său, Îl îmbrățișează pe Răscumpărătorul. Atinge harpa de aur și bolțile cerului răsună de cântarea biruitoare: „Vrednic, vrednic este Mielul care a fost junghiat și trăiește iarăși!” Cei din familia lui Adam îi urmează exemplul și își așează coroanele la picioarele Mântuitorului când se pleacă înaintea Sa în adorare.

La această reunire sunt martori îngerii care au plâns la căderea lui Adam și s-au bucurat atunci când Isus, după înviere, S-a înălțat la cer, deschizând mormântul pentru toți aceia care vor crede în Numele Său. Acum văd lucrarea de mântuire împlinită și își unesc glasurile în cântări de laudă.

(20) CE GRUP VA FI PRIVILEGIAT SA CANTE UN CANTEC UNIC DE LAUDA CELOR CE L-AU SALVAT?

Cântau o cântare nouă înaintea scaunului de domnie, înaintea celor patru făpturi vii și înaintea bătrânilor. Și nimeni nu putea să învețe cântarea, afară de cei o sută patruzeci și patru de mii, care fuseseră răscumpărați de pe pământ. (Apocalipsa 14:3)

Pe marea de cristal, înaintea tronului, acea mare ca de sticlă amestecată cu foc — atât de mult strălucind de slava lui Dumnezeu, este adunată mulțimea care a „câștigat biruința asupra fiarei, a chipului ei, a semnelor ei și a numărului numelui ei”. Împreună cu Mielul pe Muntele Sionului, „cu harpele lui Dumnezeu în mână”, stau cei o sută patruzeci și patru de mii care au fost răscumpărați dintre oameni; și se aude ca sunetul multor ape și ca sunetul unui tunet puternic „glasul cântăreților care cântau din harpele lor”. Ei cântau „o cântare nouă”, înaintea tronului, o cântare pe care nici un om n-o poate cânta afară de cei o sută patruzeci și patru de mii. Este cântarea lui Moise și a Mielului — cântarea eliberării. Nimeni în afară de cei o sută patruzeci și patru de mii nu poate învăța cântarea aceasta; căci este cântarea experienței lor — o experiență pe care nici o altă generație n-a avut-o până atunci. „Aceștia urmează pe Miel oriunde merge El.” Fiind înălțați de pe pământ, dintre cei vii,

sunt socotiți ca „primele roade pentru Dumnezeu și pentru Miel” (Apocalipsa 15, 2-3; 14, 1-5).

(21) CE DISTINGE ACEST GRUP DE MULTITUDINEA CELOR RASCUMPARATI?

Și unul din bătrâni a luat cuvântul și mi-a zis: „Aceștia, care sunt îmbrăcați în haine albe, cine sunt oare? Și de unde au venit?” ¹⁴ „Doamne”, i-am răspuns eu, „Tu știi”. Și el mi-a zis: „Aceștia vin din necazul cel mare; ei și-au spălat hainele și le-au albit în sângele Mielului. (Apocalipsa 7:13-14)

Ei nu s-au întinat cu femei, căci sunt verguri și urmează pe Miel oriunde merge El. Au fost răscumpărați dintre oameni, ca cel dintâi rod pentru Dumnezeu și pentru Miel. (Apocalipsa 14:4)

„Aceștia sunt cei care au venit din strâmtorarea cea mare”; au trecut printr-un timp de strâmtorare cum nu a fost niciodată pe pământ. Ei au rezistat groazei din timpul strâmtorării lui Iacov, au stat fără mijlocitor în timpul revărsării finale a judecăților lui Dumnezeu. Dar au fost eliberați, căci „și-au spălat hainele și le-au albit în sângele Mielului”. „În gura lor nu s-a găsit minciună, căci sunt fără

pată” înaintea lui Dumnezeu. „De aceea stau ei înaintea tronului lui Dumnezeu și-I slujesc zi și noapte în templul Său. Și cel care șede pe tron va locui în mijlocul lor.” Ei au văzut pământul devastat de foamete și de boli, soarele având puterea să-i dogorească pe oameni cu o arșiță mare și ei înșiși au suportat necazuri, foame și sete. Dar „nu vor mai fi flămânzi, nici nu le va mai fi sete; nici nu-i va mai dogori soarele, nici vreo altă arșiță. Căci Mielul care este în mijlocul tronului îi va hrăni, și-i va aduce la izvoarele de apă vie; și Dumnezeu va șterge orice lacrimă din ochii lor.” (Apocalipsa 7, 14-17)

(22) CE PRINCIPIU DESCRIS IN ACEST VERSET VA FI INSPIRATIA PENTRU RASCUMPARAREA DE A DISTRIBUI MARTURIA LOR UNIVERSULUI?

Fiindcă n-aveau cu ce plăti, i-a iertat pe amândoi. Spune-Mi dar, care din ei îl va iubi mai mult?” ⁴³ *Simon I-a răspuns: „Socotesc că acela căruia i-a iertat mai mult”. Isus i-a zis: „Drept ai judecat”. (Luca 7:42-43)*

În toate veacurile, cei aleși ai Mântuitorului au fost educați și disciplinați în școala suferinței. Ei au mers pe cărările înguste ale pământului; au fost curățiți în cuptorul încercărilor.

Pentru Numele lui Isus, au suportat împotrivire, ură și calomnie. L-au urmat prin lupte grele; au suportat lepădarea de sine și au avut parte de dezamăgiri amare. Prin propria experiență dureroasă au cunoscut grozăvia păcatului, puterea lui, vinovăția și jalea lui și ei îl privesc cu scârbă. Sentimentul jertfei infinite aduse pentru vindecarea lor îi umilește în ochii lor și le umple inimile de recunoștință și de laudă, pe care cei care n-au căzut niciodată nu le pot aprecia. Ei iubesc mult pentru că li s-a iertat mult. Deoarece s-au împărtășit de suferințele lui Hristos, sunt în stare să se împărtășească împreună cu El de slava Sa.

(23) CE REMUSCARE VA VENI DIN PARTEA CELOR DREPTI?

nimicește moartea pe vecie: Domnul Dumnezeu șterge lacrimile de pe toate fețele și îndepărtează de pe tot pământul ocară poporului Său; da, Domnul a vorbit. (Isaia 25:8)

Moștenitorii lui Dumnezeu au venit din cocioabe, din temnițe, de pe eșafod, din munți, din pustiuri, din peșterile pământului, din insulele mării. Pe pământ au fost săraci, năpăstuiți, chinuiți, milioane au coborât în mormânt împovărați cu rușine pentru că au refuzat cu statornicie să se supună pretențiilor amăgitoare ale lui Satana. Au fost declarați de tribunalele omenești

ca fiind cei mai josnici criminali. Dar acum „Dumnezeu Însuși este Judecătorul” (Psalmii 50, 6). Acum, sentințele omenești sunt răsturnate. „El va îndepărta ocara poporului Său Israel” (Isaia 25, 8). „Ei vor fi numiți: «Popor sfânt, Răscumpărați ai Domnului».” El a hotărât să le dea „celor întristați din Sion ... o cunună împărătească în loc de cenușă, un untdelemn de bucurie în locul plânsului, o haină de laudă în locul unui duh mâhnit” (Isaia 62, 12; 61, 3). Ei nu mai sunt slabi, prizonieri, risipiți și întristați. De acum încolo, vor fi totdeauna cu Domnul. Ei stau înaintea tronului îmbrăcați cu haine mai bogate decât au purtat vreodată cei mai onorați oameni ai pământului. Sunt încoronați cu diademe mai strălucitoare decât au fost cele puse vreodată pe fruntea monarhilor pământești. Zilele de durere și de plâns s-au dus pentru totdeauna. Împăratul slavei a șters lacrimile de pe toate fețele; orice cauză de amărăciune a fost îndepărtată. În legănarea ramurilor de palmieri, ei izbucnesc într-un cântec de biruință, clar, dulce și armonios; toate vocile iau tonul până când imnul răsună prin bolțile cerului: „Mântuirea este a lui Dumnezeu care șade pe tron și a Mielui”, iar toți locuitorii cerului răspund în adorare: „Amin”. „A Dumnezeului nostru, să fie lauda, slava, înțelepciunea,

mulțumirile, cinstea, puterea și tăria, în vecii vecilor!” (Apocalipsa 7, 10.12).

(24) CUM DESCRIE BIBILIA PLANUL RASCUMPARARII?

Și, fără îndoială, mare este taina evlaviei... „Cel ce a fost arătat în trup a fost dovedit neprihănit în Duhul, a fost văzut de îngeri, a fost propovăduit printre neamuri, a fost crezut în lume, a fost înălțat în slavă.” (1 Timotei 3:16)

În viața aceasta, abia începem să înțelegem subiectul minunat al mântuirii. Cu înțelegerea noastră mărginită, putem aprecia foarte corect rușinea și slava, viața și moartea, dreptatea și mila, care se întâlnesc la cruce; totuși, cu cele mai ascuțite puteri mintale, nu putem prinde adevărata lor însemnătate. Lungimea și lățimea, adâncimea și înălțimea iubirii răscumpărătoare sunt înțelese prea slab. Planul de Mântuire nu va fi deplin înțeles nici chiar atunci când cei răscumparați vor vedea așa cum sunt văzuți și vor cunoaște așa cum sunt cunoscuți, însă, de-a lungul veacurilor veșnice, adevărul se va descoperi continuu în fața minților uimite și încântate. Cu toate că necazurile, durerile și ispitele pământului sunt terminate, iar cauza îndepărtată, poporul lui Dumnezeu va avea totdeauna o cunoaștere lămurită, inteligentă, a ceea ce a costat mântuirea lor.

**(25) CARE ESTE TRECUTUL,
PREZENTUL ȘI ȘTIINȚA ȘI
CÂNTECUL VIITORULUI CELOR
RĂSCUMPĂRAȚI?**

*să puteți pricepe împreună cu toți
sfinții care sunt lărgimea, lungimea,
adâncimea și înălțimea ¹⁹ și să cu-
noașteți dragostea lui Hristos, care în-
trece orice cunoștință, ca să ajungeți
plini de toată plinătatea lui Dumnezeu.
(Efeseni 3:18-19)*

Crucea lui Hristos va fi știința și cântecul mântuiților în toată veșnicia. În Hristos cel slăvit Îl vor vedea pe Hristos cel răstignit. Niciodată nu se va uita că El, a cărui putere a creat și susținut lumile nenumărate prin vastele domenii ale spațiului, iubitul Fiu al lui Dumnezeu, Maiestatea cerului, El, pe care heruvimii și serafimii strălucitori se bucurau să-L adore, S-a umilit pentru a ridica omenirea căzută; ca să poarte vinovăția și rușinea păcatului și ascunderea feței Tatălui, până când chinurile unei lumi pierdute I-au sfâșiat inima și I-au zdrobit viața pe crucea de pe Calvar. Faptul că Făcătorul tuturor lumilor, Arbitrul tuturor destinelor, a trebuit să părăsească slava și să Se umilească din dragoste pentru om va provoca totdeauna uimirea și admirația Uni-

versului. Când popoarele răscumparate Îl privesc pe Mântuitorul lor și văd slava veșnică a Tatălui strălucind pe fața Sa; când privesc tronul Său, care este din veci și ține până în veci și știu că Împărăția Sa nu va avea sfârșit, izbucnesc în cântarea răpitoare: „Vrednic, vrednic este Mielul care a fost junghiat și ne-a răscumplat pentru Dumnezeu prin sângele Său prețios!”

Taina crucii explică toate celelalte taine. În lumina care izvorăște de pe Calvar, atributele lui Dumnezeu care ne umpluseră de teamă și de groază apar frumoase și atrăgătoare. Mila, bunătatea, dragostea părintească se văd unite cu sfințenia, dreptatea și puterea. Când privim maiestatea tronului Său înălțat și onorat, Îi vedem caracterul în manifestările Lui iubitoare și înțelegem, ca niciodată mai înainte, însemnătatea acelui titlu scump: „Tatăl nostru”.

Se va vedea că Acela care este infinit în înțelepciune nu putea pune la cale un plan pentru salvarea noastră fără jertfirea Fiului Său. Răsplătirea pentru jertfa Sa este bucuria populării pământului cu ființe răscumparate, sfinte, fericite și nemuritoare. Rezultatul luptei Mântuitorului cu puterile întunericului este bucuria pentru cei

mântuiți, care vor sluji spre slava lui Dumnezeu în toată veșnicia. Și atât de mare este valoarea unui suflet, încât Tatăl este mulțumit cu prețul plătit; iar Hristos, privind roadele jertfei Sale mari, este și El mulțumit.

Aștept cu nerăbdare acea mare zi în care Hristos vine pe norii cerului pentru a-și izbăvi poporul de răutatea acestui pământ și de timpul teribil de neazuri care se află înaintea noastră.

Da Indecis

Aștept cu mare nerăbdare să accept invitația bucuroasă a lui Hristos: „Vino, binecuvântați ai Tatălui meu, moștenești împărăția pregătită pentru tine de la întemeierea lumii”.

Da Indecis

Lectia 12

Pustiirea Pamantului

(1) CE MESAJ MILOS LE ESTE PROCLAMAT CELOR CARE NU CUNOSC FALSELE DOCTRINE ALE BABILONULUI?

Apoi am auzit din cer un alt glas, care zicea: „Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei și să nu fiți loviți cu urgiile ei!”
(Apocalipsa 18:4)

(2) CE JUDECATI SE VOR ABATE ASUPRA BABILONULUI SI A CELOR CARE SE AGATA DE INVATATURILE EI?

Tocmai pentru aceea într-o singură zi vor veni urgiile ei: moartea, tânguirea

și foametea. Și va fi arsă de tot în foc, pentru că Domnul Dumnezeu, care a judecat-o, este tare. (Apocalipsa 18:8)

„Pentru că păcatele ei s-au îngrămădit și au ajuns până la cer; și Dumnezeu Și-a adus aminte de nelegiuirile ei.... Turnați-i îndoit în potirul în care a amestecat ea! Pe cât s-a slăvit pe sine însăși, și s-a desfătat în risipă, pe atât dați-i chin și tânguire! Pentru că zicea în inima ei: «Șed ca împărăteasă, nu sunt văduvă, și nu voi ști ce este tânguirea!» Tocmai pentru aceea, într-o singură zi vor veni urgiile ei: moartea, tânguirea și foametea. Și va fi arsă de tot în foc, pentru că Domnul Dumnezeu, care a judecat-o, este tare. Și împărații pământului, care au curvit și s-au dezmierdat în risipă cu ea, când vor vedea fumul arderii ei, o vor plânge și o vor boci ... și vor zice: «Vai, vai! Babilonul, cetatea cea mare, cetatea cea tare! Într-o clipă ți-a venit judecata!»” (Apocalipsa 18, 5-10).

„Negustorii pământului care s-au îmbogățit prin risipa desfătărilor ei.” „Vor sta departe de ea, de frica chinului ei. Vor plânge, se vor tângui, și vor zice: «Vai! Vai! Cetatea cea mare, care era îmbrăcată cu in foarte subțire, cu purpură și cu stacojiu, care era împodobită cu aur, cu pietre scumpe și cu mărgăritare! Atâtea bogății într-un ceas s-au prăpădit!»” (Apocalipsa 18, 11.3.15-17).

Așa sunt judecățile care cad asupra Babilonului în ziua revărsării mâniei lui Dumnezeu. Ea și-a umplut măsura nelegiurii; i-a venit timpul și e coaptă pentru nimicire.

Când glasul lui Dumnezeu pune capăt robiei poporului Său, se produce o trezire teribilă a acelor care au pierdut totul în marea luptă a vieții. În timpul de har, ei au fost orbiți de amăgirile lui Satana și și-au îndreptățit calea păcătoasă. Cei bogați s-au îngâmfat cu superioritatea lor față de cei mai puțin favorizați decât ei; dar ei câștigaseră bogățiile prin călcarea Legii lui Dumnezeu.

(3) CE PRINCIPIU DE BAZA AU CEI CARE AU PIERIT IN MOD VIOLENT?

am fost străin, și nu M-ați primit; am fost gol, și nu M-ați îmbrăcat; am fost bolnav și în temniță, și n-ați venit pe la Mine.’ ⁴⁴ *Atunci, Îi vor răspunde și ei: ‘Doamne, când Te-am văzut noi flămând sau fiindu-Ți sete, sau străin, sau gol, sau bolnav, sau în temniță și nu Ți-am slujit?’* ⁴⁵ *Și El, drept răspuns, le va zice: ‘Adevărat vă spun că, ori de câte ori n-ați făcut aceste lucruri unuia dintr-acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie nu Mi le-ați făcut.’ (Matei 25:43-45)*

Ei neglijaseră să-i hrănească pe cei flămânzi, să-i îmbrace pe cei goi, să lucreze cu dreptate și să iubească mila. Ei au căutat să se înalțe pe ei înșiși și să obțină omagiul semenilor. Acum sunt jefuiți de tot ceea ce i-a înălțat și sunt lăsați săraci și fără apărare. Ei privesc cu groază la distrugerea idolilor pe care îi prețuiseră mai mult decât pe Creatorul lor. Și-au vândut sufletele pentru distracții și bogății pământești și nu au căutat să devină bogați în ascultare de Dumnezeu. Urmarea este că viața lor ajunge un eșec; plăcerile lor sunt schimbate în amărăciune, iar comorile lor sunt date stricăciunii. Câștigul unei vieți întregi este spulberat într-o clipă. Cei bogați deplâng distrugerea caselor lor mari și risipirea aurului și argintului lor. Dar plângerile lor sunt aduse la tăcere de groaza că ei înșiși trebuie să piară împreună cu idolii lor.

(4) CE SE SCHIMBA CU ADEVARAT IN VIATA NOASTRA ATUNCI CAND NE POCAIM?

dacă poporul Meu, peste care este chemat Numele Meu, se va smeri, se va ruga și va căuta Fața Mea, și se va abate de la căile lui rele, îl voi asculta din ceruri, îi voi ierta păcatul și-i voi tămădui țara. (2 Cronici 7:14)

Cei nelegiuți sunt copleșiți de regrete, nu din cauza neglijării păcătoase față de Dumnezeu și de semenii lor, ci pentru că Dumnezeu a biruit. Ei deplâng urmarea acestui fapt; dar nu se pocăiesc de nele-giuirea lor. Dacă ar putea, n-ar lăsa neîncercat nici un mijloc nefolosit pentru a birui.

(5) CE PROMISIUNE MINUNATA LI S-A INDEPLINIT CELOR DREPTI?

Da, El te scapă de lațul vânătorului, de ciumă și de pustiirile ei.

El te va acoperi cu penele Lui și te vei ascunde sub aripile Lui.

Căci scut și pavăză este credincioșia Lui! (Psalmi 91:3-4)

Lumea vede chiar grupa aceea pe care a batjocorit-o, a disprețuit-o și a dorit să o nimicească, trecând neatinsă prin boală, furtună și cutremur. Acela care pentru călcătorii Legii Sale este un foc mistuitor, pentru poporul Său este o ocrotire sigură.

(6) CE JUDECATA SE VA PRONUNTA PRIN LIDERII SPIRITUALI CARE AU IGNORAT ADEVARUL SI AU CONDUS TURMA RATACITA?

„Vai de păstorii care nimicesc și risipesc turma pășunii Mele”, zice

Domnul. ² De aceea, așa vorbește Domnul, Dumnezeul lui Israel, împotriva păstorilor care pasc pe poporul meu: „Pentru că Mi-ați risipit oile, le-ați izgonit și nu v-ați îngrijit de ele, iată că vă voi pedepsi din pricina răutății faptelor voastre”, zice Domnul. (Ieremia 23:1-2)

Slujitorul care a sacrificat adevărul pentru a câștiga favoarea oamenilor își dă acum seama de caracterul și influența învățăturilor lui. Se vede lămurit că ochiul atotștiutor l-a însoțit când era la amvon, când mergea pe stradă, amestecându-se cu oamenii în diferitele scene din viață. Orice emoție a sufletului, orice rând scris, orice cuvânt rostit sau orice faptă care i-a făcut pe oameni să găsească scăpare la adăpostul minciunii a fost o sămânță semănată; iar acum, în sufletele pierdute și nenorocite din jurul lui, vede recolta. Domnul zicea: „Leagă în chip ușuratic rana fiicei poporului Meu, zicând: «Pace, pace!» Și totuși pace nu este.” „Pentru că întristați prin minciuni inima celui neprihănit, când Eu Însumi nu l-am întristat, și pentru că întăriți mâinile celui rău ca să-l împiedicați să se lase de calea lui cea rea, făgăduindu-i viața” (Ieremia 8, 11; Ezechiel 13, 22).

„Vai de păstorii care nimicesc și risipesc turma pășunii Mele!”... „Iată vă

voi pedepsi din pricina răutății faptelor voastre.” „Gemeți, păstori, și strigați! Tăvăliți-vă în cenușă, povățuitori ai turmelor! Căci au venit zilele junghierii voastre. Nu mai este nici un loc de adăpost pentru păstori! Nu mai este nici o scăpare pentru povățuitorii turmelor” (Ieremia 23, 1-2; 25, 34-35).

(7) CE N-AU REȚINUT ACESTI LIDERI NECREDINCIOSI?

Temelia Cuvântului Tău este adevărul și toate legile Tale cele drepte sunt veșnice. (Psalmi 119:160)

Dreptatea Ta este o dreptate veșnică și Legea Ta este adevărul. (Psalmi 119:142)

Atât slujitorii, cât și poporul văd că n-au menținut legătura corectă cu Dumnezeu. Ei văd că s-au răsculat împotriva Autorului oricărei legi drepte și adevărate. Lepădarea preceptelor divine a dat naștere la mii de izvoare ale răului, discordiei, urii, nelegiuirii, până ce pământul a devenit un vast câmp de luptă, o cloacă de stricăciune. Aceasta este priveliștea pe care o văd aceia care au lepădat adevărul și au ales să iubească rătăcirea. Nici o limbă nu poate exprima dorința pe care cel neascultător și necredincios o simte față de tot ce a pierdut

pentru totdeauna — viața veșnică. Bărbați la care lumea s-a închinat pentru talentele și elocvența lor văd acum aceste lucruri în adevărata lor lumină. Își dau seama ce au pierdut prin neascultare și cad la picioarele acelor a căror credințioșie au disprețuit-o și au batjocorit-o și mărturisesc că Dumnezeu i-a iubit.

(8) CUM VOR REACȚIONA CEI PIERDUTI CĂTRE CEI CARE I-AU TRĂDAT?

***În ziua aceea, Domnul va trimite o
mare învălmășeală în ei; unul va apuca
mâna altuia și vor ridica mâna unii
asupra altora.
(Zaharia 14:13)***

Oamenii văd că au fost duși în rătăcire. Ei se acuză unul pe altul pentru că i-au condus la distrugere; dar toți se unesc în manifestarea celei mai crude condamnări față de slujitorii religiei. Păstorii necredincioși au proorocit lucruri plăcute; ei i-au condus pe ascultătorii lor să facă fără valoare Legea lui Dumnezeu și să-i prigonească pe aceia care au sfântit-o. Acum, în deznădejdea lor, acești învățători mărturisesc înaintea lumii lucrarea lor de amăgire. Mulțimile se umplu de furie. „Suntem pierduți!” strigă ei, „și voi sunteți cauza pieirii

noastre”; și se aruncă asupra păstorilor care i-au dus la pieire. Chiar aceia care odinioară îi admirau în cel mai înalt grad vor rosti împotriva lor blestemele cele mai grozave. Chiar mâinile care odinioară îi încoronaseră cu lauri se vor ridica să-i distrugă. Săbiile care erau destinate să-i ucidă pe copiii lui Dumnezeu sunt acum folosite pentru a-i distruge pe adversarii lor. Pretutindeni este luptă și sânge vărsat. „Vuietul ajunge până la marginea pământului; căci Domnul Se ceartă cu neamurile, intră la judecată împotriva oricărei făpturi, și dă pe cei răi pradă săbiei” (Ieremia 25, 31). Timp de șase mii de ani a continuat marea luptă; Fiul lui Dumnezeu împreună cu solii cerești au fost în luptă cu puterea celui rău, pentru a-i avertiza, a-i lumina și a-i salva pe fiii oamenilor. Acum toți au luat hotărârea; nelegiuții s-au unit deplin cu Satana în lupta contra lui Dumnezeu. A venit timpul ca Dumnezeu să restabilească autoritatea Legii Sale călcate în picioare. Acum lupta nu mai este numai cu Satana, ci și cu oamenii. „Domnul Se ceartă cu popoarele”; „El va da săbiei pe cei nelegiuți.”

Semnul eliberării a fost pus asupra acelor „care suspină și gem din cauza tuturor nelegiuirilor care s-au săvârșit”. Acum iese îngerul morții, reprezentat în viziunea lui Ezechiel prin bărbatii cu

armele de nimicire, cărora le este dată porunca: „Ucideți pe bătrâni și pe tineri, fete, copii și femei; dar să nu vă atingeți de nici unul din aceia care au semnul; începeți cu locașul Meu cel sfânt”.

Profetul spune: „Ei au început cu bătrânii care erau înaintea casei” (Ezechiel 9, 1-6). Lucrarea de distrugere începe cu aceia care au pretins că sunt păzitorii spirituali ai poporului. Străjerii falși sunt primii care cad. Nu există nimeni care să aibă milă sau să cruțe. Bărbați, femei, fete și copii pier deopotrivă.

„Căci iată, Domnul iese din locuința Lui, să pedepsească nelegiuirile locuitorilor pământului; și pământul va da sângele pe față, și nu va mai acoperi uciderile” (Isaia 26, 21). „Dar iată urgia cu care va lovi Domnul pe toate popoarele, care vor lupta împotriva Ierusalimului. Le va putrezi carnea stând încă în picioare, le vor putrezi ochii în găurile lor, și le va putrezi limba în gură. În ziua aceea, Domnul va trimite o mare învălmășeală în ei; unul va apuca mâna altuia, și vor ridica mâna unii asupra altora” (Zaharia 14, 12-13). În lupta nebunească a patimilor crude și datorită revărsării grozave a mâniei neamestecate cu milă a lui Dumnezeu, cad locuitorii nelegiuiți ai pământului — preoți, conducători și popor, bogat și sărac, de sus și de jos. „Cei pe care-i va

ucide Domnul în ziua aceea vor fi întinși de la un capăt al pământului până la celălalt; nu vor fi jeliți, nici adunați, nici îngropați” (Ieremia 25, 33).

La venirea Domnului Hristos, nelegiuiții sunt șterși de pe fața întregului pământ, nimiciți de suflarea gurii Sale și distruși de strălucirea slavei Sale. Hristos Își ia poporul în cetatea lui Dumnezeu, iar pământul este golit de locuitori. „Iată, Domnul deșartă țara și o pustiește, îi răstoarnă fața și risipește locuitorii. Țara este pustiită de tot și prădată; căci Domnul a hotărât așa. Ei călcau legile, nu țineau poruncile, și rupeau legământul cel veșnic! De aceea mănâncă blestemul țara, și suferă locuitorii ei pedeapsa nelegiuirilor lor; de aceea sunt prăpădiți locuitorii țării” (Isaia 24, 1.3.5-6).

Pământul întreg pare ca un pustiu trist. Ruinele orașelor și satelor distruse de cutremur, copaci dezrădăcinați, stânci sfărâmate, aruncate de mare sau scoase din pământ, zac răspândite pe suprafața lui, în timp ce văgăuni uriașe Marchează locul de unde au fost smulși munții din temeliiile lor.

Acum are loc evenimentul prefigurat în ultimul serviciu solemn al zilei de ispășire. Când lucrarea din sfânta sfintelor se încheia, iar păcatele lui Israel erau îndepărtate din sanctuar în

virtutea sângelui jertfei pentru păcat, atunci era adus înaintea Domnului ȋapul cel viu; și în fața adunării, marele preot mărturisea pe capul lui „toate nelegiuirile copiilor lui Israel, și toate călcările lor de lege cu care au păcătuit ei; să le pună pe capul ȋapului” (Leviticul 16, 21). Tot astfel, când lucrarea de ispășire din Sanctuarul ceresc se va încheia, în prezența lui Dumnezeu, a îngerilor cerești și a oștilor celor răscumpărați, păcatele poporului lui Dumnezeu sunt puse asupra lui Satana; el va fi declarat vinovat de toate relele pe care le-a provocat să le înfăptuiască. Și după cum ȋapul era trimis departe, într-un ȋinut nelocuit, tot așa și Satana va fi alungat pe pământul pustiit, o pustietate nelocuită și stearpă.

Apocalipsa profetizează alungarea lui Satana, precum și starea de haos și pustiire la care va fi adus pământul și declară că această stare va dăinui timp de o mie de ani. După ce prezintă scenele celei de a doua veniri a Domnului și distrugerea celor nelegiuiți, profeția continuă: „Apoi am văzut pogorându-se din cer un înger, care ținea în mână cheia Adâncului și un lanț mare. El a pus mâna pe balaur, pe șarpele cel vechi, care este diavolul și Satana, și l-a legat pentru o mie de ani. L-a aruncat în Adânc, l-a închis acolo, și a pecetluit intrarea deasupra lui, ca să nu

mai înșele Neamurile, până se vor împlini cei o mie de ani. După aceea, trebuie să fie dezlegat pentru puțină vreme” (Apocalipsa 20, 1-3).

Faptul că expresia „fântâna adâncului” reprezintă pământul într-o stare de confuzie și de întunecime se poate vedea și din alte texte biblice. Cu privire la starea pământului „la început”, raportul Bibliei spune că „era pustiu și gol; și întunericul era peste fața adâncului”* (Geneza 1, 2).

Profeția ne arată că va fi readus parțial, aproape la aceeași stare. Privind înainte la ziua cea mare a lui Dumnezeu, profetul Ieremia declară: „Mă uit la pământ, și iată că este pustiu și gol; mă uit la ceruri și lumina lor a pierit! Mă uit la munți, și iată că nu este nici un om; și toate păsările cerurilor au fugit! Mă uit, și iată, locul roditor este un pustiu; și toate cetățile sale sunt nimicite” (Ieremia 4, 23-26).

Aici trebuie să fie locuința lui Satana și a îngerilor răi timp de o mie de ani. Mărginit la pământ, el nu va mai avea intrare la alte lumi, pentru a-i ispiti și a-i supăra pe aceia care n-au căzut niciodată. În acest sens este el legat; n-a mai rămas nimeni asupra căruia să-și poată exercita puterea. Este oprit cu totul de la lucrarea de amăgire și de distrugere care, timp de atâtea secole, a fost singura lui desfătare.

Profetul Isaia, privind în viitor la vremea distrugerii lui Satana, exclamă: „Cum ai căzut din cer, Luceafăr strălucitor, fiu al zorilor! Cum ai fost doborât la pământ, tu, biruitorul neamurilor! Tu ziceai în inima ta: «Mă voi sui în cer, îmi voi ridica scaunul de domnie mai presus de stelele lui Dumnezeu, voi fi ca Cel Preaînalt». Dar ai fost aruncat în locuința morților, în adâncimile mormântului! Cei ce te văd se uită ținută mirați la tine, te privesc cu luare aminte și zic: «Acesta este omul care făcea să se cutremure pământul, și zguduia împărățiile, care prefăcea lumea în pustie, nimicea cetățile și nu dădea drumul prinșilor săi de război?»» (Isaia 14, 12-17).

(9) DUPA INCHEIEREA STAGIULUI REVELATIEI INTRE DUMNEZEU SI SATANA, SE VA EXTINDE ACEASTA PENTRU A INCLUDE PE ALTCEINEVA?

Vuietul ajunge până la marginea pământului, căci Domnul Se ceartă cu neamurile, intră la judecată împotriva oricărei făpturi și dă pe cei răi pradă sabiei', zice Domnul.
(Ieremia 25:31)

Timp de șase mii de ani, lucrarea de răzvrătire a lui Satana „a făcut pământul să tremure”. El „a făcut lumea ca un pus-

tiu și a nimicit cetățile de pe el”. Și „n-a deschis închisoarea captivilor”. Timp de șase mii de ani, temnița lui l-a primit pe poporul lui Dumnezeu și l-ar fi ținut pentru totdeauna în robie, dar Hristos a sfărâmat lanțurile și i-a eliberat pe prizonieri.

Chiar și cei nelegiuți sunt acum în afara puterii lui Satana; iar el, singur, înconjurat doar de îngerii săi, rămâne să-și dea seama de efectele blestemului pe care l-a adus păcatul. „Toți împărații neamurilor, da, toți, se odihnesc cu cinste, fiecare în mormântul lui. Dar tu ai fost aruncat departe de mormântul tău, ca o ramură disprețuită. Tu nu ești unit cu ei în mormânt, căci ți-ai nimicit țara, și ți-ai prăpădit poporul” (Isaia 14, 18-20).

(10) CE SE VA INTAMPLA CU CEI RAI PE MASURA CE IL VAD PE HRISTOS VENIND IN NORI?

Și atunci se va arăta acel Nelegiuit, pe care Domnul Isus îl va nimici cu suflarea gurii Sale și-l va prăpădi cu arătarea venirii Sale. (2 Tesaloniceni 2:8)

Și ziceau munților și stâncilor: „Cădeți peste noi și ascundeți-ne de Fața Celui ce șade pe scaunul de domnie și de mânia Mielului,¹⁷ căci a venit ziua cea mare a mâniei Lui și cine poate sta în

picioare?” (Apocalipsa 6:16-17)

La venirea Domnului Hristos, nelegiuții sunt șterși de pe fața întregului pământ, nimiciți de suflarea gurii Sale și distruși de strălucirea slavei Sale. Hristos Își ia poporul în cetatea lui Dumnezeu, iar pământul este golit de locuitori. „Iată, Domnul deșartă țara și o pustiește, îi răstoarnă fața și risipește locuitorii. Țara este pustiită de tot și prădată; căci Domnul a hotărât așa. Ei călcau legile, nu țineau poruncile, și rupeau legământul cel veșnic! De aceea mănâncă blestemul țara, și suferă locuitorii ei pedeapsa nelegiuirilor lor; de aceea sunt prăpădiți locuitorii țării” (Isaia 24, 1.3.5-6).

(11) CARE ESTE CAUZA FUNDAMENTALĂ A DISTRUGERII CELOR RAI?

Căci țara a fost spurcată de locuitorii ei; ei călcau legile, nu țineau poruncile și rupeau legământul cel veșnic! ⁶ De aceea, mănâncă blestemul țara și suferă locuitorii ei pedeapsa nelegiuirilor lor; de aceea sunt prăpădiți locuitorii țării și nu mai rămâne decât un mic număr din ei. (Isaia 24:5-6)

Pământul întreg pare ca un pustiu trist. Ruinele orașelor și satelor distruse

de cutremur, copaci dezrădăcinați, stânci sfărâmate, aruncate de mare sau scoase din pământ, zac răspândite pe suprafața lui, în timp ce văgăuni uriașe Marchează locul de unde au fost smulși munții din temeliiile lor.

(12) CE EFECT FIZIC VA AVEA DOMNUL PE PĂMÂNT?

Ziua Domnului însă va veni ca un hoț. În ziua aceea, cerurile vor trece cu trosnet, trupurile cerești se vor topi de mare căldură, și pământul, cu tot ce este pe el, va arde. (2 Petru 3:10)

Pământul întreg pare ca un pustiu trist. Ruinele orașelor și satelor distruse de cutremur, copaci dezrădăcinați, stânci sfărâmate, aruncate de mare sau scoase din pământ, zac răspândite pe suprafața lui, în timp ce văgăuni uriașe Marchează locul de unde au fost smulși munții din temeliiile lor.

(13) CARE ESTE SOARTA SATANEI URMARIND CE-A DE-A DOUA VENIRE A LUI HRISTOS?

El a pus mâna pe balaur, pe șarpele cel vechi, care este Diavolul și Satana, și l-a legat pentru o mie de ani. ³ L-a aruncat în Adânc, l-a închis acolo și a pecetluit intrarea

deasupra lui, ca să nu mai înșele neamurile, până se vor împlini cei o mie de ani. După aceea, trebuie să fie dezlegat pentru puțină vreme. (Apocalipsa 20:2-3)

Acum are loc evenimentul prefigurat în ultimul serviciu solemn al zilei de ispășire. Când lucrarea din sfânta sfintelor se încheia, iar păcatele lui Israel erau îndepărtate din sanctuar în virtutea sângelui jertfei pentru păcat, atunci era adus înaintea Domnului țapul cel viu; și în fața adunării, marele preot mărturisea pe capul lui „toate nelegiuirile copiilor lui Israel, și toate călcările lor de lege cu care au păcătuțt ei; să le pună pe capul țapului” (Leviticul 16, 21). Tot astfel, când lucrarea de ispășire din Sanctuarul ceresc se va încheia, în prezența lui Dumnezeu, a îngerilor cerești și a oștilor celor răscumpărați, păcatele poporului lui Dumnezeu sunt puse asupra lui Satana; el va fi declarat vinovat de toate relele pe care le-a provocat să le înfăptuiască. Și după cum țapul era trimis departe, într-un ținut nelocuit, tot așa și Satana va fi alungat pe pământul pustiit, o pustietate nelocuită și stearpă.

Apocalipsa profetizează alungarea lui Satana, precum și starea de haos și

pustiire la care va fi adus pământul și declară că această stare va dăinui timp de o mie de ani. După ce prezintă scenele celei de a doua veniri a Domnului și distrugerea celor nelegiuiți, profeția continuă: „Apoi am văzut pogorându-se din cer un înger, care ținea în mână cheia Adâncului și un lanț mare. El a pus mâna pe balaur, pe șarpele cel vechi, care este diavolul și Satana, și l-a legat pentru o mie de ani. L-a aruncat în Adânc, l-a închis acolo, și a pecetluit intrarea deasupra lui, ca să nu mai înșele Neamurile, până se vor împlini cei o mie de ani. După aceea, trebuie să fie dezlegat pentru puțină vreme” (Apocalipsa 20, 1-3).

Faptul că expresia „fântâna adâncului” reprezintă pământul într-o stare de confuzie și de întunecime se poate vedea și din alte texte biblice. Cu privire la starea pământului „la început”, raportul Bibliei spune că „era pustiu și gol; și întunericul era peste fața adâncului”* (Geneza 1, 2). Profeția ne arată că va fi readus parțial, aproape la aceeași stare. Privind înainte la ziua cea mare a lui Dumnezeu, profetul Ieremia declară: „Mă uit la pământ, și iată că este pustiu și gol; mă uit la ceruri și lumina lor a pierit! Mă uit la munți, și iată că nu este nici un om; și toate păsările cerurilor au fugit! Mă uit, și iată, locul roditor este un pustiu; și

toate cetățile sale sunt
nimicite” (Ieremia 4, 23-26).

(14) CE RESTRICTII II VA IMPUNE DUMNEZEU SATANEI IN TIMPUL CELOR 1000 ANI DE ROBIE?

*L-a aruncat în Adânc, l-a închis acolo
și a pecetluit intrarea deasupra lui,
ca să nu mai înșele neamurile, până se
vor împlini cei o mie de ani. După
aceea, trebuie să fie dezlegat pentru
puțină vreme. (Apocalipsa 20:3)*

Aici trebuie să fie locuința lui Satana
și a îngerilor răi timp de o mie de ani.
Mărginit la pământ, el nu va mai avea
intrare la alte lumi, pentru a-i ispiti și a-i
supăra pe aceia care n-au căzut niciodată.
În acest sens este el legat; n-a mai rămas
nimeni asupra căruia să-și poată exercita
puterea. Este oprit cu totul de la lucrarea
de amăgire și de distrugere care, timp de
atâtea secole, a fost singura lui desfătare.

Profetul Isaia, privind în viitor la
vremea distrugerii lui Satana, exclamă:
„Cum ai căzut din cer, Luceafăr
strălucitor, fiu al zorilor! Cum ai fost
doborât la pământ, tu, biruitorul
neamurilor! Tu ziceai în inima ta: «Mă
voi sui în cer, îmi voi ridica scaunul de
domnie mai presus de stelele lui
Dumnezeu, voi fi ca Cel Preaînalt». Dar
ai fost aruncat în locuința morților, în
adâncimile mormântului! Cei ce te văd se

uită țintă mirați la tine, te privesc cu luare aminte și zic: «Acesta este omul care făcea să se cutremure pământul, și zguduia împărățiile, care prefăcea lumea în pustie, nimicea cetățile și nu dădea drumul prinșilor săi de război?»» (Isaia 14, 12-17).

Timp de șase mii de ani, lucrarea de răzvrătire a lui Satana „a făcut pământul să tremure”. El „a făcut lumea ca un pustiu și a nimicit cetățile de pe el”. Și „n-a deschis închisoarea captivilor”. Timp de șase mii de ani, temnița lui l-a primit pe poporul lui Dumnezeu și l-ar fi ținut pentru totdeauna în robie, dar Hristos a sfărâmat lanțurile și i-a eliberat pe prizonieri.

Chiar și cei nelegiuți sunt acum în afara puterii lui Satana; iar el, singur, înconjurat doar de îngerii săi, rămâne să-și dea seama de efectele blestemului pe care l-a adus păcatul. „Toți împărații neamurilor, da, toți, se odihnesc cu cinste, fiecare în mormântul lui. Dar tu ai fost aruncat departe de mormântul tău, ca o ramură disprețuită. Tu nu ești unit cu ei în mormânt, căci ți-ai nimicit țara, și ți-ai prăpădit poporul” (Isaia 14, 18-20).

Timp de o mie de ani, Satana va rătăci înapoi și încolo pe pământul pustiit, pentru a vedea urmările răzvrătirii lui împotriva Legii lui Dumnezeu. În această vreme, suferințele lui vor fi profunde. De la cădere, activitatea neîncetată nu i-a dat timp să reflecteze;

dar acum este lipsit de putere și lăsat să contemple partea pe care a avut-o de când s-a răzvrătit pentru prima oară împotriva guvernării divine, să privească înainte, tremurând cu groază către viitorul îngrozitor, când va trebui să sufere pentru tot răul pe care l-a făcut și să fie pedepsit pentru păcatele pe care le-a determinat să fie făcute.

(15) CARE VI FI ACTIVITATEA SALVARII IN TIMPUL CELOR 1000 ANI?

Și am văzut niște scaune de domnie; și celor ce au șezut pe ele, li s-a dat judecata. Și am văzut sufletele celor ce li se tăiasse capul din pricina mărturiei lui Isus și din pricina Cuvântului lui Dumnezeu și ale celor ce nu se închinaseră fiarei și icoanei ei și nu primiseră semnul ei pe frunte și pe mână. Ei au înviat și au împărățit cu Hristos o mie de ani. (Apocalipsa 20:4)

În timpul celor o mie de ani, între prima și a doua înviere, are loc judecata celor nelegiuiți. Apostolul Pavel arată către această judecată ca fiind un eveniment ce urmează celei de a doua veniri. „De aceea să nu judecați nimic înainte de vreme, până va veni Domnul, care va scoate la lumină lucrurile ascunse în întuneric, și va descoperi gândurile inimilor” (1 Corinteni 4, 5). Da-

niel declară că atunci când vine Cel Îmbătrânit de zile „judecata a fost dată sfinților Celui Preaînalt” (Daniel 7, 22). La data aceasta, cei neprihăniți domnesc ca regi și preoți pentru Dumnezeu. Ioan spune în Apocalipsa: „Și am văzut niște scaune de domnie; și celor ce au șezut pe ele, li s-a dat judecata; ei vor fi preoți ai lui Dumnezeu și ai lui Hristos, și vor împărăți cu El o mie de ani” (Apocalipsa 20, 4-6). Acum este timpul când, așa cum a profetizat apostolul Pavel, „sfinții vor judeca lumea” (1 Corinteni 6, 2). Împreună cu Hristos ei îi judecă pe cei nelegiuiți, comparând faptele lor cu Biblia, cartea statutară, hotărând fiecare caz după faptele făcute în trup. Apoi, partea pe care cei nelegiuiți trebuie să o suporte este măsurată după faptele lor; și este scrisă în dreptul numelui lor în cartea morții.

(16) CINE VA LUA LOC LA ACEASTA JUDECATA?

Nu știți că sfinții vor judeca lumea? Și dacă lumea va fi judecată de voi, sunteți voi nevrednici să judecați lucruri de foarte mică însemnătate? ³ Nu știți că noi vom judeca pe îngerii? Cu cât mai mult lucrurile vieții acesteia? (1 Corinteni 6:2-3)

Satana și îngerii lui sunt judecați de Hristos și de poporul său. Pavel spune:

„Nu știți că noi vom judeca pe îngeri?” (1 Corinteni 6, 3). Iar Iuda declară că „El a păstrat pentru judecata zilei celei mari, puși în lanțuri veșnice, în întuneric, pe îngerii care nu și-au păstrat vrednicia, ci și-au părăsit locuința” (Iuda 6)

(17) CE II VA LUA LOCUL LA FINALUL PERIOADEI DE 1000 ANI?

Ceilalți morți n-au înviat până nu s-au sfârșit cei o mie de ani. Aceasta este întâia înviere. (Apocalipsa 20:5)

La încheierea celor o mie de ani, va avea loc a doua înviere. Atunci, cei nelegiuți vor învia din morți și se vor prezenta înaintea lui Dumnezeu pentru aducerea la îndeplinire a „judecății scrise”. Astfel Apocalipsa, după ce descrie învierea celor dreți, spune: „Ceilalți morți n-au înviat până nu s-au sfârșit cei o mie de ani” (Apocalipsa 20, 5). Iar Isaia declară cu privire la cei nelegiuți: „Aceștia vor fi strânși ca prinși de război și duși într-o temniță, vor fi închiși în gherle, și, după un mare număr de zile, vor fi pedepsiți” (Isaia 24, 22).

Scripturile mi-au dezvăluit evenimentele importante care vor pune capăt acestei mari controversă. Înțeleg că, înainte de încheierea acestui

**conflict, fiecare individ va fi luat o
decizie cu privire la cine vor fi loiali.**

Da Indecis

***Îmi dau seama că, în căutarea lui
pentru distrugerea mea, Satana va
folosi orice metodă din puterea sa
pentru a mă înșela și, atunci când
acestea nu reușesc, poate urma
persecuția.***

Da Indecis

***Sunt recunoscător că Dumnezeu, în
dragostea și mila Sa, îi cheamă pe
poporul Său din doctrinele false ale
Babilonului și dezvăluie adevărurile
care vor împiedica înșelarea. Mă rog
pentru îndrumarea Duhului Sfânt
pentru a discerne adevărul de eroare,
astfel încât să nu fiu printre cei
înșelați.***

Da Indecis

***Îmi dau seama că, după ce tot omul a
ales credință, judecățile lui Dumnezeu
vor aduce pustiire pe acest pământ.
Aleg să rămân loial față de El,
indiferent de cost și sunt recunoscător
pentru promisiunile Sale pentru
eliberarea mea.***

Da Indecis

Lectia 13

Lupta s-a incheiat

La încheierea celor o mie de ani, Hristos Se întoarce din nou pe pământ. El este însoțit de oastea celor mântuiți și înconjurat de o suită de îngeri. Când coboară într-o maiestate înfricoșată, poruncește morților nelegiuiți să învie pentru a-și primi pedeapsa. Ei ies, o ceată puternică, nenumărată ca nisipul mării. Ce contrast față de aceia care au înviat la prima înviere! Cei drepti au fost îmbrăcați cu tinerețe și frumusețe nemuritoare. Cei nelegiuiți poartă urmele bolii și ale morții.

**(1) CE CUVINTE VOR IZVORI DIN
BUZELE NEVOITOARE
CONDUSE DE PUTEREA
ADEVĂRULUI?**

Iată că vi se va lăsa casa pustie, dar vă spun că nu Mă veți mai vedea până veți zice: ‘Binecuvântat este Cel ce vine în Numele Domnului!’ ” (Luca 13:35)

Fiecare ochi din mulțime se întoarce să vadă slava lui Dumnezeu. Cu un glas, oștile nelegiuiților exclamă: „Binecuvântat este Cel ce vine în Numele Domnului!” Nu iubirea față de Isus le inspiră această exclamație. Puterea adevărului face ca buzele lor să rostească, fără să vrea, aceste cuvinte. Cei nelegiuiți ies din mormânt cu aceeași ură față de Isus și cu același spirit de rebeliune. Ei nu mai au un nou timp de har în care să-și corecteze defectele din viața lor trecută. Nimic nu s-ar mai câștiga cu aceasta. O viață întreagă de neascultare nu le-a înmuiat inimile. O a doua ocazie, dacă le-ar fi dată, ar fi folosită la fel ca prima, călcând în picioare cerințele lui Dumnezeu și răzvrătindu-se împotriva Lui.

(2) CE COBOARA DIN CER CA O„MIREASA PREGATITA PENTRU SOTUL EI”?

Și eu am văzut coborându-se, din cer de la Dumnezeu, cetatea sfântă, Noul Ierusalim, gătită ca o mireasă împodobită pentru bărbatul ei. (Apocalipsa 21:2)

Hristos coboară pe Muntele Măslinilor, de unde S-a înălțat după învierea Sa și unde îngerii au repetat făgăduința revenirii Sale. Profetul spune: „Atunci va veni Domnul, Dumnezeul meu, și toți sfinții împreună cu El! Picioarele Lui vor sta în ziua aceea pe muntele Măslinilor, care este în fața Ierusalimului, spre răsărit; muntele Măslinilor se va despica la mijloc ... și se va face o vale foarte mare.... Și Domnul va fi Împărat peste tot pământul. În ziua aceea, Domnul va fi singurul Domn, și Numele Lui va fi singurul Nume” (Zaharia 14, 4.5.9). În timp ce Noul Ierusalim, în splendoarea lui orbitoare, se coboară din ceruri și se așează pe locul curățit și pregătit să-l primească, Hristos împreună cu poporul Său și cu îngerii intră în Cetatea Sfântă.

(3) LA CE ACTIVITATE SE VA REZUMA SATANA ATUNCI CAND CEI 1000 ANI SE VOR INCHEIA SI CEI RAI VOR INVIA?

Când se vor împlini cei o mie de ani, Satana va fi dezlegat ⁸ și va ieși din temnița lui ca să înșele neamurile, care sunt în cele patru colțuri ale pământului, pe Gog și pe Magog, ca să-i adune pentru război. Numărul lor va fi ca nisipul mării. (Apocalipsa 20:7-8)

Acum Satana se pregătește pentru o ultimă luptă pentru supremație. Cât timp a fost lipsit de putere și întrerupt din lucrarea lui de amăgire, prințul răului s-a simțit nenorocit și descurajat; dar când morții nelegiuți învie și el vede acele mulțimi de partea lui, nădejdea lui reînvie și se hotărăște să nu renunțe la marea luptă. Își va pune în linie de bătaie, sub steagul lui, toate oștile celor pierduți și prin ei va căuta să-și aducă la îndeplinire planurile. Cei nelegiuți sunt prizonierii lui Satana. Respingându-L pe Hristos, ei au acceptat conducerea marelui răzvrătit. Ei sunt gata să primească sugestiile lui și să împlinească poruncile lui. Dar, consecvent șireteniei lui de la început, nu vrea să fie recunoscut ca fiind Satana. Pretinde a fi prințul care este proprietarul de drept al lumii și a cărei moștenire i-a fost răpită pe nedrept. Se prezintă supușilor lui amăgiți ca salvator, asigurându-i că puterea lui i-a scos din morminte și că este pe punctul de a-i scăpa de cea mai crudă tiranie. Prezența lui Hristos fiind îndepărtată, Satana face minuni pentru a-și susține pretențiile. El îl face tare pe cel slab și le inspiră tuturor spiritul și energia lui. Le propune să-i conducă împotriva taberei sfinților și să pună stăpânire pe Cetatea lui Dumnezeu. Cu bucurie diabolică arată spre milioanele nenumărate de

oameni care au fost înviați din mormintele lor și declară că, în calitate de conducător al lor, este în stare să cucerească cetatea ca să-și recâștige tronul și împărăția.

(4) CU CE COMPARA SCRIPTURA MULTIMEA PIERDUTA?

și va ieși din temnița lui ca să înșele neamurile, care sunt în cele patru colțuri ale pământului, pe Gog și pe Magog, ca să-i adune pentru război. Numărul lor va fi ca nisipul mării. (Apocalipsa 20:8)

În acea gloată sunt mulți din generația aceea cu viață lungă, care a existat înainte de potop; bărbați cu statură înaltă și de o inteligență vastă, care, supunându-se stăpânirii îngerilor căzuți, și-au consacrat toată priceperea și cunoștințele pentru înălțarea de sine; bărbați ale căror lucruri minunate de artă au făcut ca lumea să idolatrizeze geniul lor, dar ale căror cruzime și invenții rele au murdărit pământul și au deformat chipul lui Dumnezeu, făcându-L să șteargă de pe fața pământului creațiunea Sa. Acolo sunt împărați și generali care au cucerit popoare, viteji care n-au pierdut nici o bătălie, luptători mândri și ambițioși, a căror apropiere făcea împărățiile să tremure. Prin moarte, n-au suferit nici o schimbare. Când ies din

morminte, își reiau cursul gândurilor chiar de acolo de unde au încetat. Sunt mânați de aceeași dorință de cucerire care-i stăpânea când au căzut.

Satana se consultă cu îngerii lui și apoi cu acești împărați cuceritori și oameni puternici. Ei privesc puterea și numărul acelor care sunt de partea lor și declară că armata din cetate este mică în comparație cu a lor și că poate fi biruită. Fac planuri să pună stăpânire pe bogățiile și pe slava Noului Ierusalim. Toți încep de îndată să se pregătească de luptă. Meșteri pricepuți făuresc echipament de război. Conducători militari, renumiți pentru succesele lor, rânduiesc gloate de luptători în companii și divizii.

(5) CE ÎNCERCĂ ACEASTĂ VASTĂ ARMATĂ SUB COMANDA SATANEI?

Și ei s-au suit pe fața pământului și au înconjurat tabăra sfinților și cetatea preaiubită. Dar din cer s-a pogorât un foc care i-a mistuit. (Apocalipsa 20:9)

În cele din urmă, se dă ordinul de înaintare și oștile nenumărate pornesc — o armată cum n-a fost niciodată formată de cuceritorii pământești, pe care forțele unite din toate veacurile, de când a început războiul pe pământ, n-au egalat-o niciodată. Satana, cel mai puternic dintre luptători, conduce avangarda, iar

îngerii lui își unesc forțele pentru această luptă finală. Împărați și luptători sunt în cortegiul lui, iar mulțimile îi urmează în companii mari, fiecare sub comandantul rânduit. Cu o precizie militară, rândurile înaintează unul după altul pe suprafața pământului, neregulată și crăpată, către Cetatea lui Dumnezeu. La porunca lui Isus, porțile Noului Ierusalim sunt închise și armatele lui Satana împresoară cetatea și se pregătesc de atac.

Hristos apare acum din nou în fața vrăjmașilor Săi. Cu mult deasupra cetății, pe o temelie de aur lustruit, se află un tron înalt. Pe acest tron stă Fiul lui Dumnezeu, iar în jur sunt supușii împărăției Sale. Nici o limbă și nici o pană nu pot descrie puterea și maiestatea lui Hristos. Slava veșnicului Tată Îl învăluie pe Fiul Său. Strălucirea prezenței Sale umple Cetatea lui Dumnezeu și se revarsă dincolo de porți, învăluind pământul întreg cu strălucirea ei.

(6) CINE SUNT CEI CARE NUMARA MAREA MULTIME STAND INAINTE DE TRONUL LUI DUMNEZEU?

*„Doamne”, i-am răspuns eu, „Tu știi”.
Și el mi-a zis: „Aceștia vin din necazul
cel mare; ei și-au spălat hainele și le-
au albit în sângele Mielului.
(Apocalipsa 7:14)*

Cel mai aproape de tron sunt aceia care odinioară au fost zeloși pentru cauza lui Satana, dar care, ca niște tăciuni scoși din foc, L-au urmat pe Mântuitorul lor cu un devotament profund și puternic. Apoi stau aceia care au clădit caractere creștine în mijlocul minciunii și necredinței, aceia care au respectat Legea lui Dumnezeu atunci când lumea creștină o declara fără valoare și milioane din toate veacurile care au suferit moartea de martir pentru credința lor. Iar mai departe este „gloata cea mare pe care n-o poate număra nimeni, dintre toate popoarele, neamurile și limbile ... înaintea tronului și înaintea Mielului, îmbrăcați în haine albe și cu ramuri de finic în mâini” (Apocalipsa 7, 9). Lupta lor s-a sfârșit, au câștigat biruința. Au alergat și au căpătat premiul. Ramura de palmier din mâinile lor este simbolul biruinței și haina albă este însemnul neprihănirii lui Hristos care acum este a lor.

(7) CE FRAZA DE ADMIRATIE VA RASUNA DIN GURA CELOR MANTUITI?

***și strigau cu glas tare și ziceau:
„Mântuirea este a Dumnezeului nostru, care șade pe scaunul de domnie, și a Mielului!” (Apocalipsa 7:10)***

Cei răscumpărați înalță o cântare de laudă care răsună prin bolțile cerului: „Mântuirea este a Dumnezeului nostru, care șede pe scaunul de domnie, și a Mielului!” (Ver 10). Îngerii și serafimii își unesc glasurile în adorare. Când cei mântuiți privesc puterea și răutatea lui Satana, văd, ca niciodată mai înainte, că nici o altă putere nu i-a putut face birui-tori, decât aceea a lui Hristos. În toată mulțimea aceea strălucită nu se găsește nimeni care să-și atribuie mântuirea, ca și când ar fi biruit prin propria putere și bunătate. Nu se spune nimic despre ceea ce au făcut sau au suferit; ci refrenul fiecărei cântări, cheia fiecărui imn este: Mântuirea este a Dumnezeului nostru și a Mielului.

(8) PENTRU CE MARE EVENIMENT SUNT INVIATI CEI RAI?

Și am văzut pe morți, mari și mici, stând în picioare înaintea scaunului de domnie. Niște cărți au fost deschise. Și a fost deschisă o altă carte, care este cartea vieții. Și morții au fost judecați după faptele lor, după cele ce erau scrise în cărțile acelea. ¹³ Marea a dat înapoi pe morții care erau în ea; Moartea și Locuința morților au dat înapoi pe morții care erau în ele. Fiecare a fost judecat după faptele lui. (Apocalipsa 20:12-13)

În prezența locuitorilor pământului și ai cerului, are loc încoronarea finală a Fiului lui Dumnezeu. Și acum, investit cu maiestate și putere supremă, Împăratul împăraților pronunță sentința față de răzvrătiții împotriva guvernării Sale și aduce la îndeplinire dreptatea pentru aceia care au călcat în picioare Legea Sa și l-au prigonit pe poporul Său. Profetul lui Dumnezeu spune: „Apoi am văzut un scaun de domnie mare și alb, și pe Cel ce ședea pe el. Pământul și cerul au fugit dinaintea Lui, și nu s-a mai găsit un loc pentru ele. Și am văzut pe morți, mari și mici, stând în picioare înaintea scaunului de domnie. Niște cărți au fost deschise. Și a fost deschisă o altă carte, care este cartea vieții. Și morții au fost judecați după faptele lor, după cele ce erau scrise în cărțile acelea” (Apocalipsa 20, 11.12).

(9) CE VA FI DEZVALUIT LA MAREA JUDECATA?

Căci toți trebuie să ne înfățișăm înaintea scaunului de judecată al lui Hristos, pentru ca fiecare să-și primească răsplata după binele sau răul pe care-l va fi făcut când trăia în trup. (2 Corinteni 5:10)

De îndată ce cărțile cu rapoarte sunt deschise, și ochiul lui Isus privește asu-

pra nelegiuitorilor, ei devin conștiinți de fiecare păcat pe care l-au săvârșit vreodată. Ei văd exact locul unde picioarele lor s-au depărtat de pe cărarea curăției și a sfințeniei și cât de departe i-a dus mândria și răzvrătirea în călcarea Legii lui Dumnezeu. Ispitele seducătoare pe care le-au încurajat prin îngăduirea păcatului, binecuvântările folosite în scop rău, solii lui Dumnezeu disprețuiți, avertizările lepădate, valurile de milă respinse din cauza inimii îndărătnice și nepocăite — toate acestea apar ca și când sunt scrise cu litere de foc.

(10) CE FAPTE DESCRISE IN ACESTE VERSETE VOR PUNE SPAIMA IN INIMILE CELOR CARE AU PIERDUT JUDECATA?

Disprețuit și părăsit de oameni, om al durerii și obișnuit cu suferința, era așa de disprețuit că îți întorceai fața de la El, și noi nu L-am băgat în seamă. (Isaia 53:3, 5)

Deasupra tronului este descoperită crucea; și, ca o priveliște panoramică, apar scenele ispitirii și căderii lui Adam împreună cu etapele succesive din Planul cel mare de Mântuire. Nașterea umilă a Mântuitorului, primii Săi ani de sărăcie și ascultare; botezul Său în Iordan; postul și ispitirea din pustie; lu-

crarea Sa publică, descoperirea față de oameni a celor mai prețioase binecuvântări ale cerului; zilele pline de fapte de iubire și de milă; nopțile rugăciunii și vegherii în singurătatea munților; comploturile geloziei, ale urii și ale răutății cu care erau răsplătite binefacerile Sale; agonia îngrozitoare și tainică din Ghetsemani, sub povara zdrobitoare a păcatelor lumii întregi; trădarea în mâinile gloatei ucigașe; evenimentele înfricoșătoare din noaptea aceea de groază; Prizonierul care nu Se împotrivea, părăsit de ucenicii Săi iubiți, care fugiseră dezamăgiți pe străzile Ierusalimului; Fiul lui Dumnezeu adus în mijlocul veseliei în fața lui Ana, judecat în palatul marelui preot, în sala de judecată a lui Pilat, înaintea lui Irod cel crud și laș, batjocorit, insultat, torturat și condamnat la moarte — toate acestea sunt prezentate în culori vii.

Iar acum, în fața mulțimii tremurânde, sunt arătate scenele finale; răbdătorul Suferind mergând pe drum către Calvar; Prințul cerului atârând pe cruce; preoții îngâmfați, gloata batjocoritoare, care lua în râs agonia Lui de moarte; întunericul supranatural; pământul împovărat, stâncile despicate, mormintele deschise, marcând clipa în care Mântuitorul lumii Și-a dat viața.

Spectacolul îngrozitor se arată exact așa cum a fost. Satana, îngerii și supușii

lui nu au nici o putere să se întoarcă de la tabloul propriei lucrări. Fiecare își reamintește partea pe care a înfăptuit-o. Irod, care a ucis copiii nevinovați din Betleem, ca să-L nimicească pe Împăratul lui Israel; Irodiada cea josnică, pe al cărei suflet vinovat stă sângele lui Ioan Botezătorul; Pilat cel slab și oportunist; soldații batjocoritori; preoții și fruntașii împreună cu gloata înnebunită, care striga: „Sângele Lui să fie peste noi și peste copiii noștri” — toți privesc grozăvia vinovăției lor. Zadarnic caută să se ascundă de maiestatea divină a feței Sale, care întrece strălucirea soarelui, în timp ce mântuiții își depun coroanele la picioarele Mântuitorului, exclamând: „El a murit pentru mine!” În mijlocul mulțimii răscumpărate sunt apostolii lui Hristos, Pavel cel curajos, Petru cel înflăcărat, Ioan cel iubitor și iubit, împreună cu frații lui inimoși, și împreună cu ei marea oaste de martiri; iar în afara zidurilor, împreună cu toate lucrurile respingătoare și josnice, sunt aceia care i-au prigonit, întemnițat și ucis. Acolo este Nero, acel monstru al cruzimii și al viciului, care privește acum bucuria și înălțarea acelor pe care odinioară i-a torturat și în a căror groază extremă și-a găsit o desfătare satanică. Mama lui este acolo pentru a vedea rezultatul lucrării ei; să vadă cum trăsătura rea de caracter transmisă fiului ei, patimile încurajate și dezvoltate sub influența și prin

exemplul ei au rodit crima care a făcut lumea să se cutremure.

Acolo sunt preoții și prelații papis-tași, care au pretins a fi ambasadorii lui Hristos, dar care au folosit roata, temnița și rugul pentru a stăpâni conștiințele poporului Său. Acolo sunt pontifii cei îngâmfați, care s-au înălțat mai presus de Dumnezeu și s-au încumetat să schimbe Legea Celui Preaînalt. Acei prețiși părinți ai bisericii au de dat o socoteală înaintea lui Dumnezeu, de care ar dori să fie scutiți. Prea târziu sunt aduși să vadă că Cel Atotștiutor este gelos pentru Legea Sa și că nu-l va scuti pe cel vinovat. Ei înțeleg acum că Hristos Se face una cu poporul Său care suferă; iar ei simt puterea cuvintelor Sale: „Adevărat vă spun că ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia din acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie Mi le-ați făcut” (Matei 25, 40).

(11) CARE ESTE SOARTA FINALA A PACATULUI?

*Oricine n-a fost găsit scris în cartea vieții a fost aruncat în iazul de foc.
(Apocalipsa 20:15)*

Cine seamănă în firea lui pământească va secera din firea pământească putrezi-rea, dar cine seamănă în Duhul va secera din Duhul viața veșnică. (Galatians 6:8)

Întreaga lume nelegiuită este la bara de judecată a lui Dumnezeu, sub acuzația de înaltă trădare față de guvernământul cerului. Ei nu au pe nimeni care să le apere cauza; n-au nici o scuză; și se pronunță asupra lor sentința morții veșnice.

Acum văd cu toții că plata păcatului este moartea, și nu o libertate nobilă și viața veșnică, ci sclavie, ruină și moarte. Cei nelegiuiți văd că s-au pierdut printr-o viață de răzvrătire. Când li s-a oferit greutatea veșnică de slavă, au batjocorit-o; dar acum, cât de dorită li se pare!

„Toate acestea”, strigă sufletul pierdut, „le-aș fi putut avea; dar am ales să le îndepărtiez de la mine. O, ce patimă ciudată! Am schimbat pacea, fericirea și onoarea pentru distrugere, rușine și disperare”. Toți văd că excluderea lor din cer este dreaptă. Prin viața lor au declarat: „Nu vrem ca acest Om (*Isus*) să domnească peste noi”.

(12) CE CANTEC DE LAUDA VA PROCLAMA RASCUMPARAREA?

Ei cântau cântarea lui Moise, robul lui Dumnezeu, și cântarea Mielului. Și ziceau: „Mari și minunate sunt lucrările Tale, Doamne Dumnezeule, Atotputernice! Drepte și adevărate sunt căile Tale, Împărate al neamurilor! (Apocalipsa 15:3)

Ca într-o răpire, cei nelegiuți au privit încoronarea Fiului lui Dumnezeu. Văd în mâinile Sale tablele Legii divine, statutele pe care le-au disprețuit și le-au călcat. Ei sunt martori ai izbucnirii de uimire, de răpire și de adorare a celor mântuiți; și ca unda unei melodii se revarsă peste mulțimile din afara Cetății exclamația tuturor, într-un glas: „Mari și minunate sunt lucrările Tale, Doamne, Dumnezeule, Atotputernice! Drepte și adevărate sunt căile Tale, Împărate al Neamurilor!” (Apocalipsa 15, 3); și, căzând cu fața la pământ, ei se închină Prințului vieții. Satana pare paralizat când privește slava și maiestatea lui Hristos. El, care odată fusese un heruvim ocrotitor, își amintește de unde a căzut. Un serafim strălucitor, „fiu al zorilor”; cât de schimbat, cât de decăzut! Din sfatul în care odinioară era onorat, acum este exclus pentru totdeauna. El vede pe altul stând acum lângă Tatăl, acoperindu-I slava. A văzut coroana pusă pe capul lui Hristos de un înger cu o statură înaltă și cu o prezență maiestuoasă și știe că poziția înălțată a acestui înger ar fi putut fi a lui.

Își aduce aminte de căminul nevinovăției și curăției lui, de pacea și de mulțumirea lui, până și-a îngăduit să murmure împotriva lui Dumnezeu și să Îl invidieze pe Hristos. Acuzațiile lui, răscoala lui, amăgirile lui pentru a

câștiga simpatia și sprijinul îngerilor, stăruința lui încăpățânată în a nu face nici un efort de întoarcere atunci când Dumnezeu i-a oferit iertarea — toate acestea îi vin cu putere în minte. Își revede lucrarea printre oameni, cu urmările ei — vrăjmășia omului față de semenul lui, distrugerea teribilă a vieții, ridicarea și căderea împărățiilor, răsturnarea tronurilor, succesiunea îndelungată a agitațiilor, a conflictelor și a rășcoalelor. Își amintește de toate eforturile lui permanente de a se împotrivi lucrării lui Hristos și de a-l afunda pe om din ce în ce mai adânc. Vede că uneltirile lui demonice nu i-au putut distruge pe aceia care și-au pus încrederea în Isus. Când Satana își privește împărăția, rodul trudei lui, vede numai decădere și ruină. A condus mulțimile să creadă că Cetatea lui Dumnezeu ar putea fi o pradă ușoară; dar știe că aceasta este o minciună. Mereu și mereu în desfășurarea marii lupte a fost învins și obligat să se predea. Cunoaște prea bine puterea și maiestatea Celui veșnic.

(13) CE TRĂSĂTURĂ DE CARACTER A SATANEI VA FI ÎN FINAL DEZVĂLUITA UNIVERSULUI?

*Ai fost fără prihană în căile tale, din
ziua când ai fost făcut până în ziua când*

s-a găsit nelegiuirea în tine. ¹⁶ Prin mărimea negoțului tău te-ai umplut de silnicie și ai păcătuit; de aceea te-am aruncat de pe muntele lui Dumnezeu și te nimicesc, heruvim ocrotitor, din mijlocul pietrelor scânteietoare. ¹⁷ Ți s-a îngâmfat inima din pricina frumuseții tale, ți-ai stricat înțelepciunea cu strălucirea ta. De aceea, te arunc la pământ, te dau priveriște împăraților. (Ezechiel 28:15-17)

Scopul marelui răsculat a fost totdeauna să se îndreptățească și să dovedească faptul că guvernarea divină este răspunzătoare de răzvrătirea lui. În scopul acesta a folosit toată puterea minții lui. A lucrat în mod premeditat și sistematic și cu un succes uimitor, conducând mulțimi uriașe să primească versiunea lui cu privire la marea luptă care a durat atâta vreme. Timp de mii de ani, acest șef al conspirației a așezat minciuna în locul adevărului. Dar acum a venit timpul când rebeliunea trebuie să fie înfrântă până la urmă, iar istoria și caracterul lui Satana să fie demascate. În ultimul său efort uriaș de a-L detrona pe Hristos, de a distruge pe poporul Său și de a pune stăpânire pe Cetatea lui Dumnezeu, arhiamăgitorul a fost demascat definitiv. Aceia care s-au unit cu el văd înfrângerea totală a cauzei lui. Urmașii lui Hristos și îngerii credincioși văd întinderea vastă a intrigilor lui împotriva

guvernării lui Dumnezeu. El devine obiectul repulsiei generale.

(14) CARE VA FI RASPUNSUL A FIECAREI FIINTE UMANE?

pentru ca, în Numele lui Isus, să se plece orice genunchi al celor din ceruri, de pe pământ și de sub pământ ¹¹ și orice limbă să mărturisească, spre slava lui Dumnezeu Tatăl, că Isus Hristos este Domnul. (Filipeni 2:10-11)

Satana vede că răscoala l-a făcut nedemn pentru cer. El și-a dirijat puterile pentru a lupta împotriva lui Dumnezeu; curăția, pacea și armonia cerului ar fi pentru el o tortură supremă. Acuzațiile lui împotriva milei și dreptății lui Dumnezeu sunt acum aduse la tăcere. Jignirea pe care a încercat să o arunce asupra lui Iehova cade cu totul asupra lui. Iar acum Satana se pleacă și mărturisește justetea sentinței date lui. „Cine nu se va teme, Doamne, și cine nu va slăvi Numele Tău? Căci numai Tu ești sfânt, și toate neamurile vor veni și se vor închina înaintea Ta, pentru că judecățile Tale au fost arătate!” (Ver 4).

(15) CARE ADEVĂRU DESPRE GUVERNUL ȘI CARACTERUL LUI

DUMNEZEU VA DEVENI APARENT ÎNTREGULUI UNIVERS?

*Norii și negura Îl înconjoară,
dreptatea și judecata sunt temelie
scaunului Său de domnie. (Psalmi 97:2)*

Toate întrebările cu privire la adevăr și rătăcire în lupta cea lungă au fost acum explicate. Urmările răskoalei, roadele punerii deoparte a statutelor divine s-au descoperit vederii tuturor inteligențelor create. Efectele conducerii lui Satana în contrast cu guvernarea lui Dumnezeu au fost prezentate universului întreg. Chiar lucrările lui l-au condamnat. Înțelepciunea lui Dumnezeu, dreptatea și bunătatea Lui sunt deplin îndreptățite. S-a văzut că toate procedeele Sale în marea luptă au fost dirijate ținând seama de binele veșnic al poporului Său și binele tuturor lumilor pe care El le-a creat. „Toate lucrările Tale Te vor lăuda, Doamne! Și credincioșii Tăi Te vor binecuvânta” (Psalmii 145, 10). Istoria păcatului va sta în toată veșnicia ca martoră că de existența Legii lui Dumnezeu este legată fericirea tuturor ființelor create de El. Ținând seama de toate faptele din lupta cea mare, universul întreg, atât cei credincioși, cât și cei răsculați, declară într-un glas: „Drepte și adevărate sunt căile Tale, Împărate al neamurilor”. Înaintea universului s-a prezentat

lămurit jertfa cea mare făcută de Tatăl și de Fiul în favoarea omului. A venit ceasul când Hristos Își ocupă poziția de drept și este preamărit mai presus de domnii și de puteri și de orice nume ce se poate da. Pentru bucuria care-I era pusă înaintea — ca să aducă multe suflete la slavă — a suferit El crucea și a disprețuit rușinea. Și pe cât de neînțeles de mari au fost durerea și rușinea, cu mult mai mari sunt bucuria și slava. El privește asupra celor răscumpărați, înnoți după chipul Său, toate inimile purtând pecetea desăvârșită a divinului, toate fețele reflectând asemănarea cu Împăratul lor. El vede în ei rezultatul muncii sufletului Său și este mulțumit. Apoi, cu un glas care mișcă mulțimile celor dreți și ale celor nelegiuiți, El declară: „Iată răsplata pentru sângele Meu. Pentru aceștia am suferit, pentru ei am murit, ca să locuiască înaintea Mea în veacurile veșnice”. Iar din gura celor îmbrăcați în haine albe din jurul tronului se înalță cântecul de laudă: „Vrednic este Mielul, care a fost junghiat, să primească puterea, bogăția, înțelepciunea, tăria, cinstea, slava și lauda!” (Apocalipsa 5, 12).

**(16) CARE ESTE REACTIA
CELOR INSELATI DE SATANA
ATUNCI CAND CHARACTERUL SI
ADEVARATELE MOTIVE AU
FOST DESCOPERITE?**

*Toți cei ce te cunosc între popoare
rămân uimiți din pricina ta; ești
nimicit și nu vei mai fi niciodată!»’ ”
(Ezechiel 28:19)*

Cu toate că Satana a fost constrâns să recunoască dreptatea lui Dumnezeu și să se plece înaintea supremației lui Hristos, caracterul lui rămâne neschimbat. Spiritul de răzvrătire izbucnește iarăși ca un torent puternic. Plin de furie, se hotărăște să nu abandoneze lupta cea mare. A venit timpul pentru o luptă disperată, finală, împotriva Împăratului cerului. Se aruncă în mijlocul supușilor lui și încearcă să-i inspire cu propria furie, ridicându-i pe loc la luptă. Dar dintre toate milioanele pe care le-a amăgit la răscoală nu este nici unul care să-i recunoască supremația. Puterea lui este sfârșită. Cei nelegiuți sunt plini de aceeași ură față de Dumnezeu pe care o inspiră Satana; dar ei văd că situația lor este deznădăjduită, că nu pot birui în lupta împotriva lui Iehova. Mânia lor se aprinde împotriva lui Satana și a acelor care au fost agenții lui în amăgire și, cu o furie demonică, se întorc împotriva lor.

**(17) CE PROPUNERE DATA DE
DUMNEZEU SCOATE LA IVEALA
SOARTA FIANALA A SATANEI?**

*Prin mulțimea nelegiuirilor tale, prin
nedreptatea negoțului tău, ți-ai spurcat*

locașurile sfinte, de aceea scot din mijlocul tău un foc, care te mistuie, și te prefac în cenușă pe pământ, înaintea tuturor celor ce te privesc. Toți cei ce te cunosc între popoare rămân uimiți din pricina ta; ești nimicit și nu vei mai fi niciodată!»’ ” (Ezechiel 28:18, 19)

(18) CE JUDECATA ESTE PRONUNTATA PENTRU CEI A CAROR NUME NU SUNT SCRISE IN CARTEA VIETII?

*Oricine n-a fost găsit scris în cartea vieții a fost aruncat în iazul de foc.
(Apocalipsa 20:15)*

Domnul zicea: „Pentru că îți dai ifose ca și când ai fi Dumnezeu, iată că voi aduce împotriva ta niște străini, pe cele mai asupritoare dintre popoare, care vor scoate sabia împotriva înțelepciunii tale strălucitoare, și-ți vor pângări frumusețea. Te vor arunca în groapă”. „Te nimicesc, heruvim ocrotitor, din mijlocul pietrelor scânteietoare. De aceea, te arunc la pământ, te dau priveriște împăraților și te prefac în cenușă pe pământ, înaintea tuturor celor ce te privesc; ești nimicit, și nu vei mai fi niciodată!” (Ezechiel 28, 6-8.16-19).

„Căci orice încălțăminte purtată în învălmășeala luptei, și orice haină de război tăvălită în sânge, vor fi aruncate în flăcări, ca să fie arse în foc.” „Căci

Domnul este mâniat pe toate neamurile și plin de urgie pe toată oștirea lor; el le nimicește cu desăvârșire, le măcelărește de tot.” „Peste cei răi plouă cărbuni, foc și pucioasă: un vânt dogoritor, iată paharul de care au ei parte” (Isaia 9, 5; 34, 2; Psalmii 11, 6). Flăcări cad de la Dumnezeu din cer. Pământul se crapă. Armele ascunse în adâncurile lui sunt scoase în afară. Flăcări nimicitoare izbucnesc din fiecare prăpastie deschisă. Chiar și stâncile ard. A venit ziua care va arde ca un cuptor. Elementele se topesc de dogoarea mistuitoare, chiar și pământul cu tot ce este pe el arde (Maleahi 4, 1-2; 2 Petru 3, 10).

Suprafața pământului pare o masă topită — un lac de foc uriaș, clocotind.

Este vremea judecății și a pierzării oamenilor nelegiuți — „o zi de răzbunare a Domnului, un an de răsplătire și răzbunare pentru Sion” (Isaia 34, 8).

(19) CARE VA FI BAZA JUDECATII LUI DUMNEZEU SI ULTIMA STRIGARE A JUSTITIEI?

care va răsplăti fiecăruia după faptele lui. (Romani 2:6)

Cel nelegiuit își primește răsplata pe pământ (Proverbe 11, 31). „Căci iată, vine ziua, care va arde ca un cuptor! Toți cei trufași și toți cei răi vor fi ca miriștea; ziua care vine îi va arde, zice Domnul oștirilor” (Maleahi 4, 1). Unii

sunt distruși într-o clipă, în timp ce alții suferă multe zile. Toți sunt pedepsiți „după faptele lor”. Păcatele celor drepti fiind puse asupra lui Satana, el trebuie să sufere nu numai pentru răscoala proprie, ci pentru toate păcatele la care i-a provocat pe sfinți să le săvârșească. Pedepsa lui este cu mult mai mare decât a acelor pe care i-a amăgit. După ce toți aceia care au căzut prin amăgirile lui au pierit, el încă mai trăiește și mai suferă. În flăcările nimicitoare, cei nelegiuiți sunt nimiciți, și rădăcină, și ramură — Satana fiind rădăcina, iar urmașii lui, ramurile. Pedepsa deplină a Legii a fost adusă; cererea dreptății a fost satisfăcută; iar cerul și pământul, privind, declară neprihănirea lui Iehova.

Lucrarea de nimicire a lui Satana s-a sfârșit pentru totdeauna. Timp de șase mii de ani și-a făcut voia, umplând pământul de vai și producând durere în tot universul. Toată creațiunea a gemut și s-a chinuit în durere. Acum, fapăturile lui Dumnezeu sunt pentru totdeauna eliberate de prezența și de ispitirile lui. „Tot pământul se bucură acum de odihnă și pace; izbucnesc oamenii cei drepti în cântece de veselie” (Isaia 14, 7). Și un strigăt de laudă și de biruință se înalță din tot universul credincios: „Și am auzit ca un glas de gloată multă, ca vuietul unor ape multe, ca bubuitul unor tunete puternice, care zice: «Aleluia!

Domnul, Dumnezeu nostru Cel Atotputernic a început să împărătească»” (Apocalipsa 19, 6).

În timp ce pământul este învăluit în focul distrugerii, cei drepti locuiesc în siguranță în Sfânta Cetate. A doua moarte nu are nici o putere asupra acelor care au avut parte de prima înviere. În timp ce Dumnezeu este pentru cei nelegiuți un foc mistuitor, pentru poporul Său este un soare și un scut (Apocalipsa 20, 6; Psalmii 84, 11).

„Apoi am văzut un cer nou și un pământ nou: pentru că cerul dintâi și pământul dintâi pieriseră” (Apocalipsa 21, 1). Focul care îi consumă pe cei nelegiuți curăță pământul. Orice urmă de blestem este îndepărtată. Nici un iad arzând veșnic nu va păstra înaintea celor răscumparați consecințele grozave ale păcatului.

(20) CE VA RAMANE DIN SATANA SI TOT RAUL DUPA PURIFICAREA FLACARILOR OPRITE?

Prin mulțimea nelegiuirilor tale, prin nedreptatea negoțului tău, ți-ai spurcat locașurile sfinte, de aceea scot din mijlocul tău un foc, care te mistuie, și te prefac în cenușă pe pământ, înaintea tuturor celor ce te privesc. (Ezechiel 28:18)

În flăcările nimicitoare, cei nelegiuiți sunt nimiciți, și rădăcină, și ramură — Satana fiind rădăcina, iar urmașii lui, ramurile. Pedeapsa deplină a Legii a fost adusă; cererea dreptății a fost satisfăcută; iar cerul și pământul, privind, declară neprihănirea lui Iehova.

(21) CUM DESCRIE SCRIPTURA SOARTA FINALA A CELOR RAI?

*Să piară păcătoșii de pe pământ
și cei răi să nu mai fie!*

*Binecuvântează, suflete, pe Domnul!
Lăudați pe Domnul! (Psalmi 104:35)*

(22) CE PROMISIUNE VOR CERE TOTI CEI CARE AU EXPERIMENTAT RAUL DEVASTATOR AL PACATULUI?

*Ce planuri faceți voi împotriva
Domnului? El le zădărnicește!
Nenorocirea nu va veni de două ori.
(Naum 1:9)*

Lucrarea de nimicire a lui Satana s-a sfârșit pentru totdeauna. Timp de șase mii de ani și-a făcut voia, umplând pământul de vai și producând durere în tot universul. Toată creațiunea a gemut și s-a chinuit în durere. Acum, făpturile lui Dumnezeu sunt pentru totdeauna eliberate de prezența și de ispitirile lui.

„Tot pământul se bucură acum de odihnă și pace; izbucnesc oamenii cei dreپți în cântece de veselie” (Isaia 14, 7). Și un strigăt de laudă și de biruință se înalță din tot universul credincios: „Și am auzit ca un glas de gloată multă, ca vuietul unor ape multe, ca bubuitul unor tunete puternice, care zice: «Aleluia! Domnul, Dumnezeuul nostru Cel Atotputernic a început să împărățească»” (Apocalipsa 19, 6)

(23) CE TRECE DINCOLO SI ESTE INLOCUIT CU NOU?

*Apoi am văzut un cer nou și un pământ nou; pentru că cerul dintâi și pământul dintâi pieriseră și marea nu mai era.
(Apocalipsa 21:1)*

În timp ce pământul este învăluit în focul distrugerii, cei dreپți locuiesc în siguranță în Sfânta Cetate. A doua moarte nu are nici o putere asupra acelor care au avut parte de prima înviere. În timp ce Dumnezeu este pentru cei nelegiuți un foc mistuitor, pentru poporul Său este un soare și un scut (Apocalipsa 20, 6; Psalmii 84, 11). „Apoi am văzut un cer nou și un pământ nou: pentru că cerul dintâi și pământul dintâi pieriseră” (Apocalipsa 21, 1). Focul care îi consumă pe cei nelegiuți curăță pământul. Orice urmă de blestem

este îndepărtată. Nici un iad arzând veșnic nu va păstra înaintea celor răscumpărați consecințele grozave ale păcatului.

(24) CE MOMENT UNIC AL PACATULUI VA PURTA HRISTOS PENTRU TOTDEAUNA?

Ceilalți ucenici i-au zis deci: „Am văzut pe Domnul!” Dar el le-a răspuns: „Dacă nu voi vedea în mâinile Lui semnul cuielor și dacă nu voi pune degetul meu în semnul cuielor, și dacă nu voi pune mâna mea în coasta Lui, nu voi crede”. (Ioan 20:25)

Numai o singură amintire rămâne: Mântuitorul nostru va purta pentru veșnicie semnele răstignirii. Pe fruntea Sa rănită, pe coasta Sa, pe mâinile și picioarele Sale, se vor păstra pe veci urmele lucrării pline de cruzime pe care a făcut-o păcatul. Privindu-L pe Hristos în slava Sa, profetul spune: „Din mâna Lui pornesc raze, și acolo este ascunsă tăria Lui” (Habacuc 3, 4). Coasta împunsă, din care a curs șuvoiul purpuriu, l-a împăcat pe om cu Dumnezeu — acolo este slava Mântuitorului, acolo „este ascunsă tăria Lui”. Puternic ca să mântuiască, prin jertfa răscumpărării, El a fost puternic să execute dreptatea asupra aceluia care au disprețuit mila lui Dumnezeu. Iar semnele umilinței Sale formează cinstea

Sa cea mai înaltă; prin veacurile veșnice, rănile de la Calvar vor provoca lauda Sa și vor face cunoscută puterea Sa.

„Iar la tine, turn al turmei, deal al fiicei Sionului, la tine va veni, și la tine va ajunge vechea stăpânire, împărăția fiicei Ierusalimului!” (Mica 4, 8). A venit vremea către care au privit cu ardoare oamenii sfinți de la data de când sabia învăpăiată a oprit prima pereche din Eden, timpul pentru „răscumpărarea celor câștigați de Dumnezeu” (Efeseni 1, 14). Pământul, care a fost dat omului de la început să fie împărăția sa și care a fost trădat în mâinile lui Satana și ținut multă vreme de acest dușman puternic, a fost adus înapoi prin marele Plan de Mântuire. Tot ce a fost pierdut prin păcat a fost recâștigat. „Căci așa vorbește Domnul, care a întocmit pământul, l-a făcut și l-a întărit, l-a făcut nu ca să fie pustiu, ci l-a întocmit ca să fie locuit” (Isaia 45, 18). Scopul de la început al lui Dumnezeu în crearea pământului este împlinit când este făcut locuință veșnică pentru cei mântuiți. „Cei neprihăniți vor stăpâni țara, și vor locui în ea pe vecie” (Psalmii 37, 29).

(25) CE PREGATESTE HRISTOS PENTRU CREDINCIOȘI?

În casa Tatălui Meu sunt multe locașuri. Dacă n-ar fi așa, v-aș fi spus.

***Eu Mă duc să vă pregătesc un loc.
(Ioan 14:2)***

Teama de a nu face moștenirea viitoare să pară prea materială i-a făcut pe mulți să spiritualizeze chiar acele adevăruri care ne conduc să o privim ca fiind căminul nostru. Isus i-a asigurat pe ucenicii Săi că S-a dus să le pregătească locașuri în casa Tatălui. Aceia care primesc învățăturile Cuvântului lui Dumnezeu nu vor fi în totală necunoștință cu privire la căminul ceresc. Și, cu toate acestea, „lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit, și la inima omului nu s-au suit, așa sunt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc” (1 Corinteni 2, 9). Limbajul omenesc nu este în stare să descrie răsplata celor neprihăniți. Va fi cunoscută numai de aceia care o vor vedea. Nici o minte mărginită nu poate cuprinde slava Paradisului lui Dumnezeu.

(26) CU CE ESTE COMPARAT TERENUL MOSTENIRII?

***Cei ce vorbesc în felul acesta
arată deslușit că sunt în căutarea unei
patrii. (Evrei 11:14)***

Pe cel ce va birui, îl voi face un stâlp în Templul Dumnezeului Meu și nu va mai ieși din el. Voi scrie pe el Numele Dumnezeului Meu și numele cetății Dumnezeului Meu, Noul Ierusalim, care are să se pogoare din cer de la Dumnezeul Meu, și Numele Meu cel nou.» (Apocalipsa 3:12)

În Biblie, moștenirea celor mântuiți este numită „o patrie” (Evrei 11, 14-16). Acolo, păstorul ceresc Își conduce turma la izvoare de apă vie. Pomul vieții își dă roadele în fiecare lună, iar frunzele pomului sunt pentru vindecarea neamurilor. Acolo sunt izvoare care curg continuu, limpezi precum cristalul, și, pe malul lor, pomi unduind își aruncă umbrele pe cărările pregătite pentru răscumpărării Domnului. Acolo câmpiile întinse se continuă cu coline pline de frumusețe, iar munții lui Dumnezeu își înalță crestele înalte. Pe acele câmpii pașnice, lângă izvoarele pline de viață, poporul lui Dumnezeu, multă vreme peregrin și rătăcitor, va găsi un cămin.

(27) CARE VA FI INFATISAREA NOULUI IERUSALIM?

având slava lui Dumnezeu. Lumina ei era ca o piatră prea scumpă, ca o piatră de iaspis, străvezie ca cristalul.
(Apocalipsa 21:11)

(28) CARE VA FI ATMOSFERA PE PĂMÂNTUL PE CARE LOCUIM?

Poporul meu va locui în locuința păcii, în case fără grijă și în adăposturi liniștite. (Isaia 32:18)

„Poporul Meu va locui în locuința păcii, în case fără grijă și în adăposturi liniștite.” „Nu se va mai auzi vorbinduse de silnicie în țara ta, nici de pustiire și prăpăd în ținutul tău, ci vei numi zidurile tale «Mântuire» și porțile tale «Laudă». Vor zidi case și le vor locui; vor sădi vii și le vor mânca rodul. Nu vor zidi case, ca altul să locuiască în ele, nu vor sădi vii, pentru ca altul să le mănânce rodul, și aleșii Mei se vor bucura de lucrul mâinilor lor” (Isaia 32, 18; 60, 18; 65, 21-22).

„Pustia și țara fără apă se vor bucura; pustietatea se va veseli, și va înflori ca trandafirul.” „În locul spinului se va înălța chiparosul, în locul mărăcinilor va crește mirtul.”

„Atunci lupul va locui împreună cu mielul, și pardosul se va culca împreună cu iedul; și le va mâna un copilaș. Nu se va face nici un rău și nici o pagubă pe

tot muntele Meu cel sfânt”, zice Domnul (Isaia 35, 1; 55, 13; 11, 6.9)

**(29) CE EVENIMENTE MINUNATE
VOR AVEA PRILEJUL BUCURIEI
DE A FI PE PAMANT?**

*Vor zidi case și le vor locui; vor sădi vii
și le vor mânca rodul. (Isaia 65:21)*

**(30) CARE SUNT CELE 4
EVENIMENTE ALE PACATULUI
CARE NU MAI EXISTA?**

*El va șterge orice lacrimă din ochii lor.
Și moartea nu va mai fi. Nu va mai fi
nici tânguire, nici țișt, nici durere,
pentru că lucrurile dintâi au trecut.”
(Apocalipsa 21:4)*

Durerea nu poate să existe în atmosfera cerului. Nu vor mai fi lacrimi, nici convoaie funebre, nici urme de plâns. „Și moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici țișt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut.” „Nici un locuitor nu zice: «Sunt bolnav!» Poporul Ierusalimului capătă iertarea fărădelegilor lui” (Apocalipsa 21, 4; Isaia 33, 24).

Acolo este Noul Ierusalim, metropola slăvită a noului pământ, „o cunună strălucitoare în mâna Domnului, o legătură împărătească în

mâna Dumnezeului tău”. „Lumina ei era ca o piatră prea scumpă, ca o piatră de iaspis, străvezie ca cristalul. Neamurile vor umbla în lumina ei și împărații pământului își vor aduce slava și cinstea lor în ea.” Domnul zice: „Eu Însuși Mă voi veseli asupra Ierusalimului și Mă voi bucura de poporul Meu”. „Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii! El va locui cu ei, și ei vor fi poporul Lui, și Dumnezeu Însuși va fi cu ei. El va fi Dumnezeul lor” (Isaia 62, 3; Apocalipsa 21, 11.24; Isaia 65, 19; Apocalipsa 21, 3).

(31) CARE VA FI SURSA LUMINII ÎN ORASUL LUI DUMNEZEU?

Acolo nu va mai fi noapte. Și nu vor mai avea trebuință nici de lampă, nici de lumina soarelui, pentru că Domnul Dumnezeu îi va lumina. Și vor împărăți în vecii vecilor. (Revelation 22:5)

În cetatea lui Dumnezeu „nu va fi noapte”. Nimeni nu va avea nevoie și nu va dori odihnă. Acolo nu va fi oboseală în a face voia lui Dumnezeu și în a da laudă Numelui Său. Vom simți mereu prospețimea dimineții și mereu vom fi departe de încheierea ei. „Nu vor mai avea trebuință nici de lampă, nici de lumina soarelui, pentru că Domnul

Dumnezeu îi va lumina” (Apocalipsa 22, 5). Lumina soarelui va fi înlocuită cu o lumină care nu este supărătoare, cu toate că întrece strălucirea de la amiază. Slava lui Dumnezeu și a Mielului inundă Cetatea Sfântă cu o lumină care nu slăbește. Cei răscumpărați umblă în slava fără soare a unei zile permanente. „În cetate n-am văzut nici un Templu; pentru că Domnul Dumnezeu, cel Atotputernic, ca și Mielul, sunt Templul ei” (Apocalipsa 21, 22).

(32) CARE PREZENTA DIVINA NU VA PURTA VOALUL UNUI TEMPLU PAMANTESC?

În cetate n-am văzut niciun Templu, pentru că Domnul Dumnezeu, Cel Atotputernic, ca și Mielul sunt Templul ei. Apocalipsa 21:22)

Poporul lui Dumnezeu are privilegiul să păstreze o legătură deschisă cu Tatăl și cu Fiul. „Acum vedem ca într-o oglindă întunecată” (1 Corinteni 13, 12). Privim chipul lui Dumnezeu reflectat ca într-o oglindă, în lucrările naturii și în procedeele Sale cu oamenii, dar atunci Îl vom vedea față în față, fără vălul încețoșat între noi. Vom sta în prezența Lui și vom privi slava feței Sale.

Acolo, cei mântuiți vor cunoaște așa cum sunt cunoscuți. Dragostea și

simpatia pe care Însuși Dumnezeu le-a sădit în suflet își vor găsi acolo exercitarea cea mai curată și cea mai plăcută. Comuniunea curată cu ființele sfinte, viața socială armonioasă cu îngerii binecuvântați și cu cei credincioși din toate veacurile, care și-au spălat hainele și le-au albit în sângele Mielului, legăturile sfinte care unesc întreaga familie din cer și de pe pământ (Efeseni 3, 15) — acestea ajută la fericirea celor răscumpărați.

Acolo, minți nemuritoare vor contempla, cu o bucurie care nu va slăbi niciodată, minunile puterii creatoare, tainele iubirii răscumpărătoare. Acolo, nu va mai fi nici un vrăjmaș crud și amăgitor, care să ispitească la uitare de Dumnezeu. Orice facultate va fi dezvoltată, orice capacitate va fi mărită. Acumularea de cunoștințe nu va mai obosi mintea și nu va mai secătui puterile. Acolo, cele mai mari planuri vor fi realizate, cele mai înalte aspirații vor fi atinse, cele mai înalte ambiții vor fi îndeplinite; și încă vor mai fi noi culmi de urcat, noi minuni de admirat, noi adevăruri de înțeles, ținte noi care să solicite puterile minții, ale sufletului și ale corpului.

(33) CE MĂRTURIE REZULTĂ DE LA MÂNTUIREA TRECERII ÎN ETERNITATE?

Ei ziceau cu glas tare: „Vrednic este Mielul, care a fost înjunghiat, să

*primească puterea, bogăția,
înțelepciunea, tăria, cinstea, slava și
lauda!” (Apocalipsa 5:12)*

Toate comorile universului vor fi deschise spre studiu mântuiților lui Dumnezeu. Neîncătușați de moarte, ei își iau zborul neobosit către lumile îndepărtate — lumi care au fost mișcate de durere la vederea necazului oamenilor și au tresăltat în cântări de bucurie la vestea despre un suflet salvat. Cu o bucurie de nedescris, copiii pământului ajung părtași la bucuria și înțelepciunea ființelor necăzute. Ei se împărtășesc din comorile de cunoștință și înțelegere câștigate prin veacuri și veacuri din contemplarea lucrărilor mâinilor lui Dumnezeu. Cu o viziune neumbrită, ei privesc slava creațiunii — sori, stele și sisteme, toate în ordinea rânduită lor înconjurând tronul Dumnezeirii. Numele Creatorului este scris pe toate lucrurile, de la cea din urmă și până la cea mai mare, și în toate se manifestă bogățiile puterii Sale.

**(34) CE CANTEC VA CURGE DE
PE BUZELE CELOR SALVATI DE
DUMNEZEU ASA CUM
REFLECTA REZULTATUL MARII
CONTROVERSE?**

*Și pe toate făpturile, care sunt în cer,
pe pământ, sub pământ, pe mare, și tot*

ce se află în aceste locuri, le-am auzit zicând: „Ale Celui ce șade pe scaunul de domnie și ale Mielului să fie lauda, cinstea, slava și stăpânirea în vecii vecilor!” (Apocalipsa 5:13)

Și anii veșniciei, în desfășurarea lor, vor aduce descoperiri mai bogate și mai slăvite despre Dumnezeu și despre Hristos. Pe măsură ce crește cunoștința, cresc și dragostea, respectul și fericirea. Cu cât oamenii Îl vor cunoaște pe Dumnezeu mai mult, cu atât mai mare va fi admirația lor față de caracterul Său. Când Isus deschide în fața lor bogățiile mântuirii și realizările uimitoare în lupta cea mare cu Satana, inimile celor mântuiți sunt cuprinse de o devoțiune și mai arzătoare și, cu o bucurie și mai entuziastă, își ating harpele de aur și atunci de zece mii de ori zece mii și mii de mii de glasuri se unesc pentru a înălța coruri puternice de laudă.

„Și pe toate făpturile care sunt în cer, pe pământ, sub pământ, pe mare și tot ce se află în aceste locuri, le-am auzit zicând: «A Celui ce șede pe scaunul de domnie, și a Mielului să fie lauda, cinstea, slava și stăpânirea în vecii vecilor!»” (Apocalipsa 5, 13)

Marea luptă s-a sfârșit. Păcatul și păcătoșii nu mai există. Universul întreg este curat. O singură vibrație de armonie și de bucurie străbate prin creațiunea

imensă. De la Acela care a creat toate se revarsă viața, lumina și fericirea prin domeniile spațiului fără sfârșit. De la atomul minuscul și până la lumile cele mari, toate lucrurile, însuflețite și neînsuflețite, în frumusețea lor neumbrită și într-o bucurie desăvârșită, declară că Dumnezeu este iubire.

Sunt recunoscător că, în dragoste, Dumnezeu a reapelit prin Scriptură cunoștințele dătătoare de viață ale Marii Controverse. Îmi dau seama că ultimul câmp de luptă al acestei lupte este inima mea, iar ultimul proces al controversei este credința mea.

Da Indecis

Acum înțeleg cum a început controversa, principiile implicate, cât timp va continua și cum se va termina. Sunt recunoscător că acum sunt conștient de înșelăciunile Satanei și sunt mai bine pregătit pentru a lua deciziile critice care imi vor determina destinul etern.

Da Indecis

Aștept cu nerăbdare anii eternității care vor aduce o revelație mai bogată și mai glorioasă în cunoașterea lui Dumnezeu și a lui Hristos.

Da Indecis

Rugăciunea mea sinceră este: „Dragă Doamne, îmi dau viața ca o jertfă umilă. Schimbă-mă prin harul Tău în chipul Tău. Vă rog să-mi dați încredere să împărtășesc cu alții aceste mesaje dând viață. Oferiți-mi înțelepciunea și harul să trăiesc ascultând de legile voastre sfinte. Dă-mi puterea să rămân fidel cu această convingere importantă cu orice preț. Te rog vino curând Doamne Iisuse!

Da

Indecis

Apendice Libertatea conștiinței amenințată

Pagina 51 . Titlurile Într-un pasaj care este inclus în legea canonică Romano-Catolică, sau Corpus Juris Canonici, Papa Inocențiu III declară că pontiful roman este „vicerege pe pământ, nu doar al unui simplu om, ci chiar al lui Dumnezeu”; și, într-o notă marginală, lucrul acesta este explicat, deoarece el este viceregele lui Hristos,

care este „Dumnezeu adevărat și om adevărat” (vezi *Decretales Domini Gregorii Papae IX — Decretaliile Domnului Papa Grigore IX*), cartea 1, De translatione Episcoporum (cu privire la mutarea episcopiilor), titlul 7, cap. 3; *Corpus Juris Canonici* (ed. a doua Leipzig 1881) col. 99; (Paris 1612), tom. 2 Decretalii, col. 205. Documentele care au constituit Decretaliile au fost adunate de Gratian, care predă la Universitatea din Bologna în jurul anului 1140. Lucrarea lui a fost editată și reeditată de Papa Grigore IX într-o ediție apărută în anul 1234. Alte documente au apărut în anii următori din timp în timp, incluzând Extravagantes, adăugată spre încheierea sec. XV. Toate acestea împreună cu *Decretum* al lui Gratian au fost publicate sub titlul de *Corpus Juris Canonici* în 1582.

Papa Pius X a autorizat codificarea în legile canonice în anul 1904, iar codul care a rezultat a intrat în vigoare în anul 1918.

Pentru titlul de „Domnul Dumnezeu Papa”, vezi nota explicativă cu privire la Extravagantes ale Papei Ioan XXII, titlul 14, cap. 4, *Declaramus*. Într-o ediție Antwerp a lucrării Extravagantes, datată 1584, cuvintele „Dominum Deum nostrum Papam” — „Domnul Dumnezeuul nostru Papa” — se întâlnesc în col. 153. În ediția din Paris, cu data de 1612, ele se întâlnesc în col. 140. În câteva ediții

publicate după anul 1612,
cuvântul *Deum* (Dumnezeu) a fost omis.

Pagina 46, 53. — Infallibilitate Cu privire la doctrina infailibilității, așa cum a fost stabilită la Conciliul Vatican din anul 1870-1871, vezi Philip Schaff. *The Creeds of Christendom*, vol. 2, Dogmatic Decrees of the Vatican Council, pp. 234-271, unde sunt date atât textul latin, cât și cel englez. Pentru discuție, vezi concepția romano-catolică, *The Catholic Encyclopedia*, vol. 7, art. „Infallibility” de Patrick J. Toner, p. 790; James Cardinal Gibbons, *the Faith of Our Fathers* (Baltimore: John Murphy Company, a 110 ed. din 1917), cap. 7,11. Pentru opoziția romano-catolică față de doctrina infailibilității papale, vezi Johann Joseph Ignaz von Döllinger (Pseudonim „Janus”) *The Pope and the Council* (New York: Charles Scribner’s Sons 1869); și W.J. Sparrow Simpson, *Roman-Catholic Opposition to Papal Infallibility* (London: John Murray, 1909). Pentru concepția necatolică, vezi George Salmon, *Infallibility of the Church* (London: John Murray, ed. rev. 1914).

Pagina 48. Închinarea la icoane „Închinarea la icoane ... a fost una din acele corupții ale creștinătății care și-au făcut loc în biserică pe ascuns și aproape pe neobservate. Această corupție nu s-a dezvoltat dintr-o dată ca alte erezii, căci în cazul acela ar fi întâmpinat o mustrare

și o interdicție hotărâtă; ci începutul s-a făcut încetul cu încetul sub o aparență plăcută, așa de progresiv s-a introdus o practică după alta în legătură cu ea, încât biserica s-a afundat în practicarea idolatriei, nu numai fără nici o împotrivire eficientă, dar aproape fără nici un protest hotărât; și când în cele din urmă s-a făcut încercarea de a o dezrădăcina, s-a constatat că răul era prea adânc înfipt pentru a accepta îndepărtarea.... Trebuie mers pe urmele ei până la tendința idolatră a inimii omenești și până la înclinarea lui de a sluji creaturii în locul Creatorului....

Chipurile și picturile cu fost introduse la început în biserici nu pentru a li se aduce închinare, ci mai degrabă în locul cărților, pentru a da învățătură acelor care nu puteau să citească sau pentru a produce evlavie în mintea altora. Cât de mult a răspuns scopului acestuia este discutabil; dar, chiar fiind de acord că aceasta a fost intenția pentru o vreme, în scurt timp a încetat să mai fie așa și s-a constatat că tablourile și chipurile aduse în biserică, în loc să lumineze, au întunecat mai degrabă mințile celor neștiutori — au înjosit mai degrabă decât au înălțat evlavia închinătorului. Astfel că, deși au urmărit să îndrepte mințile oamenilor către Dumnezeu, ele au sfârșit prin a le întoarce de la El, la închinarea față de lucrurile create.” — J. Mendham, *The Sev-*

enth General Council, the Second of Nicaea, Introduction, p. III-VI.

Pentru un raport al lucrărilor și hotărârilor celui de al doilea conciliu de la Nicea, anul 787, întrunit pentru a pune temelia închinării la icoane, vezi Baronius, *Ecclesiastical Annals*, vol. 9, p. 391-407 (Antwerp, 1612); J. Mendum, *The Seventh General Council, the Second of Nicaea*; Ed. Stillingfleet, *Defense of the Discourse Concerning the Idolatry Practiced in the Church of Rome* (London, 1686); *A Select Library of Nicene and Post-Nicene Fathers*, seria a II-a, vol. 14, p. 521-587 (New York 1900); Charles J. Hefele, *A History of the Councils of the Church, from the Original Documents*, b. 18, cap. 1, sec. 332, 333; cap. 2, sec. 345-352 (T. and T. Clark ed. 1896), vol. 5, pp. 260-304; pp. 342-372.

Pagina 49. Legea duminicală a lui Constantin Legea dată de împăratul Constantin la 7 March 321, cu privire la ziua de odihnă, abținerea de la muncă, spune astfel: „Toți judecătorii, orășenii și muncitorii trebuie să se odihnească în venerabila zi a soarelui. Locuitorii satelor însă pot să se ocupe liber de cultivarea câmpului, pentru că deseori se întâmplă că nici o altă zi nu este mai potrivită pentru semănarea grâului în brazde sau pentru plantarea viilor în șanțuri. În felul acesta, câștigul dat de

providența cerească nu trebuie să se piardă din cauza aceasta”. Joseph Cullen Ayer, *A Source Book for Ancient Church History* (New York: Charles Scribner’s Sons 1913), div. 2, per. 1, cap. 1, sec. 59, pp. 284-285.

Originalul latin se găsește în *Codex Justiniani* (codul lui Justinian), cart. 3, titl. 12, legea 3. Legea este redată în latină și în trad. engleză în Philip Schaff’s *History of the Christian Church*, vol. 3, perioada 3, cap. 7, sec. 75, p. 380, nota de subsol nr. 1; și în James A. Hessey’s *Bampton Lectures*, Sunday, lecture 3, par. 1, ed. 3, ed. Murray’s printing din 1866, p. 58. Vezi discuția în Schaff, la care ne-am referit mai sus; în Albert Newman, *A Manual of Church History* (Philadelphia: The American Baptist Publication Society, ed. 1933.), ed. rev. vol. 1, pp. 305-307; și în Le Roy E. Froom, *The Prophetic Faith of Our Fathers* Washington, D.C. (Review and Herald Publishing Assn, 1950), vol. 1, pp. 376-381.

Pagina 50. — Datele profetice Un principiu important în interpretarea profetică legată de timpul profetic este principiul zi-an, și în cadrul acestui principiu, o zi profetică este un an calendaristic de timp istoric. Înainte ca israeliții să intre în țara Canaanului, au trimis douăsprezece iscoade ca să cerceteze țara. Iscoadele au cutreierat

patruzeci de zile și, la întoarcerea lor, evreii, îspăimântați de raportul lor, au refuzat să se ridice, să meargă și să ocupe Țara Făgăduinței. Urmarea a fost că Domnul a rostit asupra lor o sentință: „După cum în patruzeci de zile ați iscodit țara, tot așa patruzeci de ani veți purta pedeapsa fărădelegii voastre; adică un an de fiecare zi: și veți ști atunci ce însemnează să-Mi retrag Eu mâna de la voi” (Numeri 14, 34). O metodă similară pentru calcularea timpului viitor este arătată prin profetul Ezechiel. Patruzeci de ani de pedeapsă pentru fărădelegi aștepta regatul lui Iuda. Domnul spusese prin profet: „După ce vei isprăvi aceste zile, culcă-te a doua oară pe coasta dreaptă, și poartă nelegiuirea casei lui Iuda patruzeci de zile; îți pun câte o zi pentru fiecare an” (Ezechiel 4, 6). Acest principiu zi-an are o aplicabilitate însemnată în interpretarea timpului din profeția celor „două mii trei sute de seri și dimineți” (Daniel 8, 14) și a perioadei de o mie două sute șaiszeci de zile, arătată în diferite alte locuri sub denumirea de „o vreme, două vremi și o jumătate de vreme” (Daniel 7, 25), 42 de luni (Apocalipsa 11, 2; 13, 5) și 1260 de zile (Apocalipsa 11, 3; 12, 6) „și trei zile și jumătate” (Apocalipsa 11, 9).

Pagina 52. — Scrieri plăsmuite
Printre documentele care în prezent sunt socotite ca fiind plăsmuite, Donația lui

Constantin și Decretele Pseudo-Isidoriene sunt de importanță capitală. „*Donația lui Constantin* este denumirea tradițională dată în vremea evului mediu unui document despre care s-a presupus că a fost adresat de către Constantin cel Mare Papei Silvestru I, care s-a găsit pentru prima oară într-un manuscris parisian (Codex lat. 2777), probabil la începutul secolului IX. Din secolul XI a fost folosit ca un argument puternic în favoarea pretențiilor papale și, ca urmare, din secolul XII a fost obiectul unei controverse viguroase. În același timp, dând posibilitatea de a privi papalitatea ca fiind o intermediară între Imperiul Roman original și cel medieval și astfel să formeze baza teoretică a continuității pentru primirea legii romane în evul mediu, aceasta n-a avut o influență mică asupra istoriei pământești” — The New Schaff — Herzog Encyclopedia of Religious Knowledge, vol. 3 art. *Donation of Constantin*, p. 484-485.

Teoria istorică dezvoltată în „Donație” este larg discutată în lucrarea cardinalului Mannig’s *The Temporal Power of the Vicar of Jesus Christ*, London, 1862. Argumentele în favoarea „Donației” au fost de tip scolastic, iar posibilitatea falsificării n-a fost menționată până la apariția criticei istorice din secolul XV. Nicholas de

Cusa a fost printre primii care au ajuns la concluzia că, de fapt, Constantin n-a făcut niciodată o astfel de donație.

Lorenzo Valla în Italia a făcut o demonstrație strălucită a falsității ei în anul 1450. Vezi Christopher B. *Coleman's Treatise of Lorenzo Valla on the Donation of Constantine* (New York, 1927). Timp de peste un secol însă, credința în autenticitatea „Donației” și a Falselor Decrete a fost vie. De exemplu, Martin Luther la început a acceptat decretaliile, dar peste puțină vreme i-a spus lui Eck: „Mă împotrivesc acestor decretalii”; iar lui Spalatin: „El (papa) în aceste decretalii denaturează și răstignește pe Hristos, adică adevărul”.

Este bine stabilit că „Donația” este: (1) un fals, (2) lucrarea unui om sau a unei perioade, (3) plăsmuitorul a folosit documente mai vechi, (4) falsul și-a avut originea în jurul anilor 752 și 778. În ceea ce îi privește pe catolici, ei au părăsit apărarea autenticității documentului o dată cu Baronius, *Ecclesiastical Annals*, în 1592. A se consulta pentru cel mai bun text, K. Zeumer, in the *Festgabe für Rudolf von Gneist* (Berlin 1888). Tradus în *Treatise* al lui Coleman, la care ne-am referit mai sus, și în Ernest F. Henderson. *Select Historical Documents of the Middle Ages* (New York 1892), p. 319; Briefwechsel

(Weimar ed.), pp. 141-161. Vezi și the New Schaff-Herzog Encyclopedia of Religions Knowledge (1950), vol. 3, p. 484; F. Gregorovius, *Rome in the Middle Ages*, vol. 2, p. 329; și Johann Joseph Ignaz von Dollinger, *Fables Respecting the Popes of the Middle Ages* (London 1871).

„Scrierile false” la care se referă textul cuprind și „Decretaliile Pseudo-Isidoriene”, împreună cu alte falsuri. Decretaliile Pseudo-Isidoriene sunt cu precizie scrisori născocite, atribuite primilor Papi de la Clement (A.D. 100) până la Grigore cel Mare (A.D. 600), încorporate într-o colecție a secolului IX, presupunându-se ca fiind făcute de „Isidor Mercator”. Numele de „Decretaliile Pseudo-Isidoriene” a fost în uz de la apariția criticismului din secolul XV.

Pseudo-Isidor a luat ca bază a falsurilor lui colecția de canoane în vigoare, denumite Hispana Gallica Augustodunensis, reducând în felul acesta primejdia de a fi descoperite, din moment ce colecțiile de canoane erau alcătuite în general prin adăugarea de material nou la cel vechi. În felul acesta, plăsmuirile lui au ieșit mai puțin în evidență atunci când au fost introduse în materialul autentic. Falsitatea fabricațiilor Pseudo-Isidoriene este admisă astăzi în mod incontestabil, fiind dovedită cu dovezi interne, prin cer-

cetarea izvoarelor, a metodelor folosite și prin faptul că acest material n-a fost cunoscut înainte de anul 852. Istoricii sunt de acord că anii 850 sau 851 constituie data cea mai probabilă pentru încheierea acestei colecții, deoarece documentul este citat pentru prima oară în *The Admonitio of the capitulary of Quiercy*, în 857.

Autorul acestor falsuri nu este cunoscut. S-ar putea ca să fi emanat de la o nouă partidă agresivă a bisericii care s-a format în secolul IX la Rheims, Franța. S-a căzut de acord că episcopul Hincmar din Rheims a folosit aceste Decretalii în depozitiile sale de la Rothad of Soissons, și care a adus Decretaliile la Roma în anul 864, și le-a predat Papei Nicolae I.

Printre aceia care au pus la îndoială autenticitatea lor a fost Nicholas de Cusa (1401-1464), Charles Dumoulin (1500-1566) și George Cassender (1513-1564). Dovada irecuzabilă a falsității lor a fost comunicată de David Biondel, 1628.

O ediție mai veche este dată în Migne Patrologia Latina, CXXX. Pentru cel mai vechi și mai bun Manuscris a se vedea P. Hinschius, *Decretalis Pseudo-Isidorianiae at capitula Angilramni* (Leipzig, 1863). A se consulta *The New Schaff-Herzog Encyclopedia of Religious Knowledge* (1950), vol. 9, pp. 343-345. A se vedea și H.H.Milman, *Latin Christianity* (vol. 9),

vol. 3; Johann Joseph Ignaz von Döllinger, *The Pope and the Council* (1869); și Kenneth Scott Latourette, *A History of the Expansion of Christianity* (1939), vol. 3; *The Catholic Encyclopedia*, vol. 5, art. „False Decretals”, și Fournier, „Etudes sur les Fausses Decretals”, în *Revue d'Histoire Ecclesiastique* (Louvain) vol. 7 (1906) și vol. 8 (1907).

Pagina 56. — Dictatul lui Hildebrand (Grigore VII) Pentru traducerea latină originală a se vedea Baronius, *Annales Ecclesiastici*, an. 1076, vol. 17, pp. 405, 406a editurii din Paris 1869; și *Monumenta Germaniae Historica Selecta*, vol. 3, p. 17. Pentru traducerea engleză, vezi Frederic A. Ogg, *Source Book of Medieval History* (New York: American Book Co. 1907) cap. 16, sec. 45, pp. 262-264; și Oliver J. Thatcher și Edgar H. Mc.Neal, *Source Book for Medieval History* (New York: Charles Scribner's Sons, 1905), sec. 3, fișa 65, pp. 136-139.

Pentru discutarea temeiului Dictatului, vezi James Bryce, *The Holy Roman Empire*, rev. ed. cap. 10; și James W. Thompson și Edgar N. Johnson, *An Introduction to Medieval Europa, 300-1500*, p. 377-380.

Pagina 55. Purgatoriul Dr. Joseph Faa Di Bruno definește purgatoriul astfel: „Purgatoriul este o stare de suferință după viața aceasta, în care sunt

reținute — pentru un timp — acele suflete care, despărțindu-se de această viață, după ce păcatele lor de moarte au fost iertate, iertați de vinovăția și pedeapsa veșnică ce li se cuvenea; dar care mai au de suferit și o pedeapsă temporară pentru păcatele lor, ca și acele suflete care părăsesc lumea, făcându-se vinovate de păcate ce pot fi iertate” —

Catholic Belief (1884 ed.; imprimatur Archbishop of New York), p. 196.

Vezi și K.R. Haggenbach *Compendium of the History of Doctrines* (T. and T.Clark ed.), vol. 1, pp. 234-237, 405, 408; pp. 135-150, 308, 309; Charles Elliot, *Delineation of Roman Catholicism*, b. 2, cap. 12; *The Catholic Encyclopedia*, vol. 12, art. „Purgatoriul”.

Indulgențele Pentru o istorie amănunțită a doctrinei indulgențelor, a se vedea Mandell Creighton, *A History of the Papacy From the Great Schism to the Sack of Rome* (London: Longmans, Green and Co. 1911), vol. 5, pp. 56-64, 71; W. H.Kent, „Indulgences”, *The Catholic Encyclopedia*, vol. 7, pp. 783-789; H.C.Lea, *A History of Auricular Confession and Indulgences in the Latin Church* (Philadelphia: Lea Brothers and Co., 1896); Thomas M.Lindsay, *A History of the Reformation* (New York Charles Scribner's Sons 1917), vol. 1, pp. 216-227; Albert Henry Newman, *A*

Manual of Church History (Philadelphia: the American Baptist Publication Society, 1953), vol. 2, pp. 53, 54, 62; Leopold Ranke, *History of the Reformation in Germany* (ediția a 2-a, London, 1845, tradusă de Sarah Austin, vol. 1, pp. 331, 335-337, 343-346); Preserved Smith, *The Age of the Reformation* (New York: Henry Holt and Company, 1920), pp. 23-25, 66.

Cu privire la operele cu caracter practic ale învățăturii despre indulgențe în perioada Reformei, vezi o lucrare de Dr. C. Lea, intitulată *Indulgențele în Spania*, publicată în *Papers of the American Society of Church History*, vol. 1, pp. 129-171. Despre valoarea acestei informații suplimentare Dr. Lea spune în paragraful din introducere: „Netulburată de controversa care a izbucnit între Luther, Dr. Eck și Silvester Prierias, Spania a continuat liniștită să urmeze căile vechi și bătătorite și ne oferă documente oficiale incontestabile, care ne ajută să examinăm problema în lumina ei curată a istoriei.”

Pagina 56. — Liturghia Pentru învățătura cu privire la liturghie, așa cum s-a stabilit la conciliul din Trent, vezi *The Canons and Decrees of the Council of Trent in Philip Schaff, Creeds of Christendom*, vol. 2, pp. 126-139, unde sunt date atât textul latin, cât și cel englez. Vezi și H. G.

Schreder, *Canons and Decrees of the Council of Trent* (St. Louis, Missouri: B. Herder, 1941).

Pentru discuțiile despre liturghie, vezi *The Catholic Encyclopedia* vol. 5, art. „Eucharist”, de Joseph Pohle, pl.572; Nikolaus Gehr, *Holy Sacrifice of the Mass, Dogmatically, Liturgically, Ascetically, Explained*, a 12-a ediție (St. Louis, Missouri; B. Herder, 1937); Josef Andreas Jungmann *The Mass of the Roman Rite, Its Origins and Development*, tradusă din l. Germană de Francis A. Brunner (New York: Benziger Bros, 1951). Pentru concepția noncatolică, vezi John Calvin, *Institutes of the Christian Religion*, b.4, cap.17, 18; și Edward Bouverie Pusey, *The Doctrine of the Real Presence* (Oxford, England: John H. Parker, 1855).

Pagina 62. Traducerile valdenze ale Bibliei Cu privire la descoperirile recente ale manuscriselor valdenze, vezi M. Esposito, „Sur quelques manuscrits de l'ancienne littérature des Vaudois du Piémont”, in *Revue d'Histoire Ecclesiastique* (Louvain, 1951), p. 130; F. Jostes, „Die Waldenserbibeln”, in *Historisches Jahrbuch*, 1894; D. Lortsch, *Historie de la Bible en France* (Paris, 1910), cap.10.

O scriere clasică, făcută de unul dintre „bărboșii” valdenzi, Jean Leger, este *Historie Generale des Elises Evangel-*

iques des Vallées de Piemont (Leyden, 1669), care a fost scrisă în vremea marilor persecuții și conține informații de mână întâi cu sublinieri.

Pentru literatura textelor valdenze, vezi A. de Stefano, *Civilta Medioevale* (1944); and *Riformatori ed eretici nel medioeve* (Palermo 1938); J.D. Bounous, *The Waldensian Patois of Pramol* (Nashville, 1936); and A. Don-daine, *Archivum Fratrum Praedicatorum* (1946).

Pentru istoria valdenzilor, unele dintre lucrările cele mai recente și mai demne de încredere sunt: E. Com-ba, *History of the Waldenses in Ita-ly* (vezi ediția italiană publicată la Torre Pellice, 1934); E. Gebhart, *Mystics and Heretics* (Boston 1927); G. Gonnet, *Il Valdismo Medioevale*, Prolegoment (Torre Pellice, 1935); și Jalla, *Histoire des Vaudois et leurs colonies* (Torre Pellice, 1935).

Pagina 67. Sabatul printre Valdenzi
Sunt scriitori care au susținut că valdenzii au făcut o practică generală din păzirea Sabatului zilei a șaptea. Această concepție a izvorât din surse care în originalul latin îi descriu pe valdenzi ca pe unii care păzeau dies dominicalis, sau ziua Domnului (duminica), dar care printr-o practică ce-și are originea în reformă cuvântul duminică a fost tradus prin „Sabat”.

Dar există o dovadă istorică pentru păzirea Sabatului zilei a șaptea printre valdenzi. Un raport al Inchiziției în fața căreia au fost aduși unii valdenzi din Moravia, în mijlocul secolul XV, declară că printre valdenzi „nu puțini, desigur, sărbătoresc Sabatul împreună cu iudeii”. — Johann Joseph Ignaz von Döllinger, *Beitrage zur Sektengeschichte des Mittelalters* (Rapoarte asupra istoriei sectelor din evul mediu), München 1890, ed. a 2-a p. 661. Nu poate fi nici o îndoială, desigur, că această sursă indică păzirea Sabatului zilei a șaptea.

Pagina 74. — Edictul împotriva Valdenzilor O parte considerabilă a textului bulei papale emise de Inocențiu VIII, în 1487, împotriva valdenzilor (originalul căreia se găsește în Biblioteca Universității din Cambridge) este redat într-o traducere engleză în John Dowling's *History of Romanism* (1871), b. 6, cap.5, sec.62.

Pagina 82. — Wycliffe Istoricul descoperă că numele lui Wycliffe are multe forme de pronunțare. Pentru o cercetare completă a acestora, vezi J. Dahmus, *The Prosecution of John Wycliffe* (New Haven: Yale University Press, 1952), p. 7.

Pagina 83. — Infailibilitatea vezi nota pentru p. 50. {TV 685.3}
Pentru textul original al bulelor papale emise împotriva lui Wycliffe împreună

cu traducerea engleză vezi

J.Dahmus, *The Prosecution of John Wycliffe* (New Haven: Yale University Press, 1952), pp. 35-49, și John Foxe, *Acts and Monuments of the Church* (London: Pratt Townsend. 1870), vol. 3, pp. 4-13.

Pentru un sumar al acestor bule trimise arhiepiscopului de Canterbury, Regelui Edward și cancelarului Universității din Oxford, vezi Merle D'Aubigné, *The History of the Reformation in the Sixteenth Century* (London: Blackie and Son, 1885); vol. 4 div. 7, p. 93; August Neander, *General History of the Christian Church* (Boston: Crocker and Brester, 1862), vol. 5, pp. 146-147; George Sargeant, *History of the Christian Church* (Dallas: Frederick Publishing House, 1948). p. 323; Gotthard V. Lechler, *John Wycliffe and His English Precursors* (London: The Religious Tract Society, 1878), pp. 162-164; Philip Schaff, *History of the Christian Church* (New York: Charles Scribner's Sons, 1915), vol. 5, pt. 2, p. 317.

Pagina 101. — Conciliul din Constanța O sursă primară cu privire la Conciliul de la Constanța este Richendal Ulrich, *Das Concilium so zu Constanz gehalten ist worden* (Augsburg, 1483, Incun.). Un studiu interesant, recent, al acestui text întemeiat pe „Aulendorf

Codex” se găsește în Colecția Spencer din Biblioteca publică din New York, editată de Karl Kup. Ulrich von Richental's *Chronicle of the Council of Constance* (New York, 1936). Vezi și H. Finke (ed.), *Acta Concilii Constantiensis* (1896), vol.I; Hefele, *Conciliengeschichte* (9 vol.), vol. 6, 7; L. Mirbt, *Quellem zur Geschichte des Papsttums* (1934); Milman, *Latin Christianity*, vol. 7, p. 426-524; Pastor, *The History of the Popes* (34 vols.), vol. 1, p. 194.

Publicații mai recente despre Conciliu sunt K.Zähringer, *Das Kardinal, Kollegium auf dem Konstanzer Konzil* (Münster, 1935); The F. Grogau, *The Conciliar Theory as It Manifested Itself at the Council of Constance* (Washington, 1949); Fred A. Krempel, *Cultural Aspects of the Council of Constance and Basel* (Ann Arbor, 1955); John Patrick McGowan, *D'Ailly and the Council of Constance* (Washington: Catholic University 1936).

Pentru Jan Hus vezi John Hus, *Letters*, 1904; E.J. Kitts, *Pope John XXIII, and Master John Hus* (London, 1910); D.S. Schaff, *John Hus* (1915); Schwarze, *John Hus* (1915); and Mathew Spinka, *John Hus and the Czech Reform* (1941).

Pagina 237. Iezuiții Pentru o declarație cu privire la originea, principiile și țelurile „Societății lui Isus”, așa cum au fost subliniate de membrii acestui ordin, vezi o lucrare intitulată *Concerning Jesuits*, editată de Rev. John Gerard, S.J., și publicată la Londra în anul 1902 de Societatea Adevărului Catolic. În această lucrare se spune: „Resortul întregii organizații a societății este un spirit de totală ascultare. Fiecare, scrie Sf. Ignățiu, să fie convins că toți aceia care trăiesc în ascultare ar trebui să se lase mișcați și călăuziți de providența divină prin superiorii lor, ca și cum ar fi un trup mort care se lasă purtat oriunde și să fie tratat oricum, sau ca toiagul unui bătrân de care se slujește și care-l ține în mână cum vrea”.

„Această supunere absolută este în-nobilată de motivul ei și trebuie să fie, continuă întemeietorul ... «promptă, cu bucurie și stăruitoare ... ascultătorul religios împlinește cu bucurie ceea ce i-au încredințat superiorii lui pentru binele general, asigurat că prin aceasta el corespunde în adevăr voinței divine»”. The Contess R. de Courson in *Concerning Jesuits*, Pagina. 6.

Vezi și L.E. Dupin, *A. Compendious History of the Church*, cent. 16, cap. 33, (London, 1713, vol. 4, p. 132-135); Mosheim, *Ecclesiastical History*, cent. 16, sec. 3, p. 1, cap. 1, par. 10 (inclusiv

nota); *The Encyclopedia Britannica* ed. a 9-a), art. Iezuiții. C.Paroisson, *The Principles of the Jesuits*, Developed in a collection of Extracts From Their Own Authors (London, 1860 — an earlier edition appeared in 1839);

W.C.Cartwright, *The Jesuits, Their Constitution and Teaching* (London, 1876); E.L.Taunton, *The History of the Jesuits in England, 1580-1773* (London, 1901).

Vezi și H.Boemer, *The Jesuits* (traducere după The German, Philadelphia, Castle Press, 1928);

E.Goetheim, *Ignatius Loyola and the Gegenreformation* (Halle, 1895);

T.Campbell, *The Jesuits, 1534-1921* (New York, 1922); E.L.Taunton, *The History of the Jesuits in England, 1580-1773* (London, 1901).

Pagina 238. Inchiziția Pentru punctul de vedere romano-catolic, vezi *The Catholic Encyclopedia*, vol. 8, art. „Inchiziția” de Joseph Blötzer, p. 26; și E.Vacandard, *The Inquisition: A Critical and Historical Study of the Coercive Power of the Church* (New York: Longmans, Green and Company, 1908).

Pentru concepția anglo-catolică vezi Hoffman Nickerson, *The Inquisition: A Political and Military Study of Its Establishment*. Pentru concepția noncatolică vezi Philip Van Limborch, *History of the Inquisition*, Henry Charles Lea, A

History of the Inquisition of the Middle Ages, 3 vol. *A History of the Inquisition of Spain*, 4 vols. și *The Inquisition in the Spanish Dependencies*; și

H.S.Turberville. *Medieval Heresy and the Inquisition* (London: C.Lockwood și Son, 1920 — o concepție intermediară).

Pagina 271. — Cauzele Revoluției Franceze Cu privire la consecințele îndepărtate ale lepădării Bibliei și a religiei Bibliei de către poporul Franței, vezi H.von Sybel, *History of the French Revolution*, b.5, cap.1, par., 3-7; Henry Thomas Buckle, *History of Civilization in England*, cap. 8, 12.14 (New York, 1895, vol.I, p. 364-366, 369-371, 437, 540, 541, 550), *Blackwood's Magazine*, vol. 34, nr.215 (November, 1833), p. 739; J.G.Lorimer, *An Historical Sketch, of the Protestant Church in France*, cap.8, par. 6.7.

Pagina 272. — Eforturi de a suprima și de a distruge Biblia Conciliul din Toulouse care s-a întrunit aproximativ pe vremea cruciadei împotriva albigenzilor a hotărât: „Interzicem posedarea de către laici a copiilor Vechiului și Noului Testament ... le interzicem cu strictețe să aibă cărțile de mai sus în dialectul local. Lorzii districtelor să caute cu grijă pe eretici în locuințe, în colibe și în păduri, chiar și adăposturile lor subterane să fie distruse” — Concil. Tolosanum, Pope Grigory IX, Anno, chr, 1229,

Canons 14 and 2. Acest Conciliu s-a ținut pe vremea cruciadei împotriva albigenzilor.

„Această molimă (Biblia) a luat o așa amploare, încât unii oameni și-au rânduit preoți dintre ei, și chiar unii evangheliști care au denaturat și au distrus adevărul Evangheliei și au făcut evanghelii noi pentru scopurile lor ... (ei știu că) predicarea și explicarea Bibliei este cu totul interzisă membrilor laici” — Acts of Inquisition, Philip van Limborach, *History of the Inquisition*, cap.8.

Conciliul din Tarragona, 1234, a hotărât ca „Nimeni să nu aibă cărțile Vechiul și Noului Testament în limba romanică și dacă cineva le are, trebuie să le predea episcopului local în termen de opt zile după promulgarea acestui decret, pentru a fi arse, fie că este cleric sau laic, altfel va fi suspectat până se va fi curățit de orice bănuială”. —

D.Lortsch, *Histoire de la Bible en France*, 1910, p. 14. {TV 688.1}

La Conciliul din Constanța în anul 1415, Wycliffe a fost condamnat post-mortem de Arundel, arhiepiscopul de Canterbury, ca fiind „un ticălos otrăvit de erezia condamnată care a inventat o nouă traducere a Bibliei în limba lui maternă”.

Opoziția Bisericii Romano-Catolice față de Biblie a continuat de-a lungul

veacurilor și a crescut în mod deosebit pe vremea înființării Societății Biblice. La 8 December 1866, Papa Pius IX în enciclica lui *Quanta cura*, a publicat expunerea a optzeci de rătăciri sub zece titluri diferite. Sub titlul IV, găsim enumerate: „Socialism, comunism, societăți clandestine, societăți biblice ... ciume de acest fel trebuie distruse prin toate mijloacele posibile”.

Pagina 285. — Domnia teroarei
Pentru o introducere scurtă și demnă de încredere în istoria Revoluției Franceze vezi L.Gershoy, *The French Revolution* (1932); G.Lefevre, *The Coming of the French Revolution* (Princeton, 1947); and H.von Sybel, *History of the French Revolution* (1869), 4 vols.

Monitorul Oficial era ziarul guvernamental pe vremea revoluției și era o sursă primară, conținând un raport autentic cu privire la hotărârile Adunărilor, textele complete ale documentelor etc. A fost retipărit. Vezi și A.Aulard, *Christianity and the French Revolution* (London, 1927), în care raportul este continuat până în anul 1802 — un studiu excelent; W.H.Jervis, *The Gallican Church and the Revolution* (London, 1882), o lucrare sub îngrijirea unui anglican, dar care manifestă preferința pentru catolicism.

Cu privire la relația între biserică și stat, în Franța, în timpul Revoluției Franceze, vezi Henry H. Walsh, *The Concordate of 1801; A study of Nationalism in Relation to Church and State* (New York, 1933); Charles Ledre, *L'Eglise de France sous la Revolution* (Paris, 1949).

Unele studii contemporane cu privire la însemnătatea religioasă a Revoluției aparțin următorilor: G. Chais de Sourcesol. *Le Livre des Manifestes* (Avignon 1800), în care autorul a încercat să acrediteze cauzele izbucnirii, precum și însemnătatea ei religioasă etc.; James Bicheno, *The Signs of the Times* (London, 1794); James Winthrop, *A Systematic Arrangement of Several Scripture Prophecies Relating to Antichrist; With Their Application to the Course of History* (Boston, 1795); și Lathrop, *The Prophecy of Daniel Relating to the Time of the End* (Springfield, Massachusetts, 1811).

Pentru starea bisericii în timpul Revoluției vezi W.M. Sloan, *The French Revolution and Religious Reform* (1901); P. F. La Gorce, *Histoire Religieuse de la Revolution* (Paris, 1909).

Pentru legăturile cu papalitatea vezi G. Bourgin, *La France et Rome de 1788-1797* (Paris, 1808), întemeiată pe colecțiile secrete ale Vaticanului; A. Latreille, *L'Eglise Catholique et la*

Revolution (Paris, 1950), îndeosebi interesează Pius VI și criza religioasă, 1775-1799.

Cu privire la protestanți în timpul Revoluției, vezi Pressenssé (ed.) *The Reign of Terror* (Cincinnati, 1869).

Pagina 285. Masele Și clasele privilegiate Cu privire la condițiile sociale care predominau în Franța înainte de perioada Revoluției vezi H. von Holst, *Lowell Lectures on the French Revolution*, lecture 1; și Taine, *Ancien Regime*, and A. Young, *Travels in France*.

Pagina 288. — Răzbunarea Pentru alte amănunte cu privire la caracterul răzbnător al Revoluției Franceze vezi Thos, H. Gill, *The Papal Drama*, b.10; Edmond de Pressensé, *The Church and the French Revolution*, b.3, cap.1.

Pagina 289. — Atrocitățile domniei teroarei — Vezi M.A.Thiers, *History of the French Revolution*, vol. 3, pp. 42-44, 62-74, 106 (New York, 1890 tradusă de F.Shoberl); F.A.Mignet, *History of the French Revolution*, cap. 9, par. 1 (Bohn, 1894); A.Alison, *History of Europe, 1789-1815*, vol. 1, cap. 14 (New York 1872, vol. 1, pp. 293-312).

Pagina 292. Răspândirea Scripturilor În anul 1804, după spusele lui Mr.William Canton de la Societatea Biblică pentru Britania și Străinătate, „toate Bibliile existente în lume sub

formă de manuscrise sau tipărite, cuprinzând toate traducerile din toate țările, se ridicau la peste patru milioane.... Diferitele limbi în care au fost scrise aceste patru milioane, care includ unele limbi dispărute, cum sunt cea moeso-gothică a lui Ulfilas și cea anglo-saxonă a lui Beda, se apreciază ca ridicându-se la cincizeci” — *What Is the Bible Society?* rev. Ed. 1904, 23.

Societatea Biblică Americană a raportat o distribuire, între anii 1816 și 1955, de 481.149.365 de Biblii, Testamente și părți din Testamente. La acestea se pot adăuga peste 600.000.000 de Biblii sau părți din Scriptură distribuite de Societatea Biblică pentru Britania și Străinătate. Numai în anul 1955 Societatea Biblică Americană a distribuit în total 23.819.733 de Biblii, Testamente și părți din Testamente în toată lumea.

Scripturi, în întregime sau în parte, se tipăreau în December 1955, în 1092 de limbi și mereu se adaugă limbi noi.

Pagina 293. — Misiunile externe
Activitatea misionară în prima biserică creștină nu s-a înmulțit până în vremurile moderne. În jurul anului 1000, ea aproape murise și a fost urmată de campaniile militare ale cruciadelor. Epoca Reformei a fost martoră la o slabă lucrare misionară cu excepția aceleia pe care o făceau iezuiții la început.

Mișcarea pietistă a produs câțiva misionari. Lucrarea Bisericii Morave din secolul XVIII a fost remarcabilă și englezii au mai format unele societăți misionare pentru lucrarea în America de Nord colonizată atunci. Dar marea reînviore a activității misionare externe începe în jurul anului 1800, la „vremea sfârșitului” (Daniel 12, 4). În anul 1792 s-a întemeiat Societatea Misionară Baptistă, care l-a trimis pe Carey în India. În anul 1795 a fost organizată Societatea Misionară din Londra, și în anul 1799, o altă societate care în anul 1812 a devenit Societatea Misionară Bisericească. La scurt timp după aceea a fost întemeiată Societatea Misionară Wesleyană. În Statele Unite s-a format, în anul 1812, Comitetul American al Împuterniciților pentru Misiunea Externă, iar Adoniram Judson a fost trimis în același an la Calcutta. El s-a stabilit în anul următor în Burma. În anul 1814 a luat ființă Uniunea Misionară Baptistă Americană. Comitetul Prezbiterian al Misiunilor Externe a luat ființă în anul 1837.

„În anul 1800 ... majoritatea covârșitoare a creștinilor erau descendenți ai acelor care fuseseră câștigați înainte de anul 1500.... Acum, în secolul XIX, s-a produs o mare expansiune a creștinismului. Pentru început, nu s-a pătruns în prea multe

continente sau țări mai însemnate ca în cele trei secole anterioare. Acest lucru ar fi fost imposibil, pentru că în toate țările mari de pe pământ, în afară de Australia, și aproape printre toate popoarele mai numeroase din toate părțile cu o civilizație înaintată, creștinismul fusese introdus înainte de anul 1800. Ceea ce a avut loc acum a fost câștigarea de noi puncte de sprijin în regiunile și printre popoarele la care se ajunsese deja o expansiune fără precedent atât în ținuturile noi, cât și a celor vechi; și pătrunderea creștinismului în marea majoritate a acestor țări, insule, popoare și triburi care fuseseră câștigate anterior.

În secolul XIX răspândirea creștinismului s-a datorat în primul rând unei mari reînvieri a vieții religioase, care își avea originea în imboldul creștin.... Niciodată, în timpuri asemănătoare, n-a dat naștere imboldul creștin la atâtea mișcări noi. Niciodată nu avusese un efect atât de mare asupra popoarelor Europei apusene. Din această vigoare abundentă a izvorât activitatea misionară, care în timpul secolului XIX a crescut atât de mult puterea numerică și influența creștinătății.” — Kenneth Scott Latourette, *A History of the Expansion of Christianity*, vol. IV, The Great Century A.D. 1800 — A.D. 1914 (New York: Harper & Brothers, 1941), pp. 2-4.

Pagina 347. — Datele Profetice
După calculul iudaic, luna a cincea (Ab)

din al șaptelea an al domniei lui Artaxerxe a fost de la 23 July până la 21 August anul 457 î.Hr. După sosirea lui Ezra la Ierusalim, în toamna acestui an, a intrat în vigoare decretul împăratului.

Pentru siguranța datei de 457 î.Hr., ca fiind anul al șaptelea al lui Artaxerxe, vezi S.H.Horn and K.H.Wood,

The Chronology of Ezra 7. (Washington, D.C.; *Review and Herald Publishing Assn*, 1953);

E.G.Kraeling, the Brooklyn Museum Aramaic Papyri, New Haven of London, 1953, p. 191-193; *The Seventh-day Adventist Bible Commentary* (Washington D.C.; *Review and Herald Publishing Assn*, 1954), vol. 3, p. 97-110.

Pagina 341. — Căderea Imperiului Otoman Impactul turcilor musulmani asupra Europei după căderea Constantinopolului, în anul 1453, a fost atât de dur precum fuseseră cuceririle catastrofale ale musulmanilor sarazini timp de un secol și jumătate după moartea lui Mahomed, asupra Imperiului Roman de Răsărit. În perioada Reformei, Turcia constituia o amenințare continuă la porțile răsăritene ale creștinătății europene; scrierile reformatorilor sunt pline de condamnare a puterii otomane. Atât scriitorii creștini, de la data de când au fost preocupați de rolul Turciei în evenimentele viitoare ale lumii, cât și comentatorii profeției au văzut puterea

turcească și declinul ei prevăzut în Scriptură.

Pentru ultimul capitol sub expresia: „ceasul, luna, ziua și anul” profetic, ca parte a trâmbiței a șaptea. Josiah Litch a făcut o aplicație cu privire la timpul profetic, fixând încetarea independenței Turciei în August 1840. Poziția lui Litch poate fi găsită în lucrarea sa, *The Probability of the Second Coming of Christ About A.D. 1843* (publicată în June 1838), *An Address to the Clergy* (publicată în primăvara anului 1840; a doua ediție, cu date istorice în sprijinul preciziei calculelor anterioare cu privire la perioada profetică ce se întinde până la căderea Imperiului Otoman, a fost publicată în anul 1841); și un articol în *The Signs of the Times and Expositor of Prophecy*, 1 august 1840. Vezi și articolul din *The Signs of the Times and Expositor of Prophecy*, 1 februarie 1841; și J.N.Loughborough, *The Great Advent Movement* (1905 ed.), pp. 129-132. Cartea lui Uriah Smith, *Thoughts on Daniel and the Revelation*, rev. ed. of 1944, discută calculul profetic al acestei profeții la Pagina. 506-517.

Pentru istoria de început a Imperiului Otoman și declinul puterii turcești vezi și William Miller, *The Ottoman Empire and Its Successors, 1801-1927* (Cambridge, England University Press,

1936); George G.S.L.Eversley, *The Turkish Empire From 1288 la 1914* (London: T.Fisher Unwin, Ltd. ed. a 2-a, 1923); Joseph von Hammer-Purgstall, *Geschichte des Osmannischen Reichs* (Pesth: C.A.Hartleben, ed. 2-a, 1834-36), 4; vol. Herbert A.Gibbons, *Foundation of the Ottoman Empire, 1300-1403* (Oxford; University Press, 1916); Arnold J.Toynbee and Kenneth B.Kirkwood, *Turkey* (London, 1926).

Pagina 347. — Ascunderea Bibliei de popor Cu privire la atitudinea Bisericii Romano-Catolice față de răspândirea Bibliei în traduceriile poporului printre laici, vezi *The Catholic Encyclopedia*, art. „Biblia”; și G.P.Fisher, *The Reformation*, cap. 15, par. 16 (1873 ed. 530-532); J.Cardinal Gibbons, *The Faith of Our Fathers*, cap.8 (a 49-a ediție, 1897), pp. 98-117; John Dowling, *History of Romanism*, b.7, cap.2, sec. 14; and b.9, cap.3, sec. 24-27 (1871 ed., 491-496, 621-625); L.F.Bungener, *History of the Council of Trent*, pp. 101-110 (a 2-a ed. Edinburgh, 1853, tradusă de d.D.Scott); G.H.Putnam, *Books and Their Makers During the Middle Ages*, vol. 1, part.2, cap.2, par. 49.54-56.Vezi și William Muir, *The Arrested Reformation* (Morgan and Scott, 1912), pp. 37-43; Harold Grimm, *The Reformation*

Era (Macmillan, 1954), p. 285. Index of Prohibited Books (Vatican Polyglot Press, 1930), p. IX, X; Timothy Hurley, A. Commentary on the Present Index Legislation (New York: Benziger Brothers, 1908) p. 71; traducere din *The Great Encyclical Letters of Leo XIII* (New York: Benziger Brothers, 1903), p. 413.

Cititorul va recunoaște că textul acestui volum și notele lui de „Apendice” au fost scrise mai înainte de Conciliul Vatican II, cu politica lui schimbată cu privire la citirea Sfintelor Scripturi.

Pagina 381. — Haine pentru înălțare
Povestea că adventiștii și-au făcut haine cu care să se înalțe pentru „a întâmpina pe Domnul în văzduh” a fost născocită de aceia care au dorit să aducă batjocură asupra predicării ad-vente. Ea a fost vehiculată atât de stăruitor, încât mulți au crezut-o, dar o cerce-tare atentă i-a dovedit netemeinicia. Timp de mai mulți ani, s-a oferit o recom-pensă substanțială pentru acela care ar fi adus o dovadă că așa ceva a avut loc vreodată, dar n-a fost produsă niciodată. Nici unul dintre aceia care au iubit venirea Mântuitorului n-a fost atât de necunoscător al învățăturilor Scripturii, încât să presupună că hainele pe care le puteau confecționa ar fi fost trebuincioa-se pentru ocazia aceea. Singura haină de care

sfînții vor avea nevoie pentru a-L
întâmpina pe Domnul este neprihănirea
lui Hristos. Vezi Isaia 61,
10; Apocalipsa 19, 8.

Pentru respingerea cu înțelepciune a
legendei hainelor de înălțare, vezi Fran-
cis D. Nichol, *Midnight Cry* (Washington,
D.C.; *Review and Herald Publishing Assn*,
1944) cap. 25-27 și Appendices H., vezi și
LeRoy Edwin Froom, *Prophetic Faith of
Our Fathers* (Washington, D.C.: *Review
and Herald Publishing Assn*, 1954), vol. 4,
p. 822-826.

Pagina 418. Cronologia profetică
Dr. George Bush, profesor de ebraică și
literatură orientală la Universitatea din
New York, într-o scrisoare adresată lui
William Miller și publicată în *Advent
Herald and The Signs of the Times Re-
porter*, Boston, March 6 and 13, 1844, a
făcut o declarație importantă cu privire
la acceptarea calculului său cu privire la
timpurile profetice. Dr. Bush scria:

„Niciodată nu vi se va reproșa, după
părerea mea, nici dumneavoastră și nici
prietenilor dumneavoastră, că ați devotat
prea mult timp și atenție studiului cro-
nologiei profetice și că ați lucrat mult la
determinarea datelor începutului și
încheierii acestor mari perioade. Dacă
aceste perioade sunt date cu adevărat de
către Duhul Sfânt în cărțile profetice, au
fost date fără îndoială cu scopul de a fi
studiate și probabil, în cele din urmă, să
fie înțelese pe deplin; și nici un om care

încearcă să facă lucrul acesta nu trebuie acuzat de nebunie plină de încumetare.... Luând o zi ca temei profetic pentru un an, cred că sunteți susținut atât de exegeza sănătoasă, cât și de numele mari ale lui Mede, Sir Isaac Newton, episcopul Newton, Kirby, Scott, Keith, cât și de o oaste întreagă de alții care au ajuns de multă vreme, în principiu, la aceleași concluzii asupra acestei probleme. Toți sunt de acord că perioadele principale menționate de Daniel și de Ioan se încheie aproximativ în acest veac al lumii și ar fi o logică ciudată aceea care ar încerca să vă convingă de erezie, susținând, în fond, aceleași concepții care se înalță atât de proeminent în notițele acestor profeți eminenti. Rezultatele dumneavoastră în acest domeniu de cercetare nu mă șochează atât de mult, încât să afecteze vreun interes important cu privire la adevăr și datorie. Greșeala dumneavoastră, pe cât înțeleg, se găsește în alte direcții decât în cronologia dumneavoastră. Ați greșit cu totul în ceea ce privește *natura evenimentelor* care trebuie să aibă loc atunci când se încheie aceste perioade. Aceasta este fața și capul care suferă explicația dv.”

Vezi Le Roy Edwin Froom, *Prophetic Faith of Our Fathers* (Washington, D.C.: Review and Herald Publishing Assn, 1950), vol. 1, cap. 1. 2.

Pagina 458. — O solie
întreită Apocalipsa 14, 6.7 profetizează
vestirea primei solii îngerești. Apoi
profetul continuă: „Apoi a urmat un alt
înger zicând: «A căzut, a căzut
Babilonul».... Și a urmat al treilea
înger.” Cuvântul redat aici „a urmat”
înseamnă „a merge împreună”, „a veni
după altul”, „a merge cu el”, vezi Henry
George Liddeli and Robert Scott
Greek *English Lexicon* (Oxford:
Clarendon Press, 1940), vol. 1, p. 52. El
mai înseamnă „a însoți”. Vezi George
Abbott-Smith, *A. Manual Greek Lexicon
of the New Testament* (Edinburgh: T.
and T. Clark, 1950), p. 17. Este același
cuvânt folosit în Marcu 5, 24. „Isus a
mers cu el; și mult popor îl urma și se
înghesuia în jurul Lui.” El mai este
folosit și de cei o sută patruzeci și patru
de mii de răscumpărați. — Apocalipsa
14, 4 unde spune: „Aceștia urmează pe
Miel oriunde merge El”. În ambele lo-
curi se vede că ideea intenționată să fie
transmisă este aceea de „mergere îm-
preună” „în tovărășie cu cineva”. Așa
găsim în 1 Corinteni 10, 4, unde citim
despre copiii lui Israel că „au băut din
aceeași stâncă duhovnicească ce venea
după ei”, cuvântul „venea” este tra-
ducerea aceluiași cuvânt grec, iar mar-
ginalile redau „a mers cu ei”. Din acestea
înțelegem că ideea din Apocalipsa 14,
8.9 nu este aceea că al doilea și al treilea
înger au venit după primul, la un timp

anumit, ci că au venit cu el. Cele trei solii nu sunt decât o solie întreită. Ele sunt trei numai în ordinea ridicării lor. Dar, după ce s-au ridicat, merg împreună și sunt inseparabile.

Pagina 455. — Supremația episcopilor Romei Pentru împrejurările deosebite referitoare la pretenția de supremație din partea episcopilor din Roma, vezi Robert Francis Cardinal Bellarmine, *Power of the Popes in Temporal Affairs* (există o traducere engleză în Biblioteca Congresului din Washington D.C.); Henry Edward Cardinal Manning, *The Temporal Power of the Vicar of Jesus Christ* (London: Burns and Lambert ed-a 1862); and James Cardinal Gibbons, *Faith of Our Fathers* (Baltimore: John Murphy Co., ed. 1917), cap. 5. 9. 10012. Pentru autorii protestanți, vezi Trevor Gervase Jalland, *The Church and the Papacy* (London: Society for Promoting Christian Knowledge, 1944, a Bampton Lecture); and Richard Frederick Littledale, *Petrine Claims* (London: Society for Promoting Christian Knowledge, 1899). Pentru izvoarele din primele secole în favoarea teoriei petrine, vezi James T. Shotwell and Louise Ropes Loomis, *The See of Petre* (New York: Columbia University Press, 1927). Pentru așa-zisa „Donație a lui Constantin” vezi Christopher B. Coleman, *The*

Treatise of Lorenzo Valla on the Donation of Constantine (New York, 1914), care dă textul latin integral și traducerea împreună cu critica totală a documentelor și a tezelor lui.

Pagina 593. — Biserica din Etiopia
Și Sabatul Până în anii din urmă, Biserica Coptă din Etiopia a păzit Sabatul zilei a șaptea. Etiopienii au păzit de asemenea duminica, prima zi a săptămânii, de-a lungul istoriei lor ca popor creștin. Aceste zile erau marcate de slujbe deosebite în biserici. Păzirea Sabatului zilei a șaptea a încetat în realitate în Etiopia de astăzi. Pentru rapoarte ale martorilor oculari privitor la zilele religioase în Etiopia, vezi Pero Gomes de Teixeira, *The Discovery of Abyssinia by the Portuguese* în 1520 (tradus în Engleză la Londra: British Museum, 1938), p. 79; Father Francisco Alvarez, *Narrative of the Portuguese Embassy to Abyssinia During the Years 1520-1527*, in the records of the Hakluyt Society (London, 1881), vol. 64, p. 22-49; Michael Russell, *Nubia and Abyssinia* (quoting Father Lobo, Catholic missionary in Ethiopia in 1622) (New York: Harper & Brothers, 1837), p. 226-229; S.Giacomo Baratti, *Late Travels Into the Remote Countries of Abyssinia* (London: Benjamin Billingsley 1670), p. 134-137; Job Ludolphus, *A New History for Ethiopia* (London: Smith,

1682), p. 234-357; Samuel Go-
bat, *Journal of Three Years» Residence
in Abyssinia* (New York; ed. din 1850),
pp. 55-58, 83-98. Pentru alte lucrări cu
privire la această întrebare vezi Peter
Heylyn, *History of the Sabbath*, ed 2,
1636, 198-200; Arthur P. Stan-
ley, *Lectures on the History of the East-
ern Church* (New York; Charles Scrib-
ner's Sons, 1882), lecture 1, par. 1;
C.F.Rey *Romance of the Portuguese in
Abyssinia* (London: F.H. and
G.Witherley, 1929), pp. 59, 253-
297. Bun venit!